

Đời Con Gái

Bà Tùng Long

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 1

Xuân Lan bắt đầu hiểu chút ít về chuyện đời và nhận xét những sự việc xảy ra trong gia đình từ khi lên mười hai tuổi. Năm ấy nó thi đậu vào lớp đệ thất trường Gia Long, một trường nữ trung học lớn nhất ở miền Nam. Trong khi nó đậu thì Ngọc Hương, chị nó, lớn hơn nó một tuổi, lại rớt và phải ghi tên học ở một trường tư. Vì lẽ ấy mà sự thi đậu của nó không được gia đình đón tiếp một cách vui vẻ. Nó đậu không ai khen, không ai mừng, trái lại cha nó, mẹ nó, các chị nó đều thương Ngọc Hương vì không may bằng nó.

Xuân Lan biết suy nghĩ từ lúc đó. Tại sao cũng là con mà nó lại không được yêu thương như các chị nó? Tại sao mỗi sáng chủ nhật, trong khi cha mẹ nó và các chị các anh, cả mấy em nữa, đều được lên chiếc xe sang trọng để đi Thủ Đức, hoặc về quê hay ra Vũng Tàu đổi gió, thì nó lại được mẹ dặn:

– Con ở nhà trông nhà nhé. Chóng ngoan mẹ về sẽ thưởng.

Khi mọi người đi rồi, chị bếp, người giúp việc trung thành của gia đình, đã nhìn nó với tối mắt đầy thương xót, rồi lắc đầu nói một mình:

– Tội nghiệp con bé!

Xuân Lan đi học buổi chiều thì buổi sáng mẹ khuyên nó:

– Con gái dù học giỏi tới đâu cũng phải tập làm lụng, nấu nướng cho quen.

Rồi đây còn phải có chồng, lo cho gia đình. Con nên đi theo chị bếp tập mua bán, biết giá cả cho quen. Rủi khi chị ấy đau thì con có thể thay thế đi chợ giúp mẹ.

Lúc ấy Xuân Lan chỉ nghĩ mẹ dạy như vậy rất phải. Con bà Tham bên cạnh tuy đã học đến lớp đệ nhị, lớp nhiều bài vở chuẩn bị thi, vậy mà chị ấy vẫn đi chợ giúp mẹ. Nhưng có điều Lan không hiểu nổi là tại sao ba chị của nó lớn nó, lại không được mẹ dạy bảo như nó. Chị Liên Hương học đệ tứ, chị Mai Hương học đệ lục, còn Ngọc Hương thì học đệ thất trường tư. Ba chị

của nó lúc nào cũng ngồi đọc tiểu thuyết trên lầu hay chụm lại để nói chuyện.

Trong nhà, cha mẹ hay các chị có cần việc gì thì gọi đến nó, đôi khi nó chạy không kịp, làm không xuể và bị rầy la ầm ĩ.

– Lan, lấy cho mẹ cái quạt.

Các chị thì thi nhau sai:

– Lan, bánh mẹ để phần cho tao đâu? Lấy ra đây cho tao.

– Lan, sao chưa ủi cái áo của chị?

– Lan, mày làm gì mà không chép bài giùm tao? Chị nay tao bị phạt thì liệu lấy.

Lan làm việc này, chạy đi lấy cái nọ mà trên đôi môi lúc nào cũng nở nụ cười. Nhiều người khen nó ngoan, không bao giờ biết giận. Lúc ấy nó vô tư, chưa thấy rõ sự chênh lệch giữa nó và các chị, anh em của nó. Lúc ấy nó không biết phân bì, so sánh, đòi hỏi, tui hờn. Nhưng bây giờ thì khác, nó đã hiểu, bắt đầu khám phá ra nhiều chuyện.

Ông Phương, cha nó, là một công chức cao cấp, có địa vị, uy tín. Mẹ nó là một người đàn bà xinh đẹp, đài các, kiêu kỳ, và dường như không được hàng xóm láng giềng thương mến. Đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng bà vẫn chưng diện hết sức. Ngày nào bà cũng ra tiệm chải tóc, mỗi ngày một kiểu, và đóng tiền trước cho tiệm uốn tóc để khi nào bà ra là người ta phải làm ngay cho bà. Cái tủ áo của bà, ai nấy cũng phải choáng ngợp. Còn cái hộp nữ trang đủ kiểu, đủ loại hột cũng đã tốn kém nhiều tiền của cha Xuân Lan. Thường thì con gái gần mẹ hơn nên thương mẹ hơn thương cha, đối với Xuân Lan lại khác. Xuân Lan không hiểu tại sao nó lại thương cha hơn. Đôi khi nó bắt gặp cha nhìn nó với đôi mắt thật êm dịu, thật hiền từ, bao hàm một tình thương bao la vô bờ bến. Mẹ nó chưa bao giờ nhìn nó như vậy.

Trước kia, khi chị Mai Lan của nó còn ở nhà, chị cũng có cái nhìn như cha nó. Chị Mai Lan rất yêu thương nó, thường vuốt ve nâng niu nó y như một người mẹ. Chị bếp nói chị Mai Lan cùng mẹ khác cha với nó và các người con khác trong gia đình. Cách nay mười mấy năm gì đó, mẹ nó đã có một đời chồng, đưa lại kết quả là Mai Lan. Chị Liên Hương, chị Mai Hương, chị Ngọc Hương đều không ưa Mai Lan cũng như không ưa nó.

Trọng Tài và Trọng Nghĩa, anh và em trai của nó thì lại vô tư, không thương nó cũng như không ghét. Trọng Tài có cuộc sống riêng của đứa con trai vừa lớn lên, thích bạn bè đùa nghịch và khinh những đứa con gái không làm tích sự gì.

Chị Mai Lan đi tu, nó không hiểu vì lý do nào. Nó chỉ nhớ thỉnh thoảng lại được theo mẹ đến tu viện ở Chợ Quán để thăm chị. Chị thật hiền, thật buồn trong chiếc áo xô màu đen và đầu đội cái nón trắng. Mỗi lần nó vào thăm, chị Mai Lan ôm nó vào lòng và khóc. Tại sao mẹ lại không cho mấy chị của nó đi thăm chị Mai Lan? Nó còn nhớ rõ cái lần Liên Hương xin phép đi theo mẹ để thăm Mai Lan, mẹ nó đã mặt:

– Mày không việc gì phải đi thăm!

Liên Hương khóc:

– Tại sao mẹ lại cho Xuân Lan đi?

– Xuân Lan thì khác.

“Xuân Lan thì khác”. Câu nói ấy đã khiến Xuân Lan sau này nhớ lại và không khỏi suy nghĩ, tự hỏi:

“Tại sao mình lại khác?”.

Bây giờ Xuân Lan đã lên mười hai tuổi, bắt đầu có những nét con gái. Người nó hơi gầy và mặt mày nhưng lại đượm buồn. Nó bắt đầu để ý từng câu nói, cử chỉ của mẹ nó. Nó thấy mẹ nó không yêu thương nó như mấy đứa con khác, kể cả chị Mai Lan.

Có lần, nó đem nhận xét này nói với chị bếp, thì được chị khuyên:

– Em đừng nghĩ vậy mà có lỗi với bà, nếu bà không thương thì em đâu có sống đến ngày nay.

– Tại sao vậy chị?

– Tại bà cực khổ với em nhiều.

– Hồi nhỏ tôi hay đau yếu lắm phải không?

– Em đã làm bà khổ tâm, nhọc trí. Nhưng bây giờ em đã khôn lớn. Em đừng nghĩ gì quấy mà có lỗi với bà.

– Tôi có dám nghĩ gì quấy đâu chị. Lúc nào tôi cũng yêu thương mẹ tôi.

– Phải như vậy, em ạ.

– Mấy chị của tôi có yêu thương tôi không?

– Sao lại không?

Xuân Lan thở dài:

– Không, mấy chị của tôi không yêu thương tôi. Mấy hôm nay ai cũng ghét vì tôi thi đậu vô trường Gia Long. Tôi biết chỉ có chị Mai Lan thương tôi mà thôi.

Nghe Xuân Lan nhắc đến Mai Lan, chị bếp chớp mắt mấy cái rồi nói:

– Ủ, chị Mai Lan thương em lắm.

– Tại sao chị Mai Lan đi tu vậy chị?

– Tại chị ấy thích đi chúng tôi.

– Không phải ai đi tu cũng tại họ buồn, họ chán sống sao?

– Cũng có trường hợp như vậy. Nhưng thôi, đừng nhắc tới chị Mai Lan nữa.

– Nhắc đến chị buồn phải không? Chị thương chị Mai Lan lắm chứ?

Chị bếp lau vội hai giọt nước mắt trên khoé mắt:

– Mai Lan dễ thương lắm. À, mà lúc nãy em nói không ai mừng khi hay tin em thi đậu vào lớp đệ thất? Ông mừng lắm chứ. Chị Mai Lan nghe tin này cũng mừng nữa.

– Cha tôi mừng thật. Hôm nọ cha hứa sẽ cho tôi đi Vũng Tàu, nhưng mẹ nói còn lâu lắm mới đi Vũng Tàu. Vô trường Gia Long thì phải mặc áo dài phải không chị? Bao giờ mẹ mới may áo dài cho tôi?

– Gần tựu trường.

– Tôi mặc áo dài chắc buồn cười lắm.

– Ủ, vì em còn nhỏ.

Liên Hương mà bắt gặp Xuân Lan với chị bếp nói chuyện là rầy ngay:

– Sao mà không lo học, xuống bếp trò chuyện gì vậy? Mẹ mà thấy mà nói chuyện với chị bếp, mẹ đánh cho xem.

Một hôm bà Phương đi chợ về, thấy Xuân Lan nói gì với chị bếp và khi thấy bà về vội tản đi chỗ khác, bà liền nói với nó:

– Mà thủ thi to nhỏ gì với chị bếp vậy Lan? Bộ chị ta xúi mà phải không?

– Dạ, đâu có xúi gì!

– Chị bếp kể gì cho mà nghe vậy?

– Không có.

– Mà y liệu hồn đấ y nhé ...

Xuân Lan bỏ về phòng thì bị Ngọc Hương mắ ng nhiếc thậm tệ:

– Mà y ưa nói chuyện với người làm lắ m à? Họ đầ u có đắ ng chi mình chuyện trò. Tao không hiểu tại sao mà y lại thích nói chuyện với chị bếp? Chị ta có tính bép xép, nấu ăn lại dở ẹ c mà không hiểu tại sao mẹ không chịu cho nghỉ, lại có vẻ sợ là khác. Chị ta chỉ thương có chị Mai Lan. Mà chị ấy bây giờ đi tu rồi.

Xuân Lan bị chị rầy, chẳng những không buồn mà còn xin lỗi chị:

– Từ nay em không dám nói chuyện với chị bếp nữa ...À, chị Ngọc Hương này, tại sao chị Mai Lan không ở nhà với chúng ta?

– Chị ấy buồn nên đi tu.

– Buồn việc gì?

– Tao không biết, tao nghe mẹ nói chị ấy buồn.

– Có phải tại cho mình không thương chị phải không?

– Thôi, mà y lại hỏi tò mò rồi ...Mẹ nghe mẹ lại rầy tao.

Rồi Ngọc Hương khoe:

– Sáng nay mẹ đắ t tao và chị Mai Hương đi may áo đầ m. Tao cho mà y chiếc áo đầ m cũ nghe. Nói cũ chứ tao mới mặc có mấy lần thôi. Mà y ốm hơn tao, chắc mặc vừa.

Ngọc Hương xấp xỉ tuổi với Xuân Lan, cùng học một lớp nên có vẻ thân nhau, tuy vậy, Ngọc Hương vẫn bắt chước hai chị hành hạ Xuân Lan:

– Kìa, tao nói cho mà y cái áo đầ m, sao mà y không cảm ơn tao?

– Cảm ơn chị. Nhưng bây giờ em thi đậ u đệ thất, em phải mặc áo dài để đi học ...

– Mà y mặc áo dài, cọ p mà coi ...

– Nhưng trường bắt buộc, chị ạ ....

– Vì vậy mà tôi không thèm đậ u vô trường công. Đi học trường tư mặc đầ m đẹp hơn ...

– Không biết đến bao giờ mẹ mới may áo dài cho em? Chị nhắc mẹ giùm nghe chị ....

– Mà y nhắc chứ sao lại nhờ tao? Tao nói mẹ giận mẹ đắ ng thì sao? Mà y có

biết tại sao lúc này mẹ hay quạu không?

– Em đâu có biết.

Ngọc Hương ghé miệng vào ta Xuân Lan:

– Mẹ thua ...

– Thua cái gì?

– Thua cờ bạc ...Rồi mẹ và cha gây gổ nhau ...

– Về chuyện tiền bạc?

– Về đủ chuyện. Thôi, tao lên lầu, chứ không mẹ lại rầy tao như đã rầy mày lúc này.

Ngọc Hương đi rồi, Xuân Lan ngồi chống tay vào cằm, suy nghĩ vẫn vơ ...Nó ngồi thờ như vậy cho đến khi nghe bên ngoài có tiếng bà Phương bên ngoài rầy la chị bếp:

– Chị đi chợ tẻ quá ...Phải đổi món ăn chứ. Chị cứ mua hoài một thứ, nuốt không vô. Chị không thấy độ rày tôi gầy hăn sao?

Chị bếp nhỏ nhẹ:

– Thưa bà, thức ăn dạo này mắc quá, khó mua. Rau cải ở Đà Lạt không xuống, cà thịt hiếm hoi nên mắc. Tôi cũng muốn tìm món ngon vật lạ mua nấu cho ông bà và các em dùng ...Nhưng ngặt tiền không đủ ...

Bà Phương liền nói:

– Vậy thì chị đừng đi chợ, cứ để con Xuân Lan đi, mua được gì, ăn nấy.

– Em Xuân Lan còn nhỏ quá. Em lại yếu đuối. Mùa này mùa mưa bắt em đi chợ, em đau chỉ tội mà thôi. Lại nữa, em đâu biết mặc cả gì. Lầm giá, lầm hàng, cá thịt ươn, cũ, ông bà ăn không được, em lại bị rầy. Bà đừng nghi tôi đi chợ ăn lời. Tôi ở với ông bà trên dưới mười lăm năm rồi, đâu phải một ngày, một bữa.

Việc lớn lao hơn nữa ông bà còn giao phó cho tôi, tôi vẫn làm tròn bổn phận nữa là chuyện chợ búa. Tôi chỉ có những thân một mình, chồng không, con cũng không, tôi sống nhờ ông bà, chết cũng nhờ ông bà, tôi ăn lời, dành dụm tiền để làm gì?

Bà Phương ra vẻ khó chịu:

– Hề nói đong tới chị, là chị kể công, tôi chán lắm. Chị liệu lấy, con Xuân Lan bây giờ đã lớn, chị phải cẩn thận đấy nhé.

– Tôi có làm gì sai quấy đâu ...

– Ủ, thì tôi dặn chừng chị vậy mà. Tôi thường thấy nó chuyện trò với chị ...

– Chỉ có một mình em ấy xuống bếp phụ với tôi. Trong khi làm việc, chị em tôi làm sao khỏi nói chuyện. Nhưng bà đừng tình yêu, tôi không đại gì ...

– Chị nhớ như vậy thì chị mới có thể ở lại đây lâu dài.

Chị bếp nói:

– Thưa bà, gần ngày tựu trường rồi.

Bà Phương ngạc nhiên:

– Chuyện đó đâu có quan hệ gì đến chị?

– Em Xuân Lan năm nay lên đệ thất, đi học trường trung học Gia Long.

– Tôi biết, chị nhắc tôi sắm quần áo, sách vở cho nó chứ gì?

Xuân Lan nghe đến đây, lo lắng, chờ bà Phương nói tiếp:

– Nhưng chị thấy đó, tôi đã may sắm cho mấy chị nó. Áo quần của Ngọc Hương còn mới, tôi sẽ cho Xuân Lan.

– Bà quên năm nay em Xuân Lan phải mặc áo dài đồng phục sao?

– Vậy nữa? Sao nó không nói với tôi?

– Dạ em sợ, không dám thưa với bà, nhưng cũng không dám nói với ai, sợ bà giận.

Bà Phương ra vẻ lưỡng lự, có vẻ bà đang thương hại cho con bé.

– Thì để vài hôm nữa tôi sẽ đi may quần áo cho nó. Tôi nói ông đưa thêm tiền. Tháng này là tháng tựu trường nên túng lắm.

Chị bếp thấy bà Phương vui vẻ, không giận dữ khi nghe chị nhắc đến chuyện quần áo của Xuân Lan thì đánh bạo nói thêm:

– Bà thấy con bé lúc này chứ, nó đẹp ra, đôi má hồng và đôi môi đỏ, trông duyên dáng. Nó không cao bằng em Ngọc Hương nhưng đẹp lắm ...

Bà Phương nhú mày. Bà cũng đã nhiều lần nhận xét điều này, nhưng không nói với ai. Bà cũng thấy nội trong mấy đứa con, bé Xuân Lan giống ông Phương hơn hết. Đó là điều bà không khỏi đau lòng. Mai Lan thì giống bà như đúc. Phải chi Xuân Lan giống Mai Lan? Nhưng mà vô lý, tại sao bà muốn Xuân Lan giống Mai Lan? Hai đứa không cùng một cha.

Bà Phương nhìn chị bếp:

– Ủ, nó cũng đẹp ...Và vì vậy mà tôi không khỏi tình yêu ngại, vì chị biết không, Mai Lan hồi đó cũng vì quá đẹp ...

Nói xong, bà Phương thở dài và bỏ đi lên nhà trên, vừa đi vừa nói:

– Ngày mai tôi sẽ đi mua vải và dẫn nó đi may áo dài ...

Xuân Lan đã nghe lén được câu chuyện giữa mẹ và chị bếp, nhưng lúc ấy nó không dám chạy xuống ôm lấy chị bếp để nói những lời cảm ơn như trước đây nó thường làm. Nó đợi đến khi ăn tối xong, không ai để ý, chỉ có một mình nó và chị bếp dọn dẹp dưới bếp, mới nói với chị:

– Chị bếp à, mẹ đã chịu may áo dài cho tôi rồi phải không chị?

– Sao em biết? Bà nói chứ gì?

– Không, tôi đã nghe lén.

– Vậy là em có lỗi, không nên nghe lén. Mấy chị không bao giờ làm như vậy.

– Mấy chị không bao giờ làm như vậy là vì xung quanh cuộc đời của mấy chị không có một cái gì có thể gọi là bí mật bao trùm cả. Cha mẹ đó, anh chị đó, tình thương đầy đủ thì còn cần biết vì lẽ gì mình bị bạc đãi ...

Chị bếp hốt hoảng nhìn Xuân Lan:

– Ấy chết, em nói gì lạ vậy? Rủi bà nghe được thì nguy.

– Bà nghe được? Giờ này ai nấy đều quây quần xem ti vi, có ai để ý đến em đâu? Em phải tập rửa chén, phải tập dọn dẹp bếp núc, và phải biết cách ngâm áo quần dơ để ngày mai giặt nữa ...Không có mặt em trên ấy cũng không ai để ý, và giá lúc này em có đi đâu, đi thật xa thì đến khi có người khám phá ra em không còn ở nhà, lúc ấy chắc không còn tìm ra em nữa.

– Em nói gì lạ vậy? Có lẽ tại em hay đọc những quyển sách hình nhảm nhí chứ gì ...Ngày nào chị cũng thấy em đọc.

– Đọc cho vui mà chị. Sách ấy là sách nhi đồng, người ta viết chuyện lên cung trăng, xuống đáy biển, mạo hiểm vào rừng sâu rồi gặp ác thú, hung thần, và sau đó thì có người đến cứu. Em thích đọc những chuyện ấy, và em cũng thích một ngày nào đó, làm một chuyến phiêu lưu mạo hiểm như vậy.

– Em là con gái ...

– Con gái rồi không làm được gì sao?

– Nhưng con gái không thể phiêu lưu mạo hiểm như vậy. Mà ai cho em mượn loại sách ấy?

– Con Quỳnh Như. Chị biết Quỳnh Như không, nó ở bên dãy A, nó thương em lắm. Nó có nhiều loại sách hay nữa. Người ta viết về những đứa bé không may trên cõi đời này.

– Quỳnh Như thì chị biết. Cô bé có vẻ đài các lắm. Con ông bà Tham Lăng phải không ?

– Phải rồi, nó chỉ có hai anh em, nó và anh Quân của nó. Hai anh em cách nhau bảy năm, vì khi má nó sanh anh Quân xong thì cha nó đi đường học một thời gian ...Đến khi trở về, má nó mới sanh nó ... Nhà ít con bao giờ cũng sung sướng, chị nhỉ?

– Tùy nhà chứ ...

– Em không thích đọc những quyển sách nói về những đứa trẻ kém may mắn.

Đọc buồn lắm chị ơi!

– Ừ, đọc làm gì.

– Nhưng Quỳnh Như nói phải đọc những quyển sách mới hiểu đời, biết về cuộc sống của những người nghèo. Đúng vậy không chị?

Xuân Lan thường nói chuyện với chị lắm, nó cảm thấy gần chị hơn bà Phương ... Xuân Lan và Quỳnh Như học chung một trường từ lớp một, bây giờ cả hai đều đậu vào đệ thất trường Gia Long. Khi xem bảng, cả hai cùng đậu, Xuân Lan mừng quá ôm Quỳnh Như và khóc, làm Quỳnh Như cảm động cũng khóc theo. Sau đó Xuân Lan :

– Như biết không, Lan chỉ sợ mất Như ... Mất Như, Lan không còn ai là bạn.

Lan mà rớt thì không đi học nữa. Mẹ Lan nói Lan có số không may, nên ngay từ bây giờ phải tập làm bếp, tập may vá, để sau này rủi cực khổ thì biết làm lụng kiếm ăn.

Như phản đối:

– Làm ăn gì kiểu ấy? Mẹ Như thì nói khác. Mẹ khuyên phải học hỏi để có nghề nghiệp, sau này rủi gặp cảnh biến cố thì mình có thể làm lụng nuôi gia đình. Làm bếp, may vá, là để làm người nội trợ thôi, đâu phải là một nghề.

Bao giờ Xuân Lan cũng cho là Quỳnh Như nói phải, vì những lời Quỳnh Như nói ra là lời của bà Lãng đã khuyên dạy Như. thỉnh thoảng Xuân Lan qua nhà Quỳnh Như chơi, bà Lãng rất thương Xuân Lan, lần nào cũng lấy bánh rs cho Xuân Lan ăn. Bà bảo là Xuân Lan rất đẹp, sau này còn đẹp hơn, nhưng phải có đức hạnh. Con gái chỉ đẹp, không đức, là một tai hại cho đời. Bà nói như vậy, Xuân Lan làm sao hiểu thấu đáo, vì lúc ấy Xuân Lan còn quá nhỏ.

Chị bếp nghe Xuân Lan hỏi về chuyện sách vở thì nói:

– Chị thì biết gì về sách vở? Chị dốt lắm! Lúc chị còn nhỏ, gia đình cũng không đến nỗi nghèo, cha mẹ cho chị đi học, nhưng chị làm biếng lắm, không chịu học, lớn lên phải đi làm mướn đó. Em ráng học cho giỏi nghe em.

Đêm ấy dọn dẹp xong, Xuân Lan không lên xem ti vi. Nó đi lại nhà bà Tham Lãng cách nhà nó một ngõ hẻm. Nó và Quỳnh Như ngồi nói chuyện ngoài hàng ba, trong khi bà Lãng dạy cho bé Quân làm bài Pháp văn.

Xuân Lan khoe với Quỳnh Như là ngày mai nó đi may áo dài. Quỳnh Như nói:

– Tao may rồi. Mặc áo dài xúng xính làm sao ấy ...Nhưng cũng thích, mà ạ.

Mẹ tao may áo dài cho tao, chứ không thuê thợ. Áo đầm mẹ tao cũng may. Mẹ tao khéo lắm.

Xuân Lan thở dài và nghĩ đến bà Phương. Bà không bao giờ chịu khó ngồi may vá, bảo ngồi mỗi lưng lắm, bà sanh đẻ nhiều ngồi lâu không được. Ai nghe bà nói vậy cũng phụ họa, nhất là các bà bạn của bà:

– Mình sanh đẻ nhiều, ngồi mỗi lưng lắm, may một cái áo tiền công năm bảy chục thôi, mà bệnh tiền thuốc bảy tám trăm, thôi thì thuê cho rồi, có phải ít tốn hơn không, tính lợi hoá hại là vậy đó.

Nhưng khi có ai rủ đánh tứ sắc hay đánh xệp thì bà Phương có thể ngồi suốt ngày suốt đêm, không hề than mỗi lưng, mỗi cổ. Có lần Xuân Lan nghe chị Liên Hương than:

– Mẹ mình khi còn nhỏ học may ở nhiều trường nữ công. Khéo lắm đấy, vậy mà bây giờ hờ một chút là đi thuê, tốn kém nhiều, bắt cha chịu tội

nghiệp ghê đi.

Mai Hương thì nói:

– Cha làm việc suốt ngày, vậy mà hãy đem tiền lương về là mẹ bảo không đủ xài, nào con đông, nào tốn đủ thứ.

Liên Hương nói:

– Tao thấy cha, tao thương ghê đi.

Lúc ấy Xuân Lan cũng đã nghĩ như hai chị, nhưng Xuân Lan đâu dám nói gì, chỉ ngồi nghe và suy nghĩ.

Có những hôm bà Phương đi đánh bài, ông Phương đi làm về, dùng cơm trưa với các con, rồi lên lầu nằm nghỉ. Lúc ấy Xuân Lan vội vã lên lầu chờ cha sai khiến. Ông Phương nhân dịp này khuyên nhủ Xuân Lan, hỏi nó có cần gì không, nó nói không cần gì hết. Có lần ông Phương cho nó tiền, dặn nó cất để ăn vặt, nó lại đem mua thật nhiều chỉ thêu, và Ngọc Hương trông thấy hỏi tiền đâu nó mua, nó ấp úng không trả lời được, liền bị bà Phương nghi là nó ăn cắp tiền của bà. Đến khi nó nói thật ông Phương cho nó thì nó đã chứng kiến một tấn bi kịch gia đình. Bà Phương đã gây gỗ với chồng, khóc lóc than thở tại sao cũng con, lại đũa thương đũa ghét, tạo nên cảnh ganh tị giữa các con thì bà làm sao dạy dỗ con cái được. Sau đó, khi nào ông Phương cho Xuân Lan tiền, nó không dám mua sắm gì hết, cất kỹ trong ngăn quần áo. Nhờ vậy mà bây giờ nó đã có một số tiền là ba nghìn đồng, trong khi Ngọc Hương không để dành được đồng nào. Với số tiền ấy, Xuân Lan có ý định sẽ cho chị Mai Lan khi nào nó được đi thăm chị nó một mình... Nhưng cơ hội ấy làm sao đến với nó được? Lúc nào nó đi thăm Mai Lan cũng là đi với mẹ. Dường như bà Phương không muốn cho chị em nó tâm sự điều gì.

Mỗi lần Xuân Lan qua chơi thì Quỳnh Như mừng lắm. Nó đi lấy bánh, lấy kẹo hay đem trái cây ra mời Xuân Lan, và hai chị em chuyện trò thật là vui vẻ.

Không khí của gia đình Quỳnh Như sao mà êm đềm, hạnh phúc quá!

Quỳnh Như ở riêng một phòng, trong phòng có một cái tủ lạnh nhỏ, dọn dẹp thật là gọn gàng, ngăn nắp. Bà Lãng tuy nhà giàu nhưng bà làm việc suốt ngày, hết may vá đến nấu nướng. Trong nhà không có tiếng la rầy chửi

bới.

Xuân Lan thường nói:

– Bên nhà tao ồn ào lắm.

Quỳnh Như nói:

– Tại mày đông chị em. Đông chị em cũng thích lắm chứ. Tao chỉ có một người anh, đôi khi cả, thấy buồn làm sao ấy. Mày rảnh qua đây chơi với tao nghe.

Quỳnh Như được dạy dỗ tử tế nên ít khi hỏi chuyện gia đình Xuân Lan, nhưng Xuân Lan như cần có người tâm sự nên đôi khi đã than thở với bạn bè về những chuyện bực mình xảy ra giữa chị em, anh em trong nhà.

Quỳnh Như liền an ủi:

– Nhà đông người thì làm sao tránh được việc ấy. Tao có một người dì, chị của mẹ tao, đông con lắm, đến chín người. Vì vậy trong nhà lúc nào cũng ồn ào, có chuyện cãi vã. Dượng tao làm công chức, lương ít, nhà cửa lại chật hẹp nên khó mà yên vui được. Dì tao khổ lắm. Mày thấy đó, mỗi người một cảnh. Mẹ tao thấy dì tao đông con, nên tỏ ý muốn nuôi bớt cho dì tao vài người, mẹ tao đã nói thật khéo, vậy mà dì tao không chịu. Dượng tao vì tự ái lại giận mẹ tao ỷ giàu.

Hôm ấy chuyện trò với Quỳnh Như xong, Xuân Lan về đến nhà đã gần mười giờ. Bà Phương không còn xem ti vi nữa, thấy Xuân Lan ở ngoài bước vào, liền nạt lớn:

– Mày đi đâu giờ này mới về? Con gái gì mà hư quá vậy?

Xuân Lan sợ hãi nói:

– Con qua nhà Quỳnh Như.

– Qua để ngồi lê đôi mách phải không? Tao cấm mày từ nay không được qua nhà hàng xóm. Mày đem chuyện nhà này nói cho người ta biết chứ gì? Thôi đích thị là mày rồi, vì vậy người ta mới biết chuyện gia đình mình, người ta mới biết tao đi đánh bạc, tao thiếu nợ, con gái tao đi tu. Nó đi tu là tại nó ngoan đạo chứ đâu phải nó có chuyện buồn, cũng đâu phải cha mày không thương nó. Vậy mà thiên hạ đồn đãi nào cảnh cha ghẻ, con riêng nên chị mày buồn phải đi tu ...Còn tao, tao buồn, tao đi đánh bạc, tiền tao tao đánh, tao có xin ai đâu?

Bà Phương cố ý nói lớn cho hàng xóm nghe để nhắc khéo họ, nhưng lúc ấy, nhà nào cũng mải mê xem ti vi, có ai để ý đến chuyện riêng của gia đình bà làm gì. Người ta ngán bà lắm, ngán vì gia đình bà ồn ào nhất, giờ nào cũng có tiếng la hét, rầy rà ...mà toàn là cái giọng the thé của bà.

Có người nói bà Phương là người chuyên kể chuyện cho cả xóm nghe. Bà đi vắng thì thôi, bà về đến nhà là cả xóm biết liền. Bà dậy sớm là cả xóm không ai ngủ được với bà. Bà thức khuya, cả xóm cũng thức theo bà.

Xuân Lan lặng lẽ đi về phòng, bà Phương đi theo vào phòng nó và chửi cho một hồi nữa mới chịu đi lên lầu. Ông Phương khuyên bà:

– Con nó lại nhà bà Lãnh thì có sao. Gia đình ấy có học, Quỳnh Như nết na, con mình chơi với nó rất hay. Huống chi hai đứa nó sắp đi học chung ở Gia Long.

Thế là ông Phương đã chăm ngòi cho bà Phương la hét trở lại. Bà la hét om sòm, nào hử một tí là ông bênh vực Xuân Lan, khiến Xuân Lan hôm ấy có ngay cảm tưởng nó không phải là con của bà. Con bé khôn sớm hơn các chị.

– Ông giấu tiền cho nó, ông chờ tôi đi khỏi là kêu nó lên lầu để dạy riêng. Ông làm như vậy, các con ganh tị. Ông không muốn để cho gia đình này yên mà. Ông giết tôi.

Rồi bà bù lu bù loa khóc. Lúc bà la hét, ông Phương đã khóa chặt cửa lại, để người ta không nghe được những lời bà nói. Nhưng bà Phương chỉ nói úp mở.

Xuân Lan dù khôn cũng không thể hiểu được cái biết kịch của gia đình.

Đêm ấy là đêm đầu tiên Xuân Lan khóc vì tủi cho thân thể của mình. Liên Hương thấy nó khóc liền hỏi:

– Bây giờ mày không chịu ngủ, mày khóc phải không? Mày muốn tao mách mẹ à? Mẹ rầy không phải sao? Con gái gì mà hễ tối đến là đi qua nhà hàng xóm, đem chuyện nhà ra cho họ biết.

Xuân Lan thút thít:

– Em đâu có nói.

Ngọc Hương bênh em:

– Mẹ đã rầy nó, chị còn la nó thêm nữa, chị ác lắm.

Liên Hương hỏi:

– Mà mày biết gì? Đừng bênh vực nó, một mình cha bênh nó đủ rồi. Tao không hiểu tại sao cha thương nó hơn tụi mình. Tao tức lắm.

Ngọc Hương nói:

– Chị nói y như giọng của mẹ. Cha muốn thương ai thì thương, đó là quyền của cha. Tại sao cha thương anh Trọng Tài, em Trọng Nghĩa thì chị không nói?

Liên Hương nạt em:

– Mày còn nói nữa, tao lên thưa mẹ cho mà xem.

Ngọc Hương làm thinh. Xuân Lan nói:

– Chị đừng bênh em, chị Liên Hương lại rầy em, tội nghiệp lắm.

Ngọc Hương nói:

– Thôi, mày đi ngủ đi, đừng khóc nữa. Tao thương mày lắm. Tao không hiểu tại sao mẹ lại cấm không cho chị em mình chơi với bạn bè hay qua nhà bạn bè để nói chuyện. Thật tao không hiểu.

Liên Hương nói:

– Mẹ sợ tụi bây bép xép, tụi bây hiểu chưa? Cái miệng của tụi bây vừa gì.

Tụi bây không bép xép thì làm sao người ta biết mẹ đi đánh bài, chị Mai Lan đi tu.

Ngọc Hương nói:

– Nói vậy mà cũng nói. Mỗi lần mẹ đi đánh bài về, mẹ mà ăn là khoe ầm lên, cho đĩa này tiền, đĩa khác tiền, gọi hàng gánh vào ăn và cười giòn, còn thua thì về đến nơi rầy la hết đĩa này đến đĩa nọ và nói rằng tao thua, tụi bây liệu lấy.

Mẹ la như vậy ngoài đầu ngõ người ta còn nghe được chứ đừng nói nhà bên cạnh. Còn chị Mai Lan đi tu là do mẹ khóc kể lể, mẹ bảo tại cha, tại cha mà ra, người ta nghe rõ hết. Chị còn là gì cái bà ở trước nhà, vợ chồng, con cái bà ta tò mò lắm, chuyện nhà ai cũng muốn biết để đi nói với người khác.

Liên Hương thở dài:

– Nhưng mẹ đâu chịu hiểu như vậy. Tao bực mình quá rồi. Không khéo tao cũng đi tu như chị Mai Lan cho mà xem.

Xuân Lan nói:

– Chị đừng nói vậy ...Chị đi tu mẹ buồn lắm và tụi em ở nhà phải khổ.
Tuần sau, ông Phương được nghỉ phép bảy ngày, liền tổ chức cho gia đình đi Vũng Tàu đổi gió. Bà Phương tình yêu đi mua sắm áo quần và mọi thứ cần dùng. Xuân Lan không thấy bà tỏ ý cho nó đi theo, nó biết thân phận nó là phải ở nhà trông nhà nên không lằng xằng hay mừng rỡ như các anh chị em khác.

Ngọc Hương nói với Xuân Lan:

– Lần này đi Vũng Tàu chắc mẹ cho mày đi. Mày thích chứ?

Xuân Lan buồn bã nói:

– Biết mẹ cho em đi không? Em đi, ai ở nhà trông nhà?

Ngọc Hương nhún vai:

– Đó chẳng qua là cái cớ để mẹ bắt mày ở nhà, chứ chị bếp trong nhà không được sao? Chị ấy là người đáng tin cậy, mẹ biết lai lịch của chị ấy, đâu có gì phải giữ. Để tao nhắc mẹ mới được, lần này phải thưởng cho mày vì mày thi đậu.

Xuân Lan hỏi:

– Đi Vũng Tàu vui không chị?

– Sao không vui? Ở dưới đó có núi, có biển, đi tắm biển thích lắm. Lần này mà mày được đi, tao dạy mày bơi.

Ngọc Hương nói xong chạy đi tìm mẹ, trong khi Xuân Lan chứa chan hy vọng. Khi buồn cũng như lúc vui Xuân Lan chỉ biết khoe với chị bếp:

– Chị ơi, không biết chừng em được đi Vũng Tàu ...

– Ai nói?

– Chị Ngọc Hương.

– Nhưng bà có chịu không?

– Chị Ngọc Hương nói, mẹ sẽ chẳng cho để thưởng em thi đậu.

Chị bếp không dám làm rượu tuyệt vọng nên nói:

– Chắc lần này bà cho em đi vì em thi đậu, nhưng em phải xin riêng ông. Lứa lúc không có bà ở nhà, em thưa với ông nhé. Ông sẽ nói với bà và bà không từ chối được.

Xuân Lan đã nghe lời chị bếp, nên sau đó, nhân dịp bà Phương đi vắng, Xuân Lan thủ thủ với cha:

– Lần này cho con đi Vũng Tàu với nghe ba?

Ông Phương nói:

– Ừ để ba bàn với mẹ con.

– Mẹ không cho thì sao?

– Thì ba xin. À, gần ngày tựu trường rồi, con có cần tiền mua sắm gì không?

Đây, ba cho con một nghìn đồng ...

Xuân Lan nhận tiền nhưng không dám mua sắm gì hết.

Ngày đi Vũng Tàu gần đến. Mấy chị, mấy em của Xuân Lan đều có áo tắm. Xuân Lan không nghe mẹ nói gì cả, nhưng không dám hỏi. Trong bữa cơm chiều hôm ấy, Ngọc Hương khơi đầu câu chuyện:

– Lần này mẹ cho em Xuân Lan đi chơi với tụi con ...

Ông Phương nói ngay:

– Dĩ nhiên là như vậy, để thưởng em con thi đậu vào đệ nhất.

Bà Phương liền nói:

– Nhưng không dĩ nhiên thì sao? Nó đi thì ai ở nhà trông chừng nhà với chị bếp?

Ông Phương nói:

– Một mình chị bếp được rồi. Nếu cần thì để Ngọc Hương hay Liên Hương ở nhà.

Bà Phương nói:

– Không được. Hai đứa ấy thường đau yếu, phải cho chúng đi đổi gió.

– Xuân Lan chưa biết Vũng Tàu.

– Lần khác sẽ cho nó đi.

Chưa bao giờ ông Phương tỏ ra cứng rắn như lần ấy. Bà Phương chưa kịp trả lời thì Ngọc Hương nói:

– Mẹ phải cho em Xuân Lan đi với tụi con ...

Bà Phương lườm Ngọc Hương:

– Tại sao lại phải? Tao không cho thì ai làm gì tao?

Trọng Tài vốn ít khi chen vô chuyện cha mẹ, lần ấy nói:

– Xuân Lan đáng được thưởng ...

Trọng Nghĩa nói:

– Mẹ cho chị Lan đi với tụi con đi. Để chị ấy ở nhà tội nghiệp.

Chị bếp đứng hầu cơm, nghe Trọng Nghĩa nói liền xen vào:

– Cậu Nghĩa biết thương chị quá. Chắc bà không nỡ lòng nào ...

Bà Phương đành nói:

– Thôi được rồi, lần này cho Xuân Lan đi, nhưng mà đi mượn áo tắm đi, tao chưa sắm cho mà vì tưởng mà ở nhà. Gấp rồi, sắm không kịp nữa.

Ông Phương trách:

– Bà tệ thật, một chiếc áo tắm cho con mà cũng không sắm được ...

Xuân Lan nói:

– Con không tắm đâu, con đi cho biết biển thôi.

Bà Phương liền nói:

– Không tắm thì ở nhà.

Ngọc Hương đề nghị:

– Thôi được rồi Xuân Lan ơi! Để tao qua nhà con Mai, mượn cho mà chiếc áo tắm. Con Mai bằng mà, không cao hơn và cũng không mập hơn.

Liên Hương nói; – Khởi đi mượn của ai hết, để đó tao soạn chiếc áo tắm cũ, tao mặc có một hai lần.

Xuân Lan nói:

– Thôi được rồi, chị cho em chiếc áo cũ đó, em tập tắm với mấy chị. Nhưng người ta đông, mắc cỡ lắm.

Bà Phương quát Xuân Lan và nói một câu khiến Ngọc Hương để ý ngay:

– Con này giống con Mai Lan như đúc. Muốn cái gì thì làm bộ nói không muốn.

Vì vậy Ngọc Hương liền hỏi:

– Sao em Xuân Lan lại giống chị Mai Lan? Chị ấy khác cha với tụi con mà!

Bà Phương nói:

– Khác cha thì giống mẹ. Con Mai Lan giống tao, Xuân Lan cũng giống tao, có được không?

Ngọc Hương cãi:

– Em xuống Xuân Lan không giống chị Mai Lan. Chị Mai Lan giống mẹ, còn Xuân Lan giống cha. Tụi con đều giống mẹ, chị Liên Hương, em Thiên Hương và con đều có khuôn mặt dài. Cả anh Tài, Nghĩa cũng giống mẹ.

Bà Phương rầy:

– Mà hay nói lộn xộn lắm. Trẻ con biết gì?

Ngọc Hương không chịu thua:

– Mà lạ lắm, tại sao mẹ không đặt cho em Xuân Lan cái tên như chị em con.

Liên Hương, Mai Hương, Ngọc Hương, Thiên Hương, thì Xuân Lan là Vân Hương, hay Tuyết Hương chứ. Tại sao lại có hai tên Lan, Mai Lan, Xuân Lan.

Mai Hương rầy em:

– Con bé này tò mò, lý sự thật đáng ghét. Nên để nó ở nhà cho bõ ghét.

Bà Phương nói khỏa lấp:

– Con nói phải, con này nên cho nó ở nhà một chuyến để biết thân. Nó làm như nó tốt lắm.

Ông Phương nói:

– Chị em thì phải thương yêu, bênh vực nhau, Ngọc Hương đáng khen lắm. Để ba sẽ thưởng cho con ...

Bà Phương nhìn ông Phương với đôi mắt giận dữ:

– Ai bênh con Xuân Lan ông vừa ý lắm.

Ông Phương nói:

– Cũng là con, không nên có đứa thương đứa ghét.

Bà Phương hỏi:

– Đứa nào thương, đứa nào ghét? Với Mai Lan, ông tử tế lắm? Phải chi ông tử tế đàng hoàng thì nó đã không bỏ nhà tu ...

Ông Phương lờm bà:

– Bà nói gì lạ vậy? Tôi có đối xử ...

Bà Phương không để ông nói hết lời, nạt lớn:

– Thôi, đừng nói nữa! trước mặt con cái ...

– Ai nói? Bà hay tôi?

Bà Phương bỏ đũa đứng dậy, đôi mắt rưng rưng, bữa cơm đang vui bỗng buồn tẻ. Ông Phương cũng đứng lên theo. Liên Hương thở dài:

– Cũng chuyện con Xuân Lan. Cái con này là đầu dây mối nhợ cho tất cả chuyện bất hòa ở gia đình này.

Mai Hương nói:

– Khổ quá! Mà thấy mẹ khóc không, con bé kia?

Xuân Lan nói:

– Em đâu dám nói gì.

Ngọc Hương nói:

– Đâu phải lỗi tại nó.

Mai Hương nạt:

– Thì lỗi tại mà vậy.

Chị bếp liền can:

– Ông bà đã giận rồi, các cô đừng cãi lộn nữa.

Xuân Lan cũng đứng lên, đi xuống bếp ngồi khóc. Nó không hiểu tại sao mẹ nó lại ghét bỏ nó như vậy ...Tại sao mẹ nó lại bảo tại cha nó không tử tế, đàng hoàng, nên chị Mai Lan mới đi tu. Không tử tế còn có nghĩa, vì cha ghẻ, mẹ ghẻ thường là như thế. Nhưng tại sao lại không đàng hoàng? Xuân Lan đánh dấu hỏi mà không trả lời được ...

Khi chị bếp dọn mâm cơm xuống, Xuân Lan than:

– Buồn quá chị ơi! Kiểu này thì tôi không thích đi đâu hết. Tôi ở nhà chơi với Quỳnh Như còn vui hơn.

Chị bếp nói:

– Buồn thật ...Bà độ này làm sao ấy. Kiểu này không khéo ông buồn lại bỏ đi chơi, chỉ khổ cho các cô, các cậu. Và em lúc ấy cũng khó mà yên thân được.

Xuân Lan buồn bã chưa biết nói gì thì chị bếp như nhớ ra điều gì.

– À, trường Gia Long có ký túc xá không em nhỉ?

Xuân Lan nhìn chị bếp rồi trả lời:

– Hồi trước thì có, bây giờ dẹp rồi ...Mà chị hỏi làm chi vậy?

– Chị nghĩ nếu còn ký túc xá, em xin ông vô ở nội trú là yên. Tuần trước, chị đi thăm cô Mai Lan, cô ấy ngỏ ý nên cho em vào ở nội trú trong cái trường gì ở gần nhà thờ Tân Định ...

Xuân Lan lắc đầu:

– Không, em không thích ở nội trú, buồn lắm. Em sẽ nhớ nhà.

– Lúc đầu thì vậy nhưng sau em sẽ quen ...

– Tại sao chị Mai Lan cứ lo cho em hoài vậy chị?

– Thì chị ấy yêu em.

– Em cũng là em như các em khác.

Chị bấp lúng túng một hồi rồi nói:

– Bởi vì em ở đây không được mọi người thương ...

Nhưng lần ấy Xuân Lan được đi nghỉ mát với cha mẹ. Bà Phương không bằng lòng lắm, bà vẫn gắt gỏng với Xuân Lan, nhưng khi ra đến Vũng Tàu, gặp bạn bè rủ đi dạo chèo, gầy sòng, bà để mặc Xuân Lan vui đùa với các em, các chị ngoài bãi biển với sự trông nom của ông Phương.

Nhờ vậy Xuân Lan đã sống những ngày thật vui, thật đẹp. Nó có dịp đi dạo trên bãi biển chuyện trò với cha. Nó có dịp hỏi Liên Hương, người chị lớn trong nhà, về người chị khác cha đã khoác áo dì phước.

Liên Hương dặn nó; – Chị ấy đi tu rồi, đừng nói đến chị ấy nữa. Đừng gọi chị ấy bằng Mai Lan mà nên gọi là dì Hélène.

– Tại sao vậy?

– Khi đi tu thì phải khai tử cái tên ngoài đời, lấy tên Thánh.

– Nhưng gọi như vậy thấy kỳ làm sao ấy.

– Đâu có gì mà kỳ.

Đột ngột, Xuân Lan hỏi chị:

– Chị có thương chị Mai Lan không?

Liên Hương nói:

– Lúc chị ấy ở nhà, mẹ đỡ lắm.

– Đỡ lắm là sao?

– Con này hỏi gì cũng hỏi đến nơi đến chốn! Mẹ không làm gì hết. Việc nhà đã có chị ấy. Chị ấy nấu nướng, may vá. Mẹ có thể đi chơi, đi về quê thăm ông bà ngoại. Lúc ấy tao được mẹ dắt theo, thích ghê đi.

– Còn bây giờ?

– Thì khi chị ấy đi tu, nhà buồn lắm, nhất là cha và mẹ. Hai người cãi và hoài.

– Sao cha mẹ không cho chị ấy cùng đi nghỉ mát với mình?

– Mà ngu, đi nghỉ mát sao được? Chị ấy đã đi tu.

Xuân Lan chỉ một ông cố đạo đang đi dạo trên bãi biển và nói:

– Chứ cái ông linh mục kia đi dạo trên bãi biển đó thì sao? Có ai cấm ông ta đâu?

– Vị linh mục ấy đã tu xong rồi, còn chị mình đang trong thời kỳ thử thách.

– Thời kỳ thử thách, nghĩa là sao hả chị?

– Nghĩa là chị ấy chưa tu xong. Trong thời gian thử thách này, nếu chị Mai Lan quyết tâm tu thì chị sẽ khoác áo Soeur, còn như không chịu nổi kham khổ thì có thể trở về với đời.

– Vậy tại sao chị em mình không rủ chị ấy trở về sống với tụi mình?

– Đừng nói bậy. Nhà nào có người đi tu đấng đạo là nhà ấy có phúc lắm đó.

– Có phúc sao cha lại buồn, mẹ lại khổ? Có phúc cho ai? Em không tin đâu, chị ạ.

– Cái con bé này, mày hỏi lôi thôi mãi, tao bực ghê đi.

– Cái gì em không hiểu thì chị cho em hỏi với chứ. Nhà có người đi tu là có phúc, thì tại sao chị Mai Lan đi tu mẹ lại không vui?

– Chuyện có phúc hay không là chuyện mai sau, còn bây giờ mẹ mất một cánh tay. Có chị ấy ở nhà, chị ấy may vá, dọn dẹp, lo việc bếp núc. Như vậy có phải là mẹ đỡ tình yêu không? Mày còn nhỏ nên không biết. Chứ khi chị Mai Lan ở nhà, mỗi khi có tiệc tùng, chị ấy lo hết, mẹ khỏe hết sức. Xuân Lan cũng có dịp để tâm sự với cha. Ông Phương hỏi nó:

– Con muốn vào ở ký túc xá không?

Xuân Lan lắc đầu:

– Con không muốn sống xa nhà. Mà tại sao ba hỏi con như vậy?

– Ba sợ con ở nhà không có thì giờ để học. Con phải lo làm bếp, đi chợ, còn thì giờ đâu mà làm bài? Ở ký túc xá, chỉ lo mỗi việc học, con có thể học giỏi.

Ba rất lo cho tương lai của con.

Xuân Lan nghĩ ngợi rồi nói:

– Con không muốn ở ký túc xá. Hôm nọ, chị bếp có cho con biết là chị Mai Lan cũng có ý muốn cho con vào ký túc xá. Nhưng chị ấy đâu có quyền, phải không ba? Đối với con, chị ấy chỉ là chị cùng mẹ khác cha.

– Chị ấy vẫn có quyền, vì là chị của con. Tuy không cùng cha, nhưng là một mẹ.

Xuân Lan liền nói:

– Con nghe nói một khi đã đi tu rồi thì không được phép nghĩ tới chuyện ngoài đời nữa.

– Đúng rồi, nhưng có thể góp ý kiến.

Xuân Lan thở dài:

– Ý kiến của chị Mai Lan thì mẹ có xem ra gì! Thừa ba, con nói như vậy không phải con có ý muốn ở ký túc xá đâu. Con thích ở nhà hơn ...Ở nhà có ba, có các chị, các em.

Ông Phương doi dũa một chút rồi nói:

– Rồi đây con sẽ lớn khôn. Con sẽ hiểu. Ba thấy không khí này không thích hợp với con nữa. Để ba bàn với mẹ con cho con vào ký túc xá. Nhưng con đừng đem chuyện này nói cho các chị con nghe.

Xuân Lan đã suy nghĩ nhiều về ý kiến của cha ...

Sau chuyến đi nghỉ mát ấy, cũng gần đến ngày nhập học, Xuân Lan lo mua sắm sách vở với tiền dành dụm và tiền của ba cho. Cũng may cho Xuân Lan là tuần ấy bà Phương chơi bài thường thắng. Lần nào bà về đến nhà, mặt mày cũng vui vẻ. Bà cho Xuân Lan tiền và hơi:

– Con sắp tựu trường rồi phải không? Đây, mẹ cho con tiền để mua sách vở.

Có khi bà nhìn Xuân Lan với đôi mắt thật âu yếm:

– Mày ngó vậy mà có phúc đấy ...

Nhưng một hôm, không biết bà Phương gặp chuyện gì không may, về đến nhà là rầy la âm ỉ. Chị bếp cũng bị rầy như tát nước vào mặt. Vì vậy, bữa cơm hôm ấy không vui chút nào. Ông Phương can bà:

– Việc gì thì phải dẹp lại đã. Ăn uống xong hãy rầy la.

Bà Phương nói:

– Tôi bực mình mấy đứa con quá!

Ông Phương nhìn các con:

– Các con làm gì để mẹ tức giận như vậy? Làm biếng học phải không?

Bà Phương nói:

– Ông đâu có để ý đến con cái. Một mình tôi lo, muốn hụt hơi.

Ông Phương nói, giọng mỉa mai:

– Bà lo nhiều quá, hèn chi xanh xao, ốm yếu. Lo cho con hay lo cho mấy ông tướng?

Bà Phương làm thỉnh thì ông Phương nói:

– Con đông cũng mệt. Ai biểu bà để chúng nó ở nhà hết làm chi. Người ta có con đông thường đem gởi bớt ở ký túc xá. Trong ấy, người ta dạy dỗ tập tành nó nên người.

Bà Phương nói:

– Hồi đó, tôi bàn cho con Mai Lan vào ở ký túc xá, ông không chịu.

– Hồi đó bà còn ít con ...

– Vậy bây giờ ông tính gởi đứa nào, nói tôi nghe đi.

Ông Phương chưa kịp nói thì Ngọc Hương la lên:

– Con không thích ở ký túc xá đâu. Con bạn con ở nội trú, mỗi chủ nhật về nó kể nhiều chuyện nghe mà phát chán.

Liên Hương nói:

– Con cũng không thích ở ký túc xá. Nhà mình rộng rãi thế này, việc gì không ở? Phải chi mình ở dưới quê ...

Bà Phương nói:

– Tụi bây ai cho ở ký túc xá? Tiền đâu mà ở? Mỗi tháng mỗi đứa năm sáu nghìn, chứ ít ỏi sau?

Ông Phương nói:

– Tôi thấy con Xuân Lan cứ làm bà giận hoài, có lẽ nó không hợp tuổi bà. Vậy tốt hơn nên cho nó vào ở trong ký túc xá.

Xuân Lan nói:

– Con không ở đâu. Con không muốn sống cha mẹ, các chị, các em.

Ông Phương rầy Xuân Lan:

– Các con biết gì? Việc người lớn xếp đặt, các con chỉ biết vâng lời.

Bà Phương cười lạt:

– Ông muốn con Xuân Lan ở ký túc xá à? Vậy thì hãy gởi nó lên Đà Lạt, ở với cô con Mai Lan vậy.

Ông Phương nói:

– Cho nó nội trú ở trường Thanh Quan.

Bà Phương nói, giọng cương quyết:

– Không được, bộ ông sợ nó ở nhà, học không được chứ gì? Tôi có sai gì nó đâu, công việc nhà đã có chị bếp, mấy chị nó tôi còn không sai nữa là nó.

– Bà không hiểu ý tôi. Tôi thấy nó ở nhà không hạp.

– Thôi, ông đừng nói nữa. Hạp hay không kệ tôi, không việc gì đến ông. Con tôi, tôi để để nhà, bỏ vào ký túc xá, tôi nhớ chúng nó chịu không nổi. Nếu ông không thích cho con Xuân Lan ở đây, thì tôi đưa nó lên Đà Lạt ở với cô con Mai Lan, như vậy là ông hết nói.

Tối hôm ấy, Xuân Lan hỏi Liên Hương:

– Cô của chị Mai Lan đâu phải cô của tụi mình, phải không chị?

– Cô là chị cha. Mà chị ấy và mình khác cha thì cô chị ấy đâu phải cô của mình.

Xuân Lan nói:

– Em cũng nghĩ như vậy. Cô của chị Mai Lan là ai vậy chị?

– Tao đâu biết. Hồi chị Mai Lan còn ở ngoài đời, thỉnh thoảng chị ấy lên Đà Lạt chơi vài tuần rồi về. Có lần chị lên trên ấy ở sáu bảy tháng. Tao còn nhớ kỳ, mẹ lên ở với chị cả hai ba tháng và mẹ sanh mày trên ấy ...Rồi sao đó, chị Mai Lan đi tu. Mà Xuân Lan à, mày hỏi làm gì? Mày hỏi tao chứ mày hỏi mẹ thì mày đã bị ngay một trận đòn rồi ...

Xuân Lan làm thinh, thờ dài và vài phút sau lại hỏi:

– Cô của chị Mai Lan tên gì vậy chị?

– Tao đã nói không biết ...

Xuân Lan nghĩ:

– Mình phải hỏi chị bếp mới được. Chỉ có chị bếp mới biết.

Ngày hôm sau, nhân ông Phương đi làm, bà Phương đi chơi bài, mấy chị em đều đi học, Xuân Lan ở nhà phụ chị bếp liền hỏi:

– Chị à, cô của chị Mai Lan ở trên Đà Lạt phải không?

Chị bếp ngạc nhiên, nhìn Xuân Lan và hỏi:

– Sao em biết?

– Em nghe mẹ nói.

– Mẹ nói hồi nào?

Xuân Lan kể sơ cho chị bếp nghe, chị thờ dài và nghĩ:

“Bà này hể giận là nói toạc ra hết. Có ngày con bé này cũng biết.”.

Chị bếp liền nói:

– Chị Mai Lan của em có một người cô ruột ở trên Đà Lạt là bà Thường, góa chồng, làm chủ một đồn điền trà.

– Có phải trước khi đi tu, chị Mai Lan lên ở với bà Thường cả năm, sáu tháng gì đó phải không?

– Ai kể cho em nghe vậy?

– Chị Liên Hương.

– Bà Thường thương chị Mai Lan lắm. Khi mẹ em tái giá, bà muốn bắt chị Mai Lan để nuôi, mẹ em không bằng lòng. Và lại lúc ấy ông Thường còn sống, nên mẹ em sợ cảnh dượng- cháu, nên không dám giao chị Mai Lan cho bà.

– Cảnh dượng- cháu là cảnh gì?

Chị bếp biết mình lỡ lời, liền nói:

– Cô là cô ruột, không sao. Nhưng còn dượng thì đâu phải ruột thịt, vì vậy ăn uống tốn kém, dượng không bằng lòng thì sao ...

– Bà Thường không có con sao chị?

– Có chứ, nhưng chỉ có hai cậu con trai.

– Hai anh ấy rồi ở đâu?

– Hai cậu ấy đối với chị Mai Lan thuộc về vai em. Lâu rồi chị không nghe nói gì về bà Thường nên chị không biết.

– Em với bà Thường thì đâu có bà con gì phải không chị? Vậy tại sao mẹ em lại đòi gửi em lên trên ấy?

– Thì hờn giận, mẹ nhớ đến ai, mẹ nói nấy. Mà gửi thì cũng được, có sao đâu.

Bạn bè còn cho con ở trọ đi học được, nữa là chỗ bà con, em chùng trước.

– Ủ ờn. Em hay suy nghĩ vẩn vơ quá chị ạ. Em nghe cái gì lạ là bắt suy nghĩ liền, em biết như vậy không tốt phải không chị? Người vô tư mới sung sướng, Quỳnh Như nói với em như vậy đó.

– Phải rồi. Người nào hay suy nghĩ thường khổ sở, cũng như người khôn khéo thường cực thân.

Xuân Lan ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Theo ý chị, em có nên lên Đà Lạt ở với cô Thương không?

Chị bếp hỏi lại:

– Vậy chứ em có muốn rời khỏi nơi này không?

– Em không muốn chút nào cả, chị ạ. Em ở đây, tuy mẹ không thương em bằng mấy chị, nhưng có ba thương em. Lại nữa, đôi khi em cũng thấy mẹ nhìn em ra vẻ thương hại. Tại sao vậy chị?

– Thương chứ sao lại thương hại? Hết hồi giận, đến hồi thương.

– Ba muốn em ở ký túc xá. Nhưng mẹ không cho, đòi đem em gửi cho cô Thương, như vậy ba có chịu không?

– Chắc là không.

Chị bếp nghĩ:

“Bà chủ đưa bà Thương ra là ông chủ đành dẹp bỏ ý muốn cho Xuân Lan ở ký túc xá. Bà chủ bao giờ cũng cao tay ấ hơn ông chủ. Vì vậy mà chuyện Xuân Lan đi ở ký túc xá đành phải gác lại.”.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 2

Vào học trường Gia Long, Xuân Lan ngồi gần một cô bạn tên Thúy. Thúy rất đẹp, nhưng nhà nghèo. Vừa quen nhau có một ngày, Thúy và Xuân Lan đã thân nhau ngay. Thúy nói cho cô bạn mới biết Thúy thi đậu vào trường Gia Long mà dì Thúy không mừng chút nào hết.

Xuân Lan hỏi:

– Dì, chứ không phải mẹ à?

Thúy kể:

– Dì, tức là mẹ kế, vì mẹ Thúy đã chết khi Thúy mới ba tuổi. Kế ra dì của Thúy không đến nỗi độc ác, bà ấy cũng thương Thúy như các con của bà, nhưng nhà nghèo, con đông nên dì Thúy lo cho Thúy học lên nữa không nổi. Dì Thúy muốn Thúy ở nhà giúp dì buôn bán, lo việc bếp núc ...Nhưng cha Thúy muốn Thúy đi học để sau này dì dắt các em.

Xuân Lan hỏi:

– Rồi bây giờ Thúy đi học, dì Thúy có giận không?

– Không giận, nhưng không vui. Thúy đi học về là làm việc nhà, đâu dám học ban ngày. Mãi đến chín giờ tối, việc nhà xong, các em đều đi ngủ, lúc ấy Thúy mới học ...Học đến mười hai giờ.

Xuân Lan nghe Thúy nói, liền nghĩ:

– Vậy thì mình còn sướng hơn Thúy nhiều.

Từ khi làm bạn Thúy, Xuân Lan cảm thấy đỡ hờn tủi. Về nhà, Xuân Lan vui vẻ dọn dẹp, giúp chị bếp làm cơm, đôi khi còn tự giặt lấy quần áo. Mỗi khi bà Phương đi chơi về, Xuân Lan vội vã quạt cho bà, hoặc đi lấy khăn ướt để bà lau mặt cho khỏe, tỏ ra rất tình yêu lắng cho bà. Bà Phương không khỏi lấy làm lạ, tự hỏi:

– Tại sao độ này con bé lại tỏ ra lo lắng cho ta như vậy?

Nhờ vậy mà trong nhà bớt rầy rà. Xuân Lan còn tìm cách làm vừa lòng hai chị Liên Hương và Mai Hương, nên không chị nào ghét nó nữa. Hễ nó thấy mấy chi cần gì là nó làm giùm ngay, như ủi một chiếc áo dài, dọn làm

giường, treo màn. Còn Ngọc Hương thì thương Xuân Lan hơn trước nhiều. Xuân Lan không còn cảm thấy buồn tủi khi cha mẹ, các em đi chơi hay đi nghỉ mát mà không cho nó đi. Nó vui vẻ ở nhà vì có dịp để làm bài, để học hành. Nhưng giờ đây bà Phương lại muốn cho nó đi.

– Con học gì mà nhiều quá vậy?

Nhìn ông Phương, bà nói:

– Con bé học nhiều đến nỗi gầy và xanh.

Ông Phương rầy nó:

– Có học thì cũng phải có giải trí chứ. Mẹ cho con đi chơi, sao con không đi?

Xuân Lan nói:

– Con đi thì ai ở nhà trông nhà?

Bà Phương nói:

– Độ rày sao con bé đâm ra biết điều quá!

Một hôm bà hỏi chị bếp khi Xuân Lan đi học:

– Ai khuyên con bé mà độ rày nó dễ chịu quá vậy?

Chị bếp liền nói:

– Xuân Lan vào học ở Gia Long, có một cô bạn con nhà nghèo, cô này vừa đi học vừa làm việc nhà. Xuân Lan thấy người ta khổ như vậy mà còn học được thì nghĩ lại cảnh mình, thấy còn sung sướng hơn bạn bè nhiều, nên không dám vờ vĩnh gì nữa.

Bà Phương nói:

– Vậy thì nó cũng dễ thương đấy. Nhưng tôi em khi lớn lên, nó sẽ hiểu.

Chị bếp hỏi lại:

– Ai nói cho nó hiểu? Bà đừng nói thì thôi, chứ ai biết mà nói.

– Chị không nghĩ mẹ nó có thể nói cho nó nghe sao?

– Kìa. Bà lại nhắc đến mẹ nó.

– Nhưng một ngày nào đó nó cũng sẽ hiểu, chị ạ. Ở đời có việc gì giấu được mãi đâu.

Thúy, bạn của Xuân Lan, làm cho Xuân Lan trở nên siêng năng, biết thương cha mẹ, các chị, các em, nhưng cũng chính Thúy đã mở mắt cho Xuân Lan hiểu một sự bất công đầy bí mật đang bao phủ quanh cuộc đời

nó.

Một hôm, vì không thuộc bài, Xuân Lan bị cô giáo bắt chép bài phạt. Khi ra chơi, Xuân Lan buồn lắm, đứng khóc ở một góc sân trường. Thúy thấy vậy chạy lại hỏi:

– Tại sao hôm nay Xuân Lan không thuộc bài? Xuân Lan đâu phải làm biếng, chắc là có việc gì xảy ra?

Xuân Lan nói:

– Đêm qua, cha mẹ tôi gây gỗ sáng đêm, nên tôi không sao học được. Tôi buồn quá.

Rồi như để trút tâm sự của mình, Xuân Lan kể Thúy nghe về gia đình mình, về sự bất hòa của cha mẹ. Xuân Lan còn cho Thúy đọc những trang nhật ký mà Xuân Lan đã bắt đầu viết sau khi thi đậu vào trường Gia Long.

Thúy nói với bạn:

– Không thể có chuyện bất công như vậy, nếu chị là con cùng cha mẹ với các chị em trong nhà. Lại nữa, còn chuyện Mai Lan. Tại sao chị ấy đi tu?

– Đôi khi tôi cũng thắc mắc như vậy ...

Thúy liền nói:

– Tôi sống với mẹ ghẻ mà còn không có cảnh ấy nữa là chị. Gia đình tôi nghèo, thế mà những chuyện con thương con ghét còn không có. Nhưng mà thôi, đừng nghĩ nhiều làm gì, hãy ráng học đi, thế nào rồi cũng có ngày cái màn bí mật này sẽ vén lên. Xuân Lan có hiểu tại sao chị bếp bảo rằng chị Mai Lan không thể ở với dượng không?

Chị bếp giải thích cô là cô ruột, còn dượng là người dưng, ăn ở tốn kém ông dượng không bằng lòng.

Thúy cười:

– Đâu phải vậy. Ông dượng là người dưng, ông ta không cần dư luận, không sợ lễ giáo. Ông ta dám làm chuyện tồi bại với cháu vợ. Xuân Lan không nghe người ta nói sao?

– Nói gì?

Thúy cười:

– Chị này ngây thơ quá. Chị không biết gì hết. Ở gần nhà tôi có ông nọ, nhân lúc bà vợ về quê, đêm lại chui vào phòng cô cháu kêu bằng dượng. Cô

này đang ngủ, hốt hoảng thức dậy, kêu lên, cả xóm thức dậy chạy qua nhà ông ấy, tưởng là có trộm cướp gì đó. Nào ngờ không có trộm của, cướp của, mà chỉ có kẻ định cướp tình ...

Xuân Lan vẫn ngây thơ chưa hiểu, vì trong gia đình Xuân Lan không ai kể những chuyện ấy cho Xuân Lan nghe. Thúy sống trong đám bình dân, hằng ngày nghe và thấy những chuyện thực tế, nham nhở hơn, nên Thúy sớm hiểu đời hơn Xuân Lan. Thúy kể Xuân Lan nghe những chuyện trai gái đàng điếm, sa đọa của những thanh niên trong xóm và đã mở mang đầu óc cho Xuân Lan.

Một hôm Xuân Lan hỏi chị bếp:

– Người nghèo khôn hơn người sung sướng phải không chị?

– Em nói gì chị không hiểu?

– Con Thúy, bạn em, biết nhiều chuyện lắm. Em quen với nó mới biết mình ngu dại, không hiểu đời chút nào.

Rồi Xuân Lan kể chị bếp nghe chuyện ông dưỡng đêm tối chui vào phòng cô cháu vợ, chuyện chị Hai vợ lính, chờ lúc chồng đi công tác xa, đưa người lạ về nhà ...

Chị bếp hốt hoảng nói:

– Những chuyện ấy em nghe làm gì cho bẩn tai? Lần sau nếu cô Thúy kể thì đừng nghe, bảo cô ấy đừng kể bậy bạ, nghe chưa? Bà mà hay được thì bà không cho em đi học ở Gia Long nữa.

Xuân Lan cãi:

– Tại sao lại không cho em nghe những chuyện ấy? Phải hiểu đời, phải biết những chuyện dơ bẩn ấy để tránh cạm bẫy của người ta chứ. Cứ ở ru rú trong nhà, cứ tưởng thiên hạ ai cũng tốt, cũng trong sạch thì lầm chết.

– Cô bạn của em còn nhỏ, làm sao biết được những chuyện ấy? Cô ta nghe người ta bịa đặt.

– Chuyện sờ sờ xảy ra trong xóm, bịa đặt nổi gì? Con Thúy biết nhiều chuyện lắm, nó khôn hơn em gấp bội, em phải chơi với nó để học khôn chứ.

Chị bếp nhìn Xuân Lan với đôi mắt lo âu:

– Em có khi nào đem chuyện gia đình nói cho cô Thúy nghe không? Đừng

nói đấy nhé.

– Chuyện gia đình là chuyện gì?

– Chuyện nhà mình.

– Chuyện nhà mình thì đâu có gì phải nói.

– Ừ, vậy thì tốt.

Xuân Lan bỗng thở:

– Bạn bè thì làm sao khỏi kể qua kể lại ...Em kể cho nó nghe là em ít được mẹ thương, như vậy có sao không?

– Em không nên nói như vậy. Bà thương em lắm.. – Em cũng muốn nghỉ như vậy cho đỡ tủi, nhưng mỗi lần cha và mẹ em gây lộn thì cha tỏ ra thương hại cho em, còn trái lại mẹ xem em như kẻ thù, một cái gai trước mắt, chị không thấy vậy sao?

Chị bếp vội vàng nhìn trước, nhìn sau, rồi nói:

– Em đừng nói vậy.

– Chị không cho em nói sự thật à? Chị ở đây lâu năm, như người thân trong nhà, chị không thấy điều này hay sao? Hay chị không muốn thấy?

– Nếu em muốn tiếp tục đi học tử tế thì đừng nói nhảm như vậy. Bà mà nghe được, bà sẽ cho em nghỉ học cho mà xem.

– Nội cái chuyện chị hăm dọa, mà biết đâu chị không nói sự thật, đủ thấy em không được thương chút nào.

Chị bếp khuyen lơ, dỗi dành Xuân Lan để nó đừng hăn học nữa. Nhưng rồi chuyện gia đình của bà Phương cứ xào xáo hoài, khiến Xuân Lan cảm thấy bực bội khó chịu.

Mỗi lần có chuyện cãi vả với ông Phương, bà Phương thường gắt gỏng với Xuân Lan. Đôi khi vừa cãi xong ở trên lầu, bà bỏ xuống nhà, thấy Xuân Lan ngồi học, liền la rầy nó:

– Học gì mà học hoài vậy? Nhà cửa không dọn dẹp ...

Thật ra nhà cửa rất ngăn nắp. Xuân Lan thường hứng chịu những cảnh bị rầy oan như vậy, nhưng bây giờ không phải như trước, Xuân Lan chống cự lại:

– Nhà cửa ngăn nắp rồi, sao mẹ bảo dọn gì nữa?

Thế là bà Phương cho Xuân Lan một trận đòn nên thân:

– Mày hỗn với tao? Mày cãi tao?

Và cũng thế là ông Phương can thiệp:

– Bà không được đánh đập, hành hạ nó như thế!

Bà Phương nói:

– Ông đừng tưởng tôi thua me, gỡ bài cào. Nó hư, tôi rầy la nó.

– Nó hư?

Ông Phương gằn lại:

– Nó hư? Nó lo học hành, bà lại bảo là nó hư. Còn lũ con của bà nằm trên lầu đọc tiểu thuyết nhảm nhí, cười đùa, thì bà cho là nên, phải không?

Bà Phương tức giận:

– Lũ con của tôi? Ông ăn nói hay nhỉ? Ông làm như chỉ mình con Xuân Lan là con của ông.

Xuân Lan đã nghe hết những lời cãi cọ ấy. Tại sao lại có chuyện con ông, con tôi? Và chẳng những chỉ một mình Xuân Lan để ý đến điều này, mà Mai Hương, Ngọc Hương từ trên lầu chạy xuống cũng đã nghe rõ tất cả. Chị bếp thấy vậy vội vàng chạy lên can khéo:

– Ông bà lại quá giận rồi!

Chị bếp vừa nói vừa nhìn Xuân Lan. Thế là ông bà Phương đã hiểu, không dám nói gì thêm, bỏ lên lầu ...

Xuân Lan ôm lấy chị bếp khóc lớn. Nãy giờ bị đánh đau nhưng nó không dám khóc, vì nó sợ cha nó thương nó rồi lại rầy la mẹ nó.

Mai Hương thấy nó khóc, nạt lớn:

– Mày làm gì mà khóc ầm lên như vậy?

Xuân Lan nói:

– Chị không thấy mẹ đánh em lằn ngang lằn dọc như vậy sao?

Vừa nói Xuân Lan vừa đưa lưng cho Mai Hương xem. Ngọc Hương thấy vậy xuýt xoa:

– Tại sao mẹ đánh mày?

– Tại em ngồi học dưới này.

Mai Hương nói:

– Vô lý.

Chị bếp nói:

– Trong lúc bà giận, bà có nói gì thì em làm thính. Tại sao em cãi lại?

Ngọc Hương nói:

– Dạo này ba mẹ hay cãi nhau quá. Mà tại sao lúc này ba nói gì lạ vậy? Tội con của bà, lũ con của bà?

Mai Hương nạt:

– Ba giận ba nói như vậy, có được không?

Trên lầu, ông Phương và bà Phương cãi ầm lên rồi thì bàn ghế bị xô đẩy.

Ông bà đấm đá nhau mà cửa phòng thì đóng kín.

Liên Hương hốt hoảng chạy xuống kêu chị bếp, chị chán nản nói:

– Làm sao can được? Cãi hoài, còn làm ă gì được! Không biết chuyện gì vậy nữa.

Mai Hương nói:

– Chắc mẹ ghen vì độ rày ba hay về trễ, mà ba thì cứ bảo bận công việc.

Liên Hương rầy em:

– Con nít biết gì mà nói.

Liên Hương không thấy chị bếp hành động gì thì đề nghị các em:

– Hay chị em mình kéo lên kêu cứu, để ba đánh mẹ chết thì sao?

Xuân Lan nói:

– Mẹ cắn ba chết thì có.

Mai Hương nạt Xuân Lan:

– Mà có cầm cái miệng mà không? Đầu đuôi cũng tại mà mà nhà này mới xảy ra những chuyện cãi vả đánh đập đó, mà nghe chưa?

Xuân Lan khóc lớn:

– Mẹ đánh em như thế này, chị còn rầy em nữa sao?

– Có sao mẹ mới đánh mà chứ.

Liên Hương nói:

– Thôi, chúng ta kéo lên lầu và kêu khóc lên là ba mẹ phải im, không cãi nữa.

Chị bếp nói:

– Liên Hương nói phải đó.

Liên Hương và các em kéo nhau lên lầu, Xuân Lan ngồi khóc bên chị bếp.

Nó hỏi chị:

- Có phải em không phải là con của mẹ?
- Đừng nói tầm bậy.
- Lúc nãy ba nói vậy đó, em rõ nghe rõ ràng mà.

Chị bếp lắc đầu:

- Không phải đâu, em nghe lầm rồi.
- Không, em nghe rất rõ.
- Giận thì ông nói như vậy cho đỡ tức, mà em nghĩ chi chuyện ấy?
- Sao không nghĩ? Em nói thật cho chị biết, nếu em biết rõ em không phải là con của ba mẹ em thì em đi khỏi ngôi nhà này ngay. Em không ở đây, ở để bất cứ chuyện gì cũng đổ tại em, em tức lắm, có ngày không nhịn được, em sẽ cãi lại, bị ăn đòn không ích gì.

Chị bếp chặm nước mắt cho Xuân Lan:

- Làm gì có chuyện lạ vậy? Không phải con thì ai nuôi làm gì?
- Hôm ấy Xuân Lan giận lắm, chị bếp khuyên gì nó cũng không chú ý nghe, và hôm sau vào trường, vừa gặp Thúy là nó tâm sự, kể lể. Thúy nghe vậy nói:

- Vậy thì chị không phải là con ruột, biết đâu không là đứa con hoang?
- con hoang là sao?

Thúy cười:

- Ông Bá trong xóm tôi có vợ con đàn ông. Thế mà ông đi lấy ai không biết, đến khi nhân tình của ông có thai, cô ta sanh rồi liền giao con cho ông. Ông phải ẵm về và thú thật với bà Bá và bà nuôi đứa bé. Mỗi khi bà giận, bà rầy con bé và nói mày là một đứa con hoang, và cả xóm đều gọi nó là đứa con hoang.

Xuân Lan nói:

- Tội nghiệp con bé:
- Và hễ ông Bá nghe bà chửi mắng con bé thì ông lại hét lên: “Thà tôi gởi nó cho cô nhi viện còn hơn”. Bà Bá liền thách: “Thì ông đem nó gởi đi, bộ tôi cần nuôi nó lắm hay sao?”.

Xuân Lan nhìn Thúy và lúc ấy cảm thấy xấu hổ, vội vò vạt nói:

- Không đâu, tôi không phải là đứa con hoang, chị đừng hiểu lầm mà nói ầm lên, tội bạn nghe chúng nó khinh tôi.

Thúy nói:

– Tôi không nói đâu. Nói tầm bậy như vậy sao được.

Nhưng từ hôm ấy, Xuân Lan bỗng có mặc cảm bị Thúy khinh rẻ, nên không dám kể gì cho Thúy nghe nữa.

Với người lớn, người ta còn không thể trao gởi một tâm sự, thì với những đứa trẻ như Thúy, nghe ai kể gì là năm mười phút sau không để trong lòng, phải kể lại cho người khác nghe. Vì vậy đã có vài cô bạn trong lớp xì xầm với nhau:

– Xuân Lan vậy mà là đứa con hoang đó, tụi bây ạ.

Một nữ sinh dường như thông thạo, hỏi:

– Con hoang? Đây, chị đừng nói tầm bậy nghe! Chuyện như vậy quan hệ lắm. Con hoang thì làm sao có mẹ cha? Chị ấy là Phạm Thị Xuân Lan ...

Một nữ sinh khác nói:

– Rủi họ Phạm là họ mẹ thì sao? Mình đâu có thấy khai sinh của chị ấy mà biết họ Phạm là họ cha hay họ mẹ ....

– Làm sao xem khai sanh của chị ấy.

Thúy nghe các bạn bàn như vậy thì lo sợ Xuân Lan nghe được, thế nào cũng trách Thúy bép xép ... Nhưng Xuân Lan khi nghe Mận, cô bạn ngồi ở bàn sau, hỏi:

– Chị có giấy khai sanh đó không? Cho tôi xem đi.

Xuân Lan hiểu ngay và hỏi:

– Việc gì vậy? Chị muốn xem khai sanh để biết cha mẹ tôi tên gì, và khi giận tôi, chị kêu tên cha mẹ tôi phải không.

Mận nói:

– Làm gì có chuyện ấy? Mình bây giờ học trung học rồi, đâu phải như ngày còn học tiểu học. Tôi thấy tụi nó xì xầm chị là đứa con hoang nên tôi muốn biết rõ sự thật. Chị có cha mẹ giàu sang, ở nhà lầu, đông chị em, danh giá, đàn ông, tôi nghe tức lắm. Tôi mà ở địa vị chị, tôi phải kiện lên ban giám đốc mới được.

Xuân Lan bật lên khóc. Mận hốt hoảng:

– Việc gì vậy?

– Đầu đuôi cũng tại chị Thúy. Có phải chị ấy đưa tin này không?

Thế là Xuân Lan đi tìm Thúy. Cả hai cãi ầm lên và sự việc đã đến tai bà giáo sư hướng dẫn. Bà này đòi đưa Thúy ra Hội đồng kỷ luật, làm Thúy và Xuân Lan bị kêu lên kêu xuống phòng giám thị hoài, không học hành gì được.

Bà hiệu trưởng viết thư về nhà mời phụ huynh của Thúy đến, rồi mời cả phụ huynh của Xuân Lan.

– Khi biết việc này, ba mẹ có đánh đập em không chị? Con Thúy cứ nói tại em kể cho nó nghe như vậy, chứ nó làm sao biết được chuyện gia đình. Em cãi không lại nó. Nó có nhiều bạn bè làm chứng cho nó, còn em thì không có ai hết.

Có mỗi một con Mận thì nó không dám bênh vực em.

Chị bếp nói:

– Vậy thì chắc em không tránh khỏi bị đòn. Ông bà khi nhận được giấy mời của trường chắc sẽ buồn lắm.

Xuân Lan càng lo nên hỏi chị bếp nữa:

– Vậy em xin bà hiệu trưởng bỏ qua việc này được không?

– Thì em vào lớp thưa với bà giáo đi.

– Em sợ lắm. Bà giáo nhất định trị tội con Thúy vì bà không ưa nó, nó bép xép lắm. Lần nào nó vào lớp cũng bị bà rầy hết chuyện này đến chuyện khác.

Nhiều bạn trong lớp cũng không ưa nó, chị ạ. Lúc mới vào học, em thương nó lắm, nhưng bây giờ em không sao thương nó nổi. Nó tò mò lắm, hỏi chuyện người này, đem kể lại cho người khác nghe và sinh ra đôi chối ...Mấy bạn trong lớp chê nó thành phần thấp kém, không phải con nhà sang trọng. Chị Hồng Ngọc, con một bác sĩ, nói với em:

“ Sao Xuân Lan lại chơi thân với con Thúy?

Tối nào tôi cũng thấy nó gánh nước thuê. Nó cũng chửi thề, cãi lộn không thua gì mấy con mụ đi gánh nước mướn”. Em không có óc phân chia giai cấp, nhưng bây giờ em mới thấy Thúy thật khó thương ...Em không biết phải làm sao. Em khổ quá.

Chị bếp nói:

– Ông bà thường đi vắng. Từ nay nếu có thư nhà trường gửi về thì tôi cất

đim không đưa lại cho ông bà, có được không?

– Không được đâu.

Xuân Lan đã lo nghĩ, sợ hãi đến phát sốt và không thể đi học được. Trong khi ấy, thư của nhà trường gửi đến ông Phương và mời ông đến trường để bà hiệu trưởng nói về Xuân Lan ...Cũng may bức thư ấy đến nhằm lúc bà Phương đi Vũng Tàu hành hương với mấy người bạn, và không hay biết gì về chuyện xảy ra ở trường. Ông Phương khi nhận được thư mời, hỏi Xuân Lan:

– Việc gì trong trường mà người ta mời ba?

Xuân Lan lúc đầu do dự không dám nói, nhưng sau đó thấy chỉ có một mình cha, liền kể hết cho cha nghe.

Ông Phương kinh ngạc nhìn Xuân Lan và hỏi:

– Nếu con không nói gì với con Thúy thì làm sao nó dám bịa đặt như vậy? Có lẽ nhà trường muốn đuổi nó nên mới làm lớn chuyện như thế này ...Ngày mai ba vào trường, sẽ tùy cơ ứng biến.

Xuân Lan nói:

– Ba xin bà hiệu trưởng đừng đuổi Thúy nghe ba. Nhà Thúy nghèo lắm, nó lại có mẹ ghẻ.

Ông Phương nói:

– Nhưng phải làm cho nó sợ mới được.

Xuân Lan toan đứng dậy đi về phòng thì ông Phương bảo nó lại ngồi gần bên ông và ông hỏi:

– Mấy hôm nay con bị bệnh không đi học phải không?

Xuân Lan nói:

– Con bị bệnh hai hôm nay.

– Có phải vì chuyện con Thúy làm con lo sợ mà phát bệnh phải không?

– Thưa ba, con sợ mẹ hay được thì mẹ sẽ đánh con.

– Nhưng bây giờ mẹ con đi lễ phật rồi. Việc này ba không để mẹ con biết đâu. Con hãy ngồi đây cho ba hỏi vài điều.

Xuân Lan nhìn cha với ánh mắt thật buồn. Ông Phương nói:

– Con có điều gì buồn không? Có phải vì chuyện con thương, con ghét không? Mẹ con không thương con bằng Ngọc Hương hay các chị con nên

con buồn phải không? Mấy lúc nay ba định nói với con chuyện này, nhưng không có dịp. Nay mẹ con đi khỏi, mấy chị con đi chơi với cậu Nguyễn, ba có thể chuyện trò lâu với con. Đâu, con có việc gì buồn cứ nói hết cho ba nghe đi.

Xuân Lan ứa nước mắt:

– Con khổ lắm.

– Thì hãy nói hết cho ba nghe đi. Mấy chị có ai ăn hiếp con không?

– Mỗi khi mẹ và ba cãi lộn, hoặc mẹ la rầy con thì chị Liên Hương, Mai Hương đều bảo tại con mà ra cả. Nếu con đi khỏi nhà này thì gia đình sẽ yên vui, không có chuyện gì xảy ra hết. Lúc sau này con không muốn nghĩ đến chuyện thương ghét, con cố gắng học hành và làm vui lòng mẹ. Được mấy tuần rồi ... mẹ có vẻ yêu thương con ... nhưng rồi cha mẹ vẫn gây gổ. Con nghe mẹ nói con ông, con tôi ... không biết con có phải là con của ba mẹ không, hay chỉ là đứa con nuôi?

Xuân Lan không biết diễn tả những ý nghĩ của nó, nhớ đâu nói đó, và ông Phương cũng hiểu nó đang nghĩ gì và buồn tủi vì lẽ gì.

Ông vuốt tóc nó:

– Làm gì có chuyện con ông, con bà, con nuôi? Các con hiện sống dưới mái nhà này đều là con của ba mẹ, chỉ có chị Mai Lan mới là con riêng của mẹ con.

Nhưng khi chị Mai Lan còn ở nhà thì ba cũng xem chị như con ruột, ba cho đi học, dạy dỗ, nuông chiều. Chị con đi tu là vì mẹ con. Lúc nào mẹ con cũng có ý nghĩ ba không yêu thương Mai Lan vì nó là đứa con riêng của mẹ con, vì vậy chị con buồn và đi tu.

Xuân Lan nhìn cha với đôi mắt sáng quắc:

– Mai Lan buồn nên đi tu, chứ không phải chị mộ đạo, có cốt tu phải không ba? Tại sao hồi đó ba không ngăn cản chị con?

– Ba đâu có quyền, vì ba không phải là cha ruột.

– Chị Mai Lan thương con lắm, ba ạ. Lần nào con vào thăm, chị ấy cũng ôm con vào lòng và đôi mắt đầy lệ.

Xuân Lan nói xong, ứa nước mắt. Ông Phương cũng không giấu được sự cảm động. Ông nói:

– Tại con giống chị Mai Lan, trong khi mấy chị con và các em con ở đây không ai giống Mai Lan cả.

Xuân Lan nói:

– Vậy mà chị bếp nói chỉ có con giống ba mà thôi. Ở nhà này chỉ có khuôn mặt con là khác. Mấy chị mấy em giống mẹ, chị Mai Lan cũng giống mẹ. Ai cũng nói vậy, chỉ có ba là nói khác.

Ông Phương làm tỉnh thì Xuân Lan nói tiếp:

– Thưa ba, con không hiểu tại sao mẹ không thương con?

– Con đừng nghĩ vậy.

– Sự thật như vậy, con không muốn nghĩ cũng không được. Lúc con còn nhỏ, con không hiểu ... thì thôi, bây giờ con đã hiểu thế nào là thương, thế nào là ghét. Ba không thấy có sự chênh lệch sao ba?

Ông Phương lúng túng một lát nói:

– Tánh mẹ con không chừng không đổi.

– Các bạn thấy con thường buồn nên hay tò mò, và con thì khờ dại, than thở với chúng nó, vì vậy chúng nó nói con không phải là con của cha mẹ, là con hoang.

– Lần sau con đừng kể lể tâm sự như vậy nữa. Đời này không thể tin ai hết. Để ba vào trường dàn xếp cho đứa bạn của con khỏi bị đuổi học, nhưng cũng phải bị phạt.

Xuân Lan hỏi cha:

– Tại sao mẹ đòi đưa con lên Đà Lạt ở với bà Thường nào đó vậy ba?

Ông Phương nói:

– Khi giận thì mẹ con nói như vậy. Nhớ ai thì nói đến người ấy, nhớ gì nói đấy. Con đừng suy nghĩ nhiều. Vì lẽ ấy mà có lần ba muốn cho con vào ở nội trú.

– Không, con không muốn ở nội trú. Con đã thiếu tình thương mà vào nội trú, con làm sao sống nổi.

– Con đừng buồn, khi nào mẹ con về, ba sẽ khuyên mẹ con.

Xuân Lan lo lắng:

– Ba đừng khuyên mẹ con. Mẹ không chịu nghe lời ba đâu.

Những chuyện lời thôi này vẫn đến tai bà Phương vì trong lớp của Xuân

Lan có Ngọc Diệp. Ngọc Diệp là con bà Hoàn, một bạn thân của bà Phương.

Bà Phương và bà Hoàn thường cò mặt ở nhà bà Phúc để đánh xệp ... Ba tay bài ăn thua sát ván mà thân nhau thì cũng không ai bằng.

Một hôm, bà Phương đến nhà bà Hoàn thì bà này dường như đang trong đợi bà lắm:

– Tôi tưởng hôm nay chị không đến chứ.

– Kìa, có việc gì thế? Chị Phúc đến chưa?

– Chị Phúc hôm nay đi Tân An, bà già ở dưới bệnh sao đó.

– Vậy chị đợi tôi có việc gì?

– Một chuyện rất quan trọng, chắc chị không hay biết.

Bà Phương hỏi:

– Việc gì thì chị nói mau lên, đừng úp mở, tôi đứng tim bây giờ.

Bà Hoàn liền nói:

– Máy hôm chị em mình đi hành hương, ở nhà có chuyện động trời, chị về có nghe anh bên nhà kể không?

– Chuyện gì mà động trời? Nhà tôi đâu có việc gì ...

– Tôi nghĩ chắc anh không nói, vì nói ra em chị đánh đập con nhỏ ...

– Con nhỏ nào?

– Con Xuân Lan đó mà, con nhỏ mà chị nói sanh nó ra chị cất đầu không nổi đó. Có phải vậy không chị?

– À, con đó làm khổ tôi nhiều quá. Tôi đi chơi quanh năm cũng vì con nhỏ ấy đó. Tôi thấy mặt nó, chịu không nổi ...Mà việc gì vậy chị?

Bà Hoàn chặm rãi pha trà, mời bạn rồi nói:

– Chị cũng biết con Ngọc Diệp học một lớp với Xuân Lan chứ?

– Không, tôi thật không biết việc này. Tôi vô tình quá chị ạ. Cháu Ngọc Diệp học một lớp với Xuân Lan sao?

– Cháu cũng đậu đệ thất trường Gia Long ...Cháu mới kể cho tôi nghe một chuyện thật hấp dẫn ...

– Chuyện gì?

Bà Hoàn liền kể hết đầu đuôi ...Bà Phương nghe đến đâu tức tối đến đó, liền nói:

– Vậy mà nhà tôi đâu có nói gì cho tôi nghe ...Rồi sao nữa chị?

– Nhà trường đòi đuổi con bé nhiều chuyện, và có mời anh vào để được biết ý kiến. Nhưng nghe đâu anh đã xin cho con bé khỏi bị đuổi, bắt nó phải xin lỗi Xuân Lan trước mặt bạn bè. Tuy vậy, nhà trường vẫn đuổi con bé ba ngày.

Nhưng chị biết không, con bé ấy vẫn nói rằng nghe Xuân Lan kể chuyện bị gia đình bạc đãi, nên nó nói đại như vậy. Chị nghĩ tụi con nít bây giờ có phải nhiều chuyện không?

Bà Phương ngồi găm mặt một lúc lâu. Bà tức lắm, muốn chạy về nhà ngay lúc ấy để kéo Xuân Lan đánh một trận cho hả giận, nhưng bà nhớ ra Xuân Lan đi học, nên ngồi nán lại, cố hết sức bình tĩnh và nói:

– Bọn con gái sao nhiều chuyện quá, chị ạ. Mấy thằng con trai thì không sao hết, ăn mặc sao cũng được, không nhiều chuyện. Còn bọn con gái, hơi một tí là phân bì, là hờn dỗi, là tủi thân khóc lóc. Mà tôi thì một đàn con gái, chứ phải ít sao? Nhiều khi tôi bực mình muốn chết. Không phải ai muốn chi cảnh con ghét, con thương, nhưng con thì có đứa thế này, đứa thế khác, đứa hiền lành, dễ thương, đứa ngỗ nghịch, cứng đầu, đứa siêng năng, chăm chỉ, đứa lười biếng.

Lẽ dĩ nhiên đứa nào mình dạy được, mình phải thương nhiều hơn, phải không chị?

Bà Hoàn nói:

– Đúng rồi, lại còn đứa đẹp, đứa xấu. Có con đẹp cha mẹ cũng hãnh diện phần nào, có con xấu hay tàn tật, cha mẹ cũng khổ tâm, mặc dù bốn phận làm cha mẹ là phải thương đứa xấu và chăm tình yêu đứa tàn tật. Nhưng chưa hết đâu, chị ạ. Còn có đứa khi ra đời, cha mẹ làm ăn khá, có đứa ra đời, cha mẹ sạt nghiệp. Vì lẽ đó mà cha mẹ không thể nào công bình được.

– Do đó có sự chênh lệch trong tình thương đối với con cái. Như con Xuân Lan của tôi đó, chị cũng thấy chứ, khi có thai nó, tôi đau sắp chết. Hồi đó, bác sĩ khuyên tôi qua Pháp sanh. Nhưng tiền đâu mà đi, lại nữa ở nhà cả đàn con, biết giao cho ai mà đi? Vì vậy, tôi phải lên Đà Lạt cả bốn tháng trước, nằm chờ sanh, đem theo con Mai Lan để săn sóc cho tôi. Việc nhà thì giao hết cho chị bếp. May sao tôi còn sống sót. Chính các bác sĩ cũng

không khỏi lấy làm lạ tại sao tôi không hề gì, sanh như thường. Họ bảo số tôi chưa chết.

Bà Hoàn nói:

– Lúc ấy, tôi cũng nghe chị nói như vậy, chị không thương Xuân Lan cũng tại vậy chứ gì? Và trẻ con thì đâu có hiểu, nó chỉ thấy mình không thương nó bằng các anh chị nó là nó nghĩ mình bạc đãi, không thương nó. Nhưng thôi, chị Phương ạ, chị đừng rầy la con bé nữa. Chị càng ghét nó thì gia đình càng xáo trộn, không ích gì ...Từ nay chị hãy nghe lời tôi, thương yêu nó thật nhiều, chắc chắn nó không còn hiểu lầm chị nữa.

Bà Phương làm ra vẻ nghe lời khuyên lơn của bà bạn:

– Đánh đập hay rầy la nó hoài, nó cũng lì đi ...Chị nói phải đó, để tôi thay đổi chiến lược mới được.

Nhưng khi ở nhà bà Hoàn về, bà Phương đã la ầm lên, khiến ông Phương cũng phải khiếp sợ.

– Bà làm gì vậy, chuyện đâu còn có đó. Bà nghe ai thêu dệt mà về làm tình làm tội con bé? Chuyện trẻ con, hơi đâu ...

Bà Phương la hét:

– Con Xuân Lan đâu rồi?

Xuân Lan sợ quá, trốn dưới bếp, tay chân run lên như cây sậy. Nó không dám lên, năn nỉ chị bếp.

– Chị ơi! Chị lên xin giùm với mẹ, chứ không mẹ đánh em chết, chị ạ!

Ông Phương nói:

– Bà đừng làm ồn như vậy, hàng xóm họ cười. Bà đi thì thôi, về nhà là la ầm lên, khổ quá! Đâu, ai nói cái gì?

Vừa nói, ông Phương vừa đi ra đóng cửa lại, vì phía trước đã có mấy người đàn bà tò mò bu lại trước nhà. Trong cái cư xá phần đông là người trí thức ấy, nhà bà Phương được xem như một nhà thường xảy ra chuyện cãi cọ, gây gổ.

Bà Phương nói:

– Trong khi tôi đi khỏi, ở nhà này đã xảy ra việc gì? Việc gì mà ông giấu tôi?

– Vì là chuyện không quan trọng nên tôi không cho bà biết. Chuyện trẻ

con.

Nhưng nhà trường mời tôi vào để nói cho biết. Bà nghe ai nói vậy.

– Tôi nghe bà Hoàn nói.

– Bà ấy làm sao biết được?

– Con Ngọc Diệp học cùng lớp với Xuân Lan.

Nhắc đến tên Xuân Lan, bà Phương lại nổi giận, kêu lớn:

– Con bé này hay thật, mà trốn được sao? Liên Hương xuống kéo đầu nó lên cho tao.

Liên Hương cũng run rẩy trước cơn thịnh nộ của mẹ, rụt rè nói:

– chuyện gì mà mẹ làm con sợ quá?

Nhưng Ngọc Hương bạo dạn hơn đã nói:

– Em Xuân Lan làm gì khiến mẹ giận dữ vậy?

Bà Phương nói:

– Tụi bây ở nhà mà cũng không hay biết gì nữa sao? Ừ, thì để tao nói hết cho nghe. Nhưng phải lôi đầu con Xuân Lan lên đây. Nếu không, tao đánh hết tụi bây.

Ngọc Hương nói:

– Xin mẹ bớt giận. Em Xuân Lan sợ không dám lên.

– Thì kéo cổ nó lên đây cho tao.

Ngọc Hương đi xuống bếp, thấy Xuân Lan mặt mày tái xanh, hai môi tím tái thì không khỏi thương hại:

– Em lên đi, chị xin mẹ cho.

Ngọc Hương quay lên thưa với mẹ:

– Nhưng mẹ đừng đánh em con.

– Thì kéo đầu nó lên đây, đánh hay không sẽ biết.

Xuân Lan run rẩy đi lên. Bà Phương vừa thấy mặt nó liền chạy sấn tới, nhưng ông Phương đã chụp lấy bà, kéo lại. Bà liền la rầm lên:

– Ông định bênh nó phải không? Nó làm nhục tôi, ông còn bênh nó, ông coi tôi ra gì đâu.

Rồi bà Phương kể lẽ đầu đuôi cho các con nghe, gọi cả chị bếp lên để phân trần, hỏi:

– Đó, cái tội của nó có đáng giết không?

Chị bếp bảo Xuân Lan:

– Em lại xin lỗi bà đi.

Bà Phương thấy Xuân Lan khiếp sợ thì dẫn cơn thịnh nộ, hỏi:

– Tại sao mà tâm sự với bạn bè như vậy? Mà là con hoang của ai? Mà nói thử tao nghe đi. Con hoang của ai? Con hoang của tao, hay của cha mà? Hay của con nào?

Chị bếp nói:

– Xin bà bớt giận. Việc này không phải do Xuân Lan.

– Chị biết gì?

– Trong khi bà đi khỏi, em Xuân Lan có về kể tôi nghe. Lỗi tại các cô bạn của Xuân Lan.

– Ừ, thì cho rằng tại các cô bạn của Xuân Lan. Nhưng nhà trường viết thư về, tại sao ông không cho tôi hay?

– Lúc ấy bà đi lễ Phật ở xa. Trường mời mà không nói rõ chuyện gì nên ông phải vào.

Ông Phương lại thêm:

– Trường mời phụ huynh chứ đâu nói mời riêng bà. Bà đi vắng thì tôi đi, hướng chi nó là con của tôi kia mà.

Câu nói ấy của ông Phương lại làm bà Phương lồng lộn trở lại. Bà đập tay xuống bàn:

– Con của ông ...Nó là con của ông ...Tôi có nói là con ai đâu. Nhưng nó là con hoang mà. Người ta nói đúng đấy. Ông còn dính chính làm gì? Con hoang của ông tôi đem về nuôi đấy.

Chị bếp van lơn:

– Bà quá giận. Xin bà bớt giận.

Ông Phương nói:

– Vậy thì bà điên rồi. Bà nói gì lạ vậy? bà không giữ lời, giữ tiếng gì cả.

Liên Hương năn nỉ:

– Xin mẹ bớt giận. Mẹ nói như vậy, tội nghiệp em Xuân Lan.

Ngọc Hương cũng nói:

– Mẹ nữ lòng nào nói vậy!

Xuân Lan không còn sợ hãi nữa, đôi mắt nó ráo hoảnh nhìn bà Phương,

nhìn mọi người, rồi hỏi ông Phương:

– Thưa ba, đâu là sự thật? xin ba đừng giấu giếm làm gì nữa. Có phải con là con hoang không? Ba nói đi, con không muốn mẹ con phải khổ sở vì bị bắt buộc phải nuôi con. Xin phép mẹ cho con gọi mẹ một lần chót, rồi con đi. Con không thể ở đây.

Nói xong Xuân Lan ù chạy lên lầu, Ngọc Hương chạy theo nắm lấy tay Xuân Lan kéo lại, nhưng Xuân Lan nói:

– Em lại chị, chị để yên cho em, em đau khổ quá rồi khi hay biết em không phải là con của mẹ, em chỉ là đứa con hoang. Thảo nào mà mẹ ghét bỏ, hành hạ em.

Ngọc Hương nói:

– Mẹ giận nên mất khôn.

– Nên vì giận nên nói ra sự thật, không còn giữ gìn. Mẹ không điên đâu.

Xuân Lan chạy về phòng, nằm lăn trên giường mà khóc. Ngọc Hương dậm chân:

– Thật khổ quá! Mẹ nóng nảy vô lý quá. Em đừng khóc nữa. Để chị xuống nhà xem câu chuyện ra sao cho biết.

Ngọc Hương chạy xuống lầu thì Mai Hương nói nhỏ với nó:

– Sao em bỏ Xuân Lan trên ấy? Em phải ngồi coi chừng nó chứ. Nó khổ, dám làm bậy.

– Thì chị lên ngồi với nó đi. Em không đủ sức để giữ nó, thấy nó khóc, em chịu không nổi. Tội nghiệp nó quá.

– Thì để chị lên ngồi với nó. Bây giờ đến phiên mẹ khóc dưới đó. Chán thật.

Cái cảnh này làm sao ba chịu nổi.

Lần này là lần đầu Ngọc Hương nghe chị bênh vực ba, nên nói:

– Ba khổ đã lâu rồi.

Khi Ngọc Hương trở xuống, bà Phương đang khóc, ngẩng đầu lên nhìn nó và hỏi:

– Con Xuân Lan làm gì ở trên lầu?

Ngọc Hương nói:

– Chị Mai Hương lên trên ấy với em Xuân Lan, em khóc tội nghiệp lắm.

Một sự im lặng bao phủ mọi người. Nét mặt người nào cũng biết thảm như vừa có một người chết. Bà Phương không còn khóc nữa, bà nhìn các con, rồi thở dài. Tiếng thở dài của bà đã phá tan không khí nặng nề ngột ngạt của căn phòng lúc ấy.

Bà kêu lên:

– Tôi điên mất!

Ông Phương nói:

– Lời nói đã bay ra từ cửa miệng bà rồi, bây giờ bà có ăn năn cũng vô ích. Bà giết tôi, bà giết con bé. Nó đâu làm gì nên tội, bà không thương nó, bà hành hạ nó.

Bà Phương liền đứng lên, hùng hổ chụp lấy ông Phương mà nói; – Ông đừng nói gì hết là phải. Vì chính ông là tội phạm, con Xuân Lan, tôi, con Mai Lan, cũng chỉ là những nạn nhân, ông biết không? Vậy mà ông còn dám lên mặt dạy khôn tôi à? Tôi đang ăn năn, tôi khóc vì lẽ gì, ông biết không?

Tôi ăn năn đã lỡ lời, mất cả tình nghĩa. Tôi ăn năn vì tin ông mà đòi con gái tôi phải khổ sở. Vậy mà ông còn khơi chuyện tội lỗi của ông ra để chọc tức tôi.

Ông luôn luôn tưới dầu vào lửa mà! Ông giết mẹ con tôi, bà cháu tôi, ông là thằng khốn nạn! Ông là thằng vô liêm sỉ, loạn luân, ông biết không?

Ngọc Hương, Liên Hương, Trọng Tài, Trọng Nghĩa đều ngơ ngác đứng nhìn bà Phương kể tội ông Phương.

Chị bếp thấy mọi việc đã nổ bùng ra rồi. Quả bom nổ chậm đã đến giờ tung nổ và tàn phá một cách ghê gớm, không cong ngăn kịp nữa.

Chị bếp chạy lại, ôm lấy bà Phương và năn nỉ:

– Xin bà bớt giận.

Bà Phương đưa hai tay ra như kẻ sắp chết đuối cần đến cái phao cứu sinh, bà gào lên:

– Tôi chết mất, chị bếp ơi! Tôi điên rồi!

Rồi bà khóc như mưa. Ngọc Hương quay lại nhìn cha và lúc ấy có lẽ nó đã hiểu. Liên Hương bỏ đi lên lầu, không nói không rằng gì cả. Nó có vẻ ghê tởm, còn Trọng Tài, Trọng Nghĩa không hiểu gì, chỉ mang máng biết rằng

cha nó đã làm một điều gì đó khiến mẹ nó uất ức, đau khổ.

Ngọc Hương ngồi xuống ghế vì nghe hai chân run rẩy, rồi ôm đầu khóc.

Ông Phương lặng lẽ đi lên lầu. Với ông, tất cả đều sụp đổ. Rồi đây, các con ông sẽ khinh ông, ông không còn xứng đáng làm cha của các con nữa. Ông đã thấy sự khinh khi ấy đã hiện ra trên nét mặt của Liên Hương lúc này khi nó bỏ lên lầu.

Khi ông Phương đi rồi, Trọng Tài và Trọng Nghĩa cũng theo lên lầu, chỉ còn Ngọc Hương, bà Phương và chị bếp cùng đứng khóc. Một lát sau, bà Phương ngẩng đầu lên, nói:

– Tôi điên thật. Lỡ rồi. Con Xuân Lan đâu rồi?

– Em Xuân Lan chạy lên lầu từ khi này.

– Đứa nào ngồi ở cái ghế kia?

– Em Ngọc Hương.

– Bảo nó lên lầu gọi Xuân Lan xuống đây cho tôi.

Chị bếp nói:

– Để tôi lên gọi.

– Vậy thì chị hãy đi đi.

Bà Phương gọi:

– Ngọc Hương! Con lại đây mẹ bảo.

Ngọc Hương nước nở:

– Mẹ ơi! Tội con khổ quá.

Bà Phương nói:

– Thôi, don đừng giận mẹ nữa. mẹ điên quá. Bây giờ thì con lên lầu, để mẹ nói chuyện với em Xuân Lan.

Nhưng chị bếp đã trở xuống và nói:

Tôi nói mấy, Xuân Lan cũng không chịu xuống, cứ ngồi khóc. Mai Hương dỗ mãi, em ấy cũng không nín.

Ngọc Hương nói:

– Để con lên gọi em Xuân Lan xuống.

– Con hãy đi gọi nó cho mẹ.

Xuân Lan vẫn không chịu :

– Em xuống, mẹ giận, ăn nói vô lễ, thêm tội, không ích gì, chị ạ.

Ngọc Hương lại trở xuống và bà Phương chỉ còn nước ngồi khóc. Ngọc Hương nói; – Bây giờ chị Mai Hương cũng đang khóc trên ấy đó mẹ.

– Tội bây hiểu cái gì?

Ngọc Hương tức giận; – Mẹ đã nói tất cả rồi. Ngu dại đến đâu cũng có thể hiểu, mẹ ạ. Tội nghiệp Xuân Lan.

Chị bếp nói:

– Tội nghiệp Mai Lan. Cô ấy mà hay được chắc là đau khổ lắm.

Ngọc Hương nói:

– Chị ấy đã đi tu rồi. Có đau khổ cũng không sao. Tội nghiệp cho Xuân Lan.

Bà Phương nói:

– Thôi, các con đừng trách mẹ nữa. Không phải lỗi tại mẹ. Tại cha con chứ.

Ngọc Hương hỏi:

– Nhưng mẹ nói lên sự thật phũ phàng ấy làm gì? Bao nhiêu người phải đau khổ.

Chị bếp nói:

– Em lên lầu an ủi, vỗ về Xuân Lan, đừng làm phiền bà nữa.

Ngọc Hương trách móc:

– Mẹ sẽ đau khổ suốt đời vì đã đầu độc tâm hồn tội con.

Bà Phương phân trần với chị bếp khi Ngọc Hương lên lầu:

– Đó, chị thấy không, ai làm lỗi mà tôi phải gánh chịu. Chị cũng thừa hiểu tôi đau khổ thế nào khi xảy ra chuyện Mai Lan. Một bên là con, một bên là chồng, tôi biết tính sao? Dù sao thì tôi cũng phải nghĩ tới các em của nó, Liên Hương, Mai Hương, Ngọc Hương. Một bên ba đứa con, một bên chỉ có Mai Lan. Lại thêm danh dự gia đình. Một lần đổ vỡ rồi, tôi không muốn có sự đổ vỡ nào nữa.

– Thật ra thì ông nhà đã ăn năn hối lỗi lắm rồi.

– Vì nghĩ thế mà tôi mới chịu để yên, và cũng vì chuyện rắc rối này mà tôi đâm ra cờ bạc, không thiết đến chuyện gia đình. Chứ chị cũng biết tôi có thích đánh bạc đâu.

– Thưa bà, việc đã lỡ rồi. Nếu bà cứ gây sự ăn năn, hối hận cho ông, ông dám bỏ đi rồi gia đình tan nát. Đàn ông khi bị làm nhục, hay tự ái bị tổn

thương, dám làm ẩu lẫm. Gia đình tôi bị sụp đổ cũng vì chuyện ấy, bà ạ. Nhà tôi đã tăng tịu với em gái tôi trong khi tôi sanh cháu đầu lòng. Tôi hay được, la ầm lên, em tôi xấu hổ bỏ đi, chồng tôi hối hận đi tìm nó, tôi cứ đi theo chửi rủa suốt ngày, chồng tôi bỏ đi và cho đến ngày nay vẫn không có tin tức gì hết. Có người nói anh ấy đưa em gái tôi qua Nam Vang làm ăn. Tôi buồn rầu không lo lắng chăm sóc con tôi và nó đã chết khi mới lên năm tháng. Vì vậy mà cuộc đời của tôi bây giờ mới cô đơn, hiu quạnh như thế này ...

– Tôi điên mất ...Ai làm lỗi mà bây giờ tôi phải gánh chịu, chị không thương tôi mà còn trách móc tôi nữa sao? Bây giờ tôi phải làm gì đây?

– Bà lên trên lầu mà nghỉ. Đêm khuya thanh vắng giúp bà lấy lại sự bình tĩnh.

Bà Phương lắc đầu, lau nước mắt:

– Không, tôi không thể lên lầu lúc này. Thấy mặt nhà tôi, tôi không bao giờ im lặng được, tôi khổ lắm, tôi tức giận là hỏng việc.

– Vậy thì để tôi dọn dưới này cho bà nghỉ.

Đêm đó, bà Phương ngủ dưới lầu, bà nằm thao thức cho đến khi đồng hồ điểm bốn tiếng. Bà đã suy nghĩ nhiều về sự nóng nảy của bà, bà định ngày hôm sau sẽ an ủi Xuân Lan và đưa nó vào thăm Mai Lan. Bà sẽ nói tất cả và sau đó bà đưa Xuân Lan lên Đà Lạt một thời gian.

Khi bà Phương thức dậy thì ông Phương đã đi làm. Liên Hương, Mai Hương đi học ... chị bếp đã đi chợ. Bà gọi Ngọc Hương và hỏi:

– Xuân Lan đâu rồi?

– Em con nói đi Đa Kao mượn tập.

– Mượn tập gì ở tận Đa Kao, sao con để nó đi?

– Nó dậy sớm và đi tự bao giờ, con đâu hay. Con nghe chị bếp nói như vậy.

– Chị bếp đi chợ rồi phải không?

Ngọc Hương nhìn đồng hồ và nói:

– Thưa mẹ, đã chín giờ hơn rồi.

– Hai em Tài và Nghĩa đâu rồi?

– Chúng chơi ngoài đường với tụi bạn ở đầu xóm.

Bà Phương thở dài:

– Mẹ nghe mệt quá. Đêm qua mẹ không ngủ được, phải uống thuốc ngủ, bây giờ trong người khó chịu quá.

– Mẹ nằm nghỉ đi.

Vừa lúc ấy chị bếp đi chợ về, chị thấy bà Phương đã thức dậy thì hỏi:

– Bà ngủ ngon quá, tôi không dám đánh thức bà dậy. Bà có khỏe không?

– Mệt lắm vì thuốc ngủ còn ngấm trong người. Xuân Lan đi đâu chị biết không?

– Xuân Lan nói đi Đa Kao mượn sách.

– Sao chị không cản nó?

– Tôi làm sao cản được khi nó từ trên lầu chạy bổ ra cửa.

Bà Phương hốt hoảng:

– Và không ai chạy theo nó sao?

Bà nhớ lại câu nói của Xuân Lan đêm qua khi bỏ chạy lên lầu:

“Xin phép mẹ cho con được gọi mẹ bằng tiếng mẹ một lần chót, rồi con ra đi. Con không thể ở đây”.

Bà đứng lên và nói với Ngọc Hương:

– Em con có đưa bạn nào ở Đa Kao?

– Dạ, con Túy Nga, con bà Hồng, bà ấy trước đây ở dãy Cũng, bây giờ dọn về Đa Kao, có tiệm bán áo quần trẻ em.

– Thôi, mẹ biết rồi. Nhưng, kìa, sao mẹ chóng mặt quá.

Bà vịn đồ đạc, bàn ghế và lảo đảo vào phòng tắm, lấy nước đập nhẹ lên trán cho tỉnh táo, đoạn sửa soạn để đi Đa Kao.

– Mẹ phải đi tìm Xuân Lan ...Mẹ tình yêu quá ...

Chị bếp nói:

– Tôi cũng tình yêu quá ...

Sáng sớm khi Xuân Lan ở trên lầu đâm đầu chạy ra cửa thì ông Phương còn ngồi ăn phở ở đầu ngõ, ông đã trông thấy Xuân Lan mặc quần tây, áo sơmi ngắn tay gọn gàng từ đầu hẻm đi ra. Ông gọi lớn:

– Xuân Lan, con đi đâu vậy?

Xuân Lan làm ngơ và đi nhanh hơn, tay xách cái giỏ. Ông Phương vội bỏ đĩa, chạy theo và nắm lấy tay nó:

– Con đi đâu vậy?

Đôi mắt Xuân Lan sưng húp, con bé có lẽ đã khóc cả đêm:

- Con đi mượn tập.
- Lại ăn phở với ba, rồi ba đưa con đi.
- Mẹ trông thấy sẽ gây gỗ với ba.
- Không đâu.

Thế là Xuân Lan ăn phở ông Phương và đã đưa Xuân Lan đi trên chiếc xe của ông ...

– Con định đi đâu?

Xuân Lan không nói, nó ứa nước mắt, ông Phương đã đoán hiểu.

- Con muốn đi gặp chị Mai Lan.
- Không nên, con gặp để làm gì?
- Con muốn thăm chị ấy.
- Con hãy nghe lời ba, đừng cho chị con biết chuyện gì đã xảy ra đêm qua. Chị con sẽ buồn, không ích gì.

Thật ra đêm qua Xuân Lan chưa nghe đoạn chót của tấn biết kịch thảm thương của gia đình, nó chỉ mới biết nó không phải là con bà Phương, chứ không nghe bà Phương lên án ông Phương. Lúc ấy, nó đã chạy lên lầu, khóc lóc, tủi hờn vì bà Phương bảo nó là đứa con hoang.

Ông Phương nói:

– Tại sao con lại đi tìm chị Mai Lan? Con quên Mai Lan là con riêng của mẹ sao?

Xuân Lan nói:

– Tại sao chị ấy thương con? Con nghĩ rằng phải có sự liên hệ nào giữa chị ấy và con.

Ông Phương thở dài và nghĩ:

“Con bé đã linh cảm như vậy”.

Xuân Lan nói:

– Ở gia đình này chỉ có ba và chị Mai Lan là yêu thương con mà thôi. Trước thì còn chị Ngọc Hương nữa, nhưng bây giờ chắc chị ấy hết yêu con rồi.

– Con đừng nói vậy, mẹ con nóng nảy ăn nói hồ đồ.

Xuân Lan năn nỉ đòi đi thăm Mai Lan cho kỳ được:

– Ba sẵn xe đưa con đi Chợ Quán đi. Lát nữa con thuê xe về nhà.

Ông Phương nói:

– Được, ba sẽ đưa con đến đó. Vào thăm chị Mai Lan, nhớ đừng nói gì hết nghe con. Đúng mười một giờ ba đem xe lại đây rước con. Con nhớ chờ ba, đừng đi đâu mà lạc thì khổ lắm.

Trong khi Xuân Lan nói chuyện với Mai Lan thì ở nhà bà Phương hốt hoảng, sửa soạn đi tìm. Bà đến nhà bà Hồng ở Đa Kao và Túy Nga cho bà biết Xuân Lan không đến. Bà không tin và hỏi vặn lại Túy Nga:

– Cháu không giấu bác chứ?

Túy Nga nói:

– Thưa bác, cháu đâu dám làm như vậy? Chị Xuân Lan chưa hề đến đây chơi với cháu lần nào, cháu học cùng lớp với chị Ngọc Hương, nên thường gặp chị Ngọc Hương, còn chị Xuân Lan từ khi thi đậu vào trường Gia Long, cháu không gặp nữa.

Bà Hồng liền hỏi:

– Cháu đi đâu mà chị đi tìm và có vẻ lo lắng như vậy?

Bà Phương nói:

– Tôi phải đi gấp, không thể nói cho chị nghe. Hôm nào rảnh tôi sẽ ghé lại đây nói chuyện nhiều.

Ra đến cửa, bà Phương quay lại và dặn Túy Nga:

– Xuân Lan có đến đây thì cháu nói giùm với nó, bác đi tìm nó. Bảo nó về gấp kẻo bác đợi.

Túy Nga nói:

– Con tin chắc chị ấy không đến đây.

Bà Hồng rầy con:

– Bác dặn thì con nhớ vâng lời, sao lại nói như vậy?

Bà Phương đi rồi, Túy Nga nói với mẹ:

– Chắc bà ấy đánh đập Xuân Lan, nên nó giận bỏ đi chứ gì. Con nghe Ngọc Hương than phiền mẹ nó bất công với Xuân Lan, con thương con ghét, nên gia đình thường xảy ra chuyện xào xáo.

Bà Hồng gật đầu:

– Chắc vậy rồi.

– Chiều nay con vô trường hỏi Ngọc Hương là rõ.

– Thôi, chuyện gia đình người ta, con hỏi làm gì? Con nít tò mò không nên, sau này lớn lên quen thói hóa ra ngồi lê đôi mách.

Bà phải không biết phải đi đâu, bỗng bà nghĩ tới Mai Lan.

– Hay con bé đến tìm Mai Lan?

Ý nghĩ này như một tia sáng soi đường cho bà. Bà vội vã đón xe taxi đến tu viện ở đường Chợ Quán. Bà xin vào gặp Mai Lan. Như đã linh cảm, tại đây bà đã gặp Xuân Lan. Con bé đang úp mặt lên vai Mai Lan mà khóc. Thấy bà Phương cả hai chị em vẫn không nhúc nhít, vẫn im lặng chờ xem bà Phương phản ứng ra sao.

Bà Phương ngồi xuống bên Mai Lan và bà âm thầm khóc. Không khí tu viện đã buồn bã, hiu quạnh, trang nghiêm, lạnh lùng, bây giờ càng thêm biết thảm, đau xót.

Mai Lan nói bằng giọng đầy nước mắt; – Mẹ đã làm gì cho Xuân Lan khổ như thế này? Mẹ đã hứa với con như thế nào? Mẹ không muốn con ở yên ở đây nữa sao? Con còn thì giờ để lấy lại lời hứa với Chúa. Con sẽ xin phép Bề Trên ra khỏi nơi này, trở lại với đời, vì con còn phải giải quyết bao nhiêu vấn đề, mà vấn đề chính là Xuân Lan. Không ai thương nó cả, đến mẹ mà mẹ vẫn không thương yêu nó.

Bà Phương nói:

– Không, mẹ vẫn yêu thương nó đấy chứ.

Mai Lan nói:

– Mẹ đã nói gì đêm qua? Mẹ đã nói nó là đưa con hoang? Nó bảo nó chỉ nghe có thể, nó chạy lên lầu không muốn tìm hiểu gì nữa cả. Nhưng con biết, con đoán biết tánh mẹ, mẹ đã nói vung vãi, nói toạc ra tất cả rồi. Các em con chắc chắn đã hay biết cả. Tội nghiệp con bé. Con sợ dĩ chôn vùi cuộc đời của con ở đây là vì mẹ, vì không muốn gia đình phải xôn xao, xáo trộn. Chứ như mẹ thấy đó, con còn quá trẻ ...

Bà Phương năn nỉ:

– Thôi, con đừng nói nữa, mẹ biết lỗi nhiều rồi, mẹ đang hối hận đây.

Bà Phương kéo Xuân Lan về phía bà:

– Còn con, con cũng đừng giận mẹ.

Xuân Lan ôm chặt lấy Mai Lan và hỏi:

– Mẹ của chị có phải là mẹ của em không?

Mai Lan khuyen:

– Em đừng làm mẹ buồn.

Bà Phương nghĩ:- Con bé chưa hay biết nó là con của Mai Lan ...Thật là may. Vậy thì ta phải dặn hết người nhà đừng cho nó biết chuyện này ...

Mai Lan nói:

– Mẹ buồn, mẹ giận thường rầy la các em, khi chị ở nhà chị cũng hay bị mẹ rầy như vậy đó, em ạ. Nhưng qua hồi nóng giận thì mẹ lại thương các em. Các em không biết như vậy sao?

Xuân Lan nói:

– Nhưng bây giờ em đã hiểu, em chỉ là đứa con hoang, em không phải con của mẹ. Em bị hành hạ nhiều rồi. Mẹ không thương em, ở nhà, em thiệt thòi nhiều nhất. Chỉ có một mình chị là yêu thương em, vậy mà chị lại bỏ em để đi tu ...Chị biết không, mẹ đòi đuổi em lên Đà Lạt ở với cô Thường của chị ....Vậy thì để em lên Đà Lạt, em không cần học, em ở làm công, giúp việc cho cô Thường, kiếm cơm mà ăn ...

Nghe Xuân Lan nói, Mai Lan lặng lẽ khóc:

Bà Phương nói:

– Con đừng nói dại, con hãy tha thứ cho mẹ. Nếu co bỏ đi thì mẹ hối hận, mẹ chết mất.

Bà Phương nói xong, cũng khóc. Xuân Lan nhất định không tin lời bà Phương nên nói:

– Con mà về nhà thì rồi đây con còn chịu bao nhiêu đau khổ nữa ...

Mai Lan dỗ dành, khuyen lơ Xuân Lan, và giờ thăm viếng đã hết, Mai Lan nói:

– Bây giờ em nên về với mẹ.

– Em không về với mẹ đâu ...

– Em đừng nói dại ...Hết giờ rồi, chị không thể ở đây tiếp mẹ và em nữa.

Mai Lan đứng lên, lòng bùi ngùi, thương cảm. Xuân Lan khóc nức lên:

– Chị bỏ em sao?

Xuân Lan ôm lấy chị, bà Phương phải gỡ nó ra và kéo đi ra cửa. Ra bên

ngoài, Xuân Lan không chịu lên xe và nói:

– Con đợi ba đến rước, ba dặn con như vậy.

Bà Phương hỏi:

– Thì ra ba mà đưa mà đến đây?

Bà lại không dẫn được sự tức giận:

– Cha con bây lại qua mặt tao mất rồi ...Vậy thì màu đứng đó đợi cha mà đến rước. Tao về trước.

Nói xong bà Phương vẫy một chiếc taxi và lên xe. Xuân Lan đứng nhìn theo và nghĩ:

– Người đàn bà ấy không phải mẹ ta ...Bà ấy vừa nói năng ngọt ngào với ta trong khi chị Mai Lan của ta có mặt ở đó ...Nhưng vừa ra ngoài là bà ấy đã giận dữ rồi.

Xuân Lan lấy khăn lau nước mắt. Nó đợi một lúc lâu ông Phương mới đến. Ông cho xe ngừng và đưa tay vẫy nó. Nó chạy ra thì ông mở cửa xe cho nó bước lên. Ông hỏi:

– Thế hai chị em đã nói gì với nhau nào?

– Chưa kịp nói gì thì mẹ đến ...

Ông Phương lo lắng hỏi:

– Bà ấy đến và đi đâu rồi?

– Bỏ về rồi khi nghe con nói ba đưa con đến đây.

Xuân Lan kể thật tỉ mỉ cho ông Phương nghe những gì đã xảy ra từ khi nó đến thăm chị Mai Lan, và nó nói:

– Bây giờ con không muốn về nhà chút nào hết ...

– Con đừng làm thế ...Mẹ không muốn đâu ...

Xuân Lan cau mày:

– Đừng nói đến mẹ. Lúc này chị Mai Lan trách mẹ không giữ lời hứa, chị ấy đòi ra khỏi nhà tu để lo cho con. Tại sao vậy ba? Chị Mai Lan là gì của con mà chị ấy cố về lo cho con như vậy. Tại sao chị Liên Hương, chị Mai Hương lại không yêu con bằng chị Mai Lan?

Ông Phương nói:

– Rồi đây con sẽ hiểu điều ấy.

– Con cần hiểu ngay bây giờ.

– Đừng, con nên nghe lời ba ...Sau chuyện này, mẹ con về không còn gặt gồng với con nữa ...

– Ba tin như vậy, chứ còn con, con không tin chút nào ...Mới rồi con lại bị nạt nộ ....

Ông Phương dỗ dành Xuân Lan:

– Bây giờ con phải về nhà để chiều nay đi học. Ba sẽ đưa con đến trường.

Xuân Lan nói:

– Con không muốn đi học nữa ...Hôm nay con chưa học bài và làm bài, con không dám đến trường.

Khi xe về đến nhà, Xuân Lan thập thò không dám vô cửa. Ông dắt nó và ông ngạc nhiên không thấy bà Phương đâu cả. Ông hỏi Ngọc Hương:

– Mẹ con đâu?

Ngọc Hương nói:

– Mẹ con đi kiếm Xuân Lan từ sáng đến giờ.

Quay lại Xuân Lan, Ngọc Hương nói; – Em đi đâu để mẹ đi kiếm?

– Em đi thăm chị Mai Lan ...Em đã gặp mẹ tại tu viện. Và mẹ bỏ về trước.

Ông Phương đi lên lầu. Xuân Lan đi xuống bếp, chị bếp thấy nó liền ôm chầm lấy và hỏi:

– Em đi đâu để chị lo quá?

Xuân Lan hỏi:

– Chị thương em lắm phải không? Thế tại sao chị không chịu nói hết sự thật cho em hiểu? Em có nhiều chuyện nói với chị lắm, nhưng lát nữa, khi nào ăn cơm xong đã, hôm nay em không đi học đâu.

Chị bếp hỏi:

– Chiều nay em không đi học sao?

– Không, em xin phép ở nhà vài ngày.

Ngọc Hương gọi Xuân Lan:

– Em lên đây chị nói cái này.

Xuân Lan đi lên và hỏi:

– Việc gì thế?

Ngọc Hương choàng tay qua vai Xuân Lan và nói:

– Sáng nay mẹ cuống cuống lên, như vậy là mẹ thương em lắm.

Xuân Lan nhún vai:

– Thôi em hiểu rồi, chị đừng nói nữa.

Ngọc Hương hỏi:

– Em giận mẹ sao?

– Em hiểu lắm, chị Mai Lan cũng buồn lắm ...Chị ấy sẽ không đi tu nữa, về lo cho em.

– Thì ra em đã hay tất cả rồi sao?

Xuân Lan hỏi:

– Hay biết cái gì? Thì em là đứa con hoang, em không phải là con của mẹ.

Ngọc Hương nói:

– Em không phải là con của mẹ thì cũng là cháu của mẹ, cũng là máu mủ, ruột rà, đâu phải ai xa lạ.

– Như vậy cũng đủ rồi, đủ cho em hiểu rồi, em hiểu vì lẽ gì mà em bị bạc đãi.

Em là cháu, là con hoang, không phải là con của mẹ.

Ngọc Hương đâu có ngờ Xuân Lan chưa hay biết gì cả nên mới nói như vậy.

Vả lại nó còn không hiểu được tầm quan trọng của tấn kịch bi thảm, vô luân đã xảy ra ở gia đình nó. Nó còn nhỏ quá, chưa đủ lý trí, óc khôn để lên án việc làm của ông Phương, huống chi ông Phương lại là cha của nó, người mà nó chỉ được quyền kính nể, chứ không được quyền phê bình, chỉ trích. Ông Phương trước mắt Ngọc Hương là người cha tốt, đầy đủ bốn phần và thường bị mẹ ăn hiếp ...Tất cả những chuyện buồn rầu gây gổ, đều do mẹ nó gây ra cả ...

Ngọc Hương bênh vực cha:

– Đâu phải là tại ba, cũng có lỗi của chị Mai Lan nữa chứ.

Xuân Lan hỏi:

– Chị Mai Lan cũng có lỗi?

– Chứ sao? Tại hồi đó chị Mai Lan không biết phản đối.

– Phản đối cái gì?

– Ủa, em chưa biết gì sao?

Xuân Lan nhìn Ngọc Hương với đôi mắt thật ngây thơ:

– Còn cái gì bí ẩn nữa sao?

Ngọc Hương chưa kịp trả lời thì Xuân Lan lẩm bẩm:

Không phải là con thì cũng là cháu? Thôi, ta hiểu rồi!

Và lúc ấy Xuân Lan ôm mặt khóc rầm rức, khóc thật đau khổ, thật tủi nhục.

Xuân Lan khóc xong, chạy lên lầu và tông cửa phòng ông Phương, nó hỏi:

– Con là cháu bà ấy. Vậy chứ con là con ai vậy ba?

– Con đừng tìm hiểu làm gì.

– Con phải hiểu.

– Con còn nhỏ quá.

– Ba không nói thì thôi.

– Ba rất khổ tâm. Bây giờ con lo đi ăn cơm đi để rồi còn đi học.

– Ba xin phép cho con nghỉ vài ngày. Con khổ lắm.

– Con muốn nghỉ thì cứ ở nhà, ba sẽ xin phép sau, nhưng con nên nhớ điều này:

hoàn cảnh của con khác với chị em của con. Con phải lo học hành, phải có nghề nghiệp, ba sẽ lo cho con ...Hiện giờ ba có gửi riêng cho con ở ngân hàng một số tiền, ba mở cho con trương mục, khi nào đến tuổi trưởng thành, con sẽ có quyền lấy số tiền ấy để làm ăn, lập gia đình ...Chỉ có con là ba lo như vậy ...Ba muốn chuộc lại sự thua thiệt của con bây giờ.

Ông Phương ngừng lại và lóng tai nghe, ông nói:

– Mẹ con về ở dưới lầu rồi ...

Xuân Lan thở dài than:

– Bà ấy lại la hét lên bây giờ ...

Xuân Lan chạy về phòng và leo lên giường nằm. Bà Phương hỏi lớn:

– Con Xuân Lan đâu rồi?

Ngọc Hương nói:

– Nó ở trên lầu.

– Gọi nói xuống đây ...

Thấy mặt mẹ hầm hầm, Ngọc Hương nói:

– Mẹ lại giận rồi. Đêm qua mẹ hứa với con, mẹ không rầy la em Xuân Lan nữa, mẹ tỏ ra ăn năn ...

Chị bếp cũng nhắc khéo:

– Bà không nên nóng nảy, chuyện đã đổ bể tùm lum rồi.

– Đổ bể tùm lum rồi ai xấu? Việc gì đến tôi?

Chị bếp đầu dậu:

– Xin bà hãy nguoi giận.

Bà Phương nói:

– Lên gọi nó xuống đây, tôi hỏi:

Ngọc Hương chạy đi gọi Xuân Lan. Con bé lần này không còn tỏ ra sợ sệt gì nữa cả. Nó ngồi ngay dậy và đi thẳng xuống lầu, nó nói:

– Muốn hỏi gì thì cứ hỏi.

Nó đến bên bà Phương và nhìn bà trân trân, đôi mắt đầy vẻ căm hờn.

Bà Phương nhìn nó và hỏi:

– Tại sao sáng nay mày bỏ nhà đi mà không xin phép tao? Mày không còn xem tao ra gì nữa phải không?

Xuân Lan bướng bỉnh nói:

– Tôi đi thăm chị Mai Lan, việc “ấy” bà biết rồi.

Nghe con gọi mình bằng bà, bà Phương rưng rùi tay chân. Bà nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm qua và không khỏi hốt hoảng. Xuân Lan nói tiếp:

– Sáng nay bà đã gặp tôi tại tu viện, bà bỏ tôi ở đó, bà đi về.

Bà Phương lắc đầu và thở dài:

– Thôi hết chỗ nói rồi ...Con cái, cái kiểu này ...

– Tôi đâu phải là con của bà. Tôi là cháu của bà, là đứa con hoang, bà đã nói như vậy kia mà.

Chị bếp đến bên Xuân Lan, ôm nó vào lòng và nói nhỏ:

– Sao em lại ăn nói như vậy, không sợ bà buồn hay sao? Em hãy xuống đây với chị, chị rửa mặt cho em bớt giận.

Bà Phương nói:

– Con nhỏ này bây giờ ghê lắm ...Tôi không còn dạy nó được nữa ...

Xuân Lan đi xuống bếp, Liên Hương đi học về thấy mẹ buồn thì hỏi:

– Chuyện gì vậy mẹ?

– Thì còn chuyện gì nữa? Chuyện con Xuân Lan.

Liên Hương và Mai Hương đứng về phía mẹ, lại nữa cả hai cũng đã lớn, đã

hiểu việc làm vô luân của ông Phương là nhục nhã nên không khỏi chống đối ông. Suốt đêm qua hai chị em Mai Hương đã khóc vì hay biết mình có một người cha như vậy ...

Mai Hương nói:

– Thì mẹ cứ để ba đem nó đi đâu đó thì đem, việc gì mẹ phải can thiệp.

Liên Hương thì nói:

– Đánh cho nó một trận chứ nhịn nó hay sao?

Xuân Lan ở dưới bếp nghe tất cả, nên xô chị bếp ra, chạy lên thách thức:

– Đánh đi và đuổi đi ...Bộ ai thích ở đây lắm hay sao? Không biết mới ở, chứ biết rồi thì khỏi ở ...

Bà Phương tức quá, kêu ầm lên:

– Ông xuống đây mà coi con ông này. Nó hỗn láo như thế này, tôi làm sao chịu được.

Chị bếp lo dọn cơm,, nhưng không ai nghĩ đến chuyện ăn uống. Ông Phương từ trên lầu đi xuống, có vẻ bẽn lẽn khi nhìn thấy mấy đứa con lớn.

Ông hỏi:

– Việc gì mà bà kêu ầm lên như vậy?

– Ông hãy xuống đây mà nghe con ông, nó hỗn với tôi.

– Thôi dẹp đi, ăn cơm chứ. Trễ rồi, tôi còn phải đi làm. Hay bà không muốn cho tôi ở nhà này?

Bà Phương hỏi:

– Bây giờ ông kiểm chuyện để buộc tôi không được nói phải không?

Liên Hương, Mai Hương nhìn ông với những cặp mắt oán hờn. Ông Phương đi lại kéo ghế ngồi vào bàn ăn và nói:

– Thôi, ăn đã, việc gì hãy để đó rồi xử sau ...

Chị bếp đi lại mời bà Phương:

– Xin mời bà dùng cơm ... Các em dùng cơm kéo nguội ...

Bà Phương đứng lên. Liên Hương và Mai Hương đi theo mẹ. Ngọc Hương gọi Xuân Lan lên ăn cơm. Xuân Lan nói:

– Chị lên ăn đi, em ăn với chị bếp.

– Em làm vậy mẹ giận thì sao?

– Em đâu có làm gì mà giận ...Em không ăn, bà ấy còn mừng là khác.

– Em nói bậy bạ rồi ...

Ngọc Hương kéo Xuân Lan lên và bữa cơm diễn ra trong sự im lặng, buồn bã ... Ông Phương và vợ hai chén cơm, đoạn đứng lên uống nước, quên cả ăn tráng miệng. Ông lên lầu và thay áo quần ra đi. Trong khi ấy bà Phương và các con ăn chưa xong. Xuân Lan cũng đã ăn xong, nó đứng dưới bếp nhìn lên thấy ba đi ra thì không khỏi ứa nước mắt ...

Chị bếp nghĩ:

– Thế nào ông cũng bỏ nhà ra đi ít lắm vài tuần, và thế nào bà cũng đi tìm ... Khổ thật.

Khi ông Phương đi rồi, Mai Hương hỏi Xuân Lan:

– Sáng nay mày đi đâu để mẹ đi tìm? Mày định làm mẹ khổ phải không?

Liên Hương nói:

– Tao xấu hổ quá rồi, tao ghe tởm quá rồi ...mày đừng làm lộn xộn nữa. Bây giờ tao mới biết thế nào là đứa con tội lỗi.

Chị bếp nhìn bà Phương, như để cầu cứu bà nên chấm dứt chuyện cãi vã ấy, nhưng Xuân Lan vừa khóc, vừa nói:

– Mấy chị định nói gì đó? Đứa con tội lỗi là đứa con nào? Em đâu có làm gì nên tội ...

Bà Phương rầy Liên Hương và Mai Hương:

– Nó không biết rõ đuôi đầu, thôi đừng nói nữa.

Xuân Lan hỏi; – Sao không? Bộ tưởng tôi nhỏ rồi muốn nói sao thì nói phải không?

Liên Hương hỏi:

– Mày nói với mẹ như vậy sao?

– Bà ấy không phải là mẹ tôi ...

– Thế ai nuôi mày từ nhỏ đến giờ? Đồ bất nghĩa!

Mai Hương đi lại tát vào mặt Xuân Lan:

– Bây giờ mày quá rồi, không đánh mày không được.

Liên Hương cũng chạy lại đánh Xuân Lan túi bụi. Con bé bị đánh, kêu khóc:

– Giết tôi đi, giết tôi đi, tôi không cần sống ...

Chị bếp chạy lại xô Liên Hương và Mai Hương ra:

– Thôi, đừng đánh Xuân Lan ...

Ngọc Hương đến lúc ấy hùa theo hai chị và cũng không còn bênh Xuân Lan.

Ngọc Hương nói:

– Nó hỗn quá mà, chị không thấy sao?

Bà Phương lúc ấy bỗng đứng lên, kéo Xuân Lan vào lòng và nói:

– Thôi, con lại đây mẹ bảo.

Xuân Lan hất bà ta và chạy lên lầu.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 3

Thế là tối hôm ấy và ba hôm liên tiếp, ông Phương không về nhà. Bà Phương cuống cuống lên, chạy đến sở tìm ông Phương thì người ta nói ông Phương đã xin đi công tác xa. Nghe vậy, bà càng lo lắng hơn. Bà hồi hận:

– Tại ta làm ông ấy nhục với con cái ...Làm sao bây giờ?

Từ hôm ông Phương bỏ đi, bà Phương cấm không cho mấy đứa con nói động đến Xuân Lan. Trọng Nghĩa, Trọng Tài là con trai nên có thái độ vô tư, còn Thiên Hương thì quá nhỏ, chỉ có Mai Hương, Liên Hương, Ngọc Hương là ghét Xuân Lan ra mặt.

Bà Phương còn đem Xuân Lan về phòng bà, cho ngủ chung với bà. Bà tỏ ra rất yêu thương nó, an ủi, khuyên lơn nó và bảo nó đừng hờn gì hết. Nó là con bà, bà nuôi nó từ nhỏ.

Xuân Lan dù sao cũng còn nhỏ dại, khờ khạo, dễ quên và dễ bỏ qua, thấy bà Phương không ghét bỏ, lại còn yêu thương, nó không còn tủi hờn, nhưng nó rất tình yêu nghĩ về chuyện ông Phương ra đi.

Nó hỏi bà:

– Ba con đi đâu lâu về quá mẹ?

– Ba con đi công việc sở, chắc cũng gần về rồi.

Nhưng một hôm, khi bà Phương đi khỏi, Xuân Lan nghe Mai Hương hỏi cũng chị:

– Ba đi đâu vậy không biết?

Liên Hương nói:

– Đi đâu thì đi. Tao mà như mẹ, tao không cần!

– Ba đi rồi lấy tiền đâu mà ăn? Bộ mẹ làm ra tiền hả?

Ngọc Hương nói:

– Đầu đuôi cũng tại con Xuân Lan. Vậy mà bây giờ mẹ lại thương nó.

Xuân Lan nghĩ:

“Bây giờ chị Ngọc Hương cũng ghét mình nữa”.

Liên Hương nói; – Chuyện gia đình của mình sao buồn quá, rắc rối quá.

Nhiều khi tao cũng muốn về ở với bà ngoại cho rảnh.

Ngọc Hương hỏi:

– Bà ngoại ở đâu mà về?

– Ngoài Huế.

Mai Hương nói:

– Thôi đi! Phong cảnh ngoài ấy đẹp thật, nhưng buồn chịu không nổi, nhất là về mùa mưa ...Ba đi chuyến này, tao nghi về ngoại quá.

Liên Hương nói:

– Mẹ bắt đầu lo rồi đó. À, tụi bây có thấy cái mặt vênh vênh của con Xuân Lan không? Bây giờ mỗi buổi sáng nó đi ăn phở với mẹ, còn tụi mình ở nhà ăn bánh mì. Tối lại, mẹ dẫn nó đi ăn sậm bổ lượng, còn tụi mình thì ở nhà. Mẹ còn vừa may cho nó mấy cái áo dài mới nữa. Bây giờ thì tụi mình bị bỏ rơi.

Nghe ba chị nói lén mẹ, Xuân Lan thở dài và nghĩ:

“Thì ra ba ta giận bỏ đi, làm sao bây giờ?”.

Ngày hôm sau, trong khi ăn phở với mẹ, Xuân Lan hỏi:

– Có phải ba về ngoài Huế không mẹ?

Bà Phương ngạc nhiên hỏi:

– Sao con biết ba về Huế?

Xuân Lan nói:

– Con nghe chị Mai Hương và chị Liên Hương nói chuyện hôm qua.

– Tại sao tụi con biết?

– Con nghe hai chị hỏi nhau như vậy. Bà ngoại con ở ngoài Huế phải không mẹ?

Bà Phương nói:

– Ủ, bà ngoại ở ngoài Huế.

– Sao mẹ không cho con về ngoài ấy chơi.

– Xa xôi lắm, và một lần đi là một lần tốn kém.

Xuân Lan bỗng nói:

– Tại sao mẹ không cho mấy chị đi ăn phở? Mà mẹ chỉ cho có một mình con?

– Bộ mấy chị của con không bằng lòng và kiếm chuyện với con phải

không?

– Không phải kiểm chuyện với con, mà mấy chị ấy hiểu lầm con.

– Hiểu lầm con như thế nào?

– Được đi với mẹ rồi làm phách.

– Mà con có làm phách không?

– Dạ không.

– Vậy thì thôi, việc gì mà sợ?

Xuân Lan phân trần:

– Mẹ chỉ dẫn một mình con đi ăn, mấy chị buồn là phải. Trong khi ba đi khỏi ...

Bà Phương hứa:

– Ngày mai mẹ sẽ cho hết tụi nó đi ăn.

– Mà sao ba đi lâu quá vậy mẹ?

– Mẹ cũng không hiểu tại sao.

– Không biết ba có vào thăm chị Mai Lan không?

– Ba vào sao được?

– Bộ người ta không cho đàn ông vào thăm hả mẹ?

– Ừ, người ta không cho đàn ông vào.

– Cha con không được sao? Đâu phải là nhân tình hay bồ bịch mà sợ.

Bà Phương thở dài. Xuân Lan nói:

– Hồi đó mẹ ghét con thì mấy chị thương con, bây giờ mẹ thương con thì mấy chị lại ghét con. Con buồn ghê đi. Nhất là chị Ngọc Hương, trước kia thương con lắm. Bây giờ chị không thèm nói đến con.

– Để mẹ rầy tụi nó. À, mẹ có chuyện này nói với con.

– Chuyện gì vậy mẹ?

– Mẹ muốn đưa con lên Đà Lạt học.

Xuân Lan kêu:

– Trước kia ba muốn như vậy thì mẹ không bằng lòng. Con sợ ở nhà lạ lắm.

– Hồi đó chị Mai Lan của con không chịu.

Xuân Lan hỏi:

– Chị ấy đi tu rồi sao còn can thiệp vào việc nhà hả mẹ? Lại nữa chị Mai Lan là chị của tất cả chị em con, chứ đâu phải là chị của con.

– Nhưng chị Mai Lan yêu con lắm.

– Quyền của mẹ.

– Ừ, quyền của mẹ chứ sao. Mẹ muốn gọi con về ở với bà cô, bà Thường ở Đà Lạt.

– Cô chứ sao bà? Cô Thường của chị Mai Lan, sao con gọi cô là bà cô.

Nhưng nếu là cô của chị Mai Lan thì đâu có bà con với con?

– Cũng là bà con, vì cũng có quan hệ bên này hay bên kia. Cô Thường tử tế lắm. Con lên trên ấy, cô Thường sẽ dạy con may thêu, con đi học trường lớn.

– Con không đi đâu hết. Con ở đây với mẹ.

– Nhưng ở đây, cha mẹ cứ gây gỗ hoài, con không học được.

– Như vậy là tại con mà cha mẹ gây gỗ sao?

Bà Phương cứ bị Xuân Lan hỏi mà không sao trả lời được, bà cảm thấy bực bội và khó chịu nên nói:

– Mẹ nói gì thì con nên nghe lời, đừng hỏi lời thôi.

– Nhưng con không lên ở với bà Thường. Nếu mẹ ép con, con sẽ vào ở với chị Mai Lan.

– Ai cho con ở?

– Vậy thì thôi, đừng bàn đến chuyện ấy nữa. Bao giờ ba con về, mẹ hãy bàn, nghe mẹ.

– Bộ con thương ba con lắm phải không?

– Con thương ba lắm.

Bà Phương nghĩ:

“Cái thứ con tội lỗi ấy lại càng thương cha hơn các đứa con chính thức”.

Tối hôm ấy, khi dùng cơm, có đông đủ các con, bà Phương nói:

– Mấy hôm nay, mẹ cho em Xuân Lan đi với mẹ, chắc các con buồn lắm phải không?

Mai Hương nói:

– Tụi con không thèm phân bì đâu.

Liên Hương nói:

– Mẹ muốn cho đứa nào đi thì cho. Nhưng tụi con không đứa nào được mẹ cho đi mà mặt mày vênh váo như con Xuân Lan vậy. Nó làm con ghét ghê.

Xuân Lan nói:

– Mẹ cho thì em đi, chứ em đâu có làm gì để chị ghét. Em đâu có vênh váo.

Liên Hương nói:

– Tao không nói với mày. Mấy lúc này mày có thấy tao nói động đến mày không?

Mai Hương cũng nói:

– Mày là phận em út mà.

Bà Phương nói:

– Các con phải thương em chứ, nó đáng thương lắm.

Ngọc Hương nói:

– Hồi đó, trong khi mẹ ghét nó, con thương nó lắm. Vậy mà bây giờ nó làm phách với con, con không chịu được.

Bà Phương nói:

– Thôi chuyện cũ hãy bỏ đi. Từ nay chị em phải yêu thương nhau để mẹ được vui lòng.

Xuân Lan nói:

– Con lúc nào cũng yêu thương các chị và các em.

Nghe Xuân Lan nói đến đấy, Liên Hương nói:

– Mày không có quyền kêu ai bằng em hết, mày biết chưa?

Xuân Lan nhìn bà Phương như để hỏi tại sao.

Bà Phương nhìn Liên Hương và nói:

– Kìa, con nói gì lạ vậy?

Liên Hương nói:

– Vì nó là con của chị Mai Lan, đâu phải con của mẹ. Nó là cháu ngoại của mẹ, cháu tụi con ...

Xuân Lan ha hốc mồm ra nhìn bà Phương, đôi mắt sáng ngời. Bà Phương la Liên Hương:

– Con ăn nói như vậy sao? Ai nói với con chuyện vô lý ấy?

Liên Hương cãi:

– Mẹ chứ ai, hôm nọ giận ba, mẹ đã nói toạc ra như vậy.

Mai Hương nói:

– Mẹ nói cho tụi con nghe.

Bà Phương nói:

– Khi mẹ giận mẹ nói lung tung như vậy.

– Và vì mẹ nói như vậy nên ba mới bỏ đi ...

Bà Phương buông đũa xuống, nghẹn ngào, nước mắt chảy dài. Bà đã khóc vì ăn năn hối hận. Liên Hương và các em ngồi yên không dám nói gì nữa khi thấy mẹ khóc, trong khi Xuân Lan đứng lên đi về phòng, không nói không rằng. Bà Phương gọi:

– Xuân Lan, lại đây mẹ bảo ...Đừng nghe lời mấy chị.

Nhưng Xuân Lan đã đi một mạch, không quay lại.

Bà Phương than:

– Thế là hết!

Bà gọi chị bếp và dặn:

– Chị hãy đi theo Xuân Lan lên lầu.

Chị bếp nhìn Liên Hương với đôi mắt căm thù rồi chạy lên lầu. Mai Hương nói lớn:

– Cái chị bếp này nữa, lúc nào cũng bênh vực con Xuân Lan. Chị ấy làm như ở nhà này ai cũng ghét con nhỏ ấy lắm. Mỗi khi nó buồn là nó chạy xuống bếp khóc với chị ấy, con ghét ghê đi.

Bà Phương nạt Mai Hương:

– Mà đừng nói nữa, tao đánh nát óc bây giờ. Mà đã làm súp đổ tất cả.

Liên Hương cãi lại:

– Đâu phải lỗi của Mai Hương. Mẹ quên rằng chính mẹ đã cho bùng nổ chuyện này. Chứ tội con đâu biết gì. Nhưng phải cho ngã ngũ ra sao thì ra, không thể để gia đình này phải bất hòa mãi. Mẹ cứ giao nó cho chị Mai Lan. Tại sao mẹ lãnh nuôi nó làm gì?

Bà Phương đứng lên, toan đánh Liên Hương thì Mai Hương nói:

– Mẹ không nên đánh chị ấy, tội con chán cảnh này rồi. Cha mẹ cứ bất hòa hoài thì ai sống nổi.

Bà Phương hỏi:

– Bây giờ tội bây lên án tao phải không? Đâu phải lỗi của tao. Cha mà làm nên tội thì phải đền tội chứ.

Liên Hương nói:

– Tội con cảm thấy xấu hổ quá.

– Việc đã lỡ rồi. Mười mấy năm nay không ai hay biết. Tao ấp ủ mãi, khổ sở lắm rồi ...

Trong khi bà Phương và hai con bàn chuyện cũ thì chị bếp và Xuân Lan đang trách móc Liên Hương và Mai Hương tàn nhẫn. Xuân Lan nói:

– Em nghĩ không sai mà. Chị Mai Lan không phải là chị, mà là mẹ của em. Em phải đi tìm chị. Em không thể sống trong gia đình này.

Chị bếp nói:

– Chị Mai Lan bây giờ không còn ở ngoài đời.

– Không ai có quyền bắt chị ấy phải tu.

– Đâu có ai bắt. Tại chị ấy buồn nên đi tu.

– Không phải. Em biết bà ấy bắt mẹ em phải đi tu.

– Làm gì có chuyện đó.

– Có. Bây giờ thì em biết rõ rồi. Em sẽ nói mẹ em phải ra khỏi nhà tu, phải nuôi em. Không thể để cho ai ghét bỏ, thù oán em. Em là đứa con tội lỗi. Em không thể ở đây.

Chị bếp khuyên lơn Xuân Lan, rồi nói:

– Ngày mai chị phải vào nói hết đầu đuôi cho chị Mai Lan nghe và để chị ấy quyết định.

– Chị không cho em vào không?

– Em vào làm ồn lên chốn tu hành, không nên. Bây giờ em nên ngủ đi.

Xuân Lan khóc lên:

– Ba đâu rồi, ba đi đâu để con khổ như thế này? Ba ơi, ba hãy về với con.

Thế là Xuân Lan khóc kể thảm thiết. Chị bếp phải ngồi theo nó, an ủi và khuyên lơn nó, một lúc lâu nó mới chịu nín.

Trong khi chị bếp vào thăm Mai Lan để nói hết đầu đuôi thì Xuân Lan đến công sở tìm ông Phương. Xuân Lan đến đúng lúc ông Phương đi công tác ở xa về. Nó ôm ông Phương và khóc:

– Tại sao ba không về nhà?

Ông Phương nói; – Ba đi công tác ở Huế mới về.

– Tại sao ba không cho con hay?

– Ba định chiều nay về nhà. Ở nhà có việc gì vậy?

Xuân Lan khóc:

– Con biết tất cả rồi. Con chỉ là đứa con tội lỗi.

Ông Phương nói:

– Con đừng nói ở đây. Để ba đưa con đi ăn kem nhé.

Nói xong, ông Phương khóa bàn giấy và đưa Xuân Lan ra xe. Một vài người bạn tò mò hỏi:

– Con bé bị mẹ đánh lại đây không nhẽo với bố phải không?

Ông Phương nói:

– Sao các anh biết tài quá vậy? Con bé bị các chị lớn ăn hiếp.

– Con bé này trông giống anh quá/ Khi ra xe rồi, Xuân Lan kể rất tỉ mỉ về những gì đã xảy ra từ khi ông khỏi.

Ông Phương thở dài:

– Như vậy là nguy lắm rồi.

– Nguy là sao?

– Là không còn gì trật tự trong gia đình nữa. Chị bếp vào gặp Mai Lan rồi sao? Vậy thì nguy quá. Chuyện cũ nhắc lại làm gì? Dù sao thì mọi việc đã an bài.

– Đâu được.

– Sao không được?

– Vì bây giờ con đã lớn, đã hiểu. Con là đứa con tội lỗi. Nếu ba cứ để con sống trong cái gia đình đầy không khí thù hận này thì con làm sao chịu được.

Ông Phương quay lại nhìn Xuân Lan và hỏi:

– Ai dạy con mà con lại nói như vậy?

– Con suy nghĩ và nói, chứ ai dạy con đâu? Ba về thu xếp và phải trả con lại cho chị Mai Lan.

– Mai Lan không thể nuôi con như vậy được. Trong khai sinh, con là con của ba và của mẹ. Con còn nhỏ, không thể hiểu được thế nào là danh dự gia đình.

Ba có cả một bầy con.

– Bây giờ con đã hiểu rồi, con chịu vào ở nội trú, con không thích sống ở gia đình này nữa.

Ông Phương gọi kem cho Xuân Lan ăn, hai cha con bàn cãi một lát rồi ông Phương đưa Xuân Lan về nhà. Bà Phương thấy ông về không thèm chào hỏi, nhưng cũng không dám rầy rà ...

Trọng Nghĩa hỏi cha:

– Ba đi đâu lâu quá vậy?

Ông Phương nói:

– Ba về Huế.

Lúc ấy bà Phương xen vào trách:

– Ông tệ thật, đi Huế mà không cho tôi hay.

– Việc sở, cấp trên bảo đi thành lính, làm sao cãi lệnh.

– Thế không phải ông giận tôi mà bỏ đi sao?

– Tại sao tôi lại giận bà?

– Ông giả vờ sao chứ? Thì chuyện con Xuân Lan ấy mà.

– Chuyện Xuân Lan, chuyện xa xăm, cũ rích đã thuộc về dĩ vãng rồi ...Chúng ta không nên nói lúc này.

Bà Phương nói:

– Ông nói rất phải. Chúng ta không nên nói ở đây, lúc này. Nhưng tôi nhắc cho ông nhớ ...Chuyện xa xăm, cũ kỹ thật, đã đến mười năm nay rồi, nhưng bây giờ mới đến lúc chúng ta cần đặt vấn đề lại.

– Tôi cũng nghĩ như bà ...

Bữa cơm hôm ấy không được vui, mặc dù ông Phương mới đi xa về. Liên Hương và Mai Hương cắm cúi ngồi ăn không nói gì, Ngọc Hương nhìn Xuân Lan với đôi mắt căm thù. Ngọc Hương đã nói với hai chị:

– Ba về thì mặt sức con Xuân Lan lên mặt.

– Thì cứ chờ xem ba xử trí ra sao?

Ăn uống xong, ông Phương và vợ đi lên lầu. Mấy chị em Liên Hương xúm lại to nhỏ, chỉ có Xuân Lan xuống bếp nói chuyện với chị bếp. Xuân Lan phụ dọn với chị bếp và hỏi:

– Chị có vào thăm chị Mai Lan?

– Tôi vào thăm và nói hết cho chị ấy nghe. Tội nghiệp, chị em đã khóc. Tôi lo lắm.

– Lo cái gì?

– Lo chị ấy không tu được nữa. Dù sao thì chị cũng phải nghĩ đến tương lai và hạnh phúc của em chứ.

Xuân Lan thở dài thì chị bếp nói tiếp:

– Vài hôm nữa cô Mai Lan về đây.

– Về làm gì?

– Không biết.

Xuân Lan nói:

– Vậy chắc chị về thăm nhà.

– Nếu chị về lại càng thêm lộn xộn ...

Trong khi ấy, trên lầu, ông bà Phương đã cãi nhau rất lâu về chuyện Xuân Lan. Ông Phương nói:

– Bây giờ con bé đã biết rõ tất cả rồi, để không thể để như lúc trước ... Nó đã có mặc cảm thì không thể sống yên vui như trước dưới mái gia đình này.

– Vậy bây giờ ta phải làm sao?

– Gởi nó vào nội trú.

– Nó không chịu.

– Bây giờ thì nó chịu.

– Niên học đã bắt đầu từ lâu.

– Không sao.

– Nó thi đậu ở trường Gia Long.

– Xin chuyển trường, ở đây chuyển về Gia Long thì khó, nhưng ở trường Gia Long mà chuyển đi thì dễ. Nó có thể chuyển trường Bùi Thị Xuân ở Đà Lạt, ở nội trú ở trường dì phước.

Bà Phương nói:

– Bây giờ ông có cho phép tôi lo cho Xuân Lan không? Hay ông nói nó là con riêng của ông?

– Bà nói gì lạ vậy? Trong khai sanh nó là con của bà ...

Bà Phương cầu nài:

– Nhưng tôi không có ảnh hưởng tinh thần gì với nó nữa ...

– Chuyện ấy đề cập đến cũng vô ích. Không phải lỗi tại tôi.

– Thế thì lỗi tại tôi chắc?

– Nếu bà không ghét bỏ nó, không để nó thấy có sự chênh lệch trong tình

thương, có một cái gì khác biệt giữa nó và các chị em nó, thì ngày nay đâu có chuyện này. Bà cứ giận mà nói toạc mọi thứ. Bà chẳng những mất mát mà gia đình sẽ bị ảnh hưởng không phải ít. Tội nghiệp mấy đứa lớn!

– Về việc nói toạc ra, tôi nhận có lỗi, nhưng còn ai làm lỗi, ông không trách họ sao?

– Chuyện cũ nói làm gì nữa. Bây giờ bà để tôi đem Xuân Lan lên Đà Lạt.

– Thì tùy ông vậy ...

Bà Phương bỗng suy nghĩ và nói:

– Hay chúng ta đem gởi nó cho cô Thương? Cô Thương biết rõ chuyện này rồi thì cũng dễ.

– Tôi không muốn gởi nó cho cô Thương, chỉ muốn gởi nó ở nội trú tại trường mấy dì phước.

– Nó bằng lòng chứ?

– Nó chỉ muốn ra khỏi nhà này.

– Tôi biết mà. Tại sao ông không rầy la và dỗ dành nó? Ông nói nó sẽ nghe.

– Nhưng rồi đây gia đình lại xào xáo. Các con trong nhà lại gây gổ nhau, việc đổ bể ra ngoài chỉ thêm phiền cho chúng ta. Thật ra thì cũng chỉ muốn búng cái đình trước mắt, vậy để nó lên Đà Lạt là phải.

– Tùy ông. Bây giờ tôi cảm thấy chán nản quá rồi.

– Vừa rồi tôi về Huế là có ý muốn dời về ngoài ấy làm ăn, ở trong này thiên hạ bàn tán, dị nghị, tôi không muốn. Thật khó cho chúng ta, có cả một bầy con gái làm sao sau này gả chúng cho được ...

– Bây giờ ông mới biết nghĩ như vậy cũng trễ rồi.

– Trễ còn hơn ông.

– Vậy thì ông cứ tiến hành công việc đi.

Ông Phương nói:

– Ngày mai tôi đi Đà Lạt, tôi đi công vụ, nhân thể tôi sẽ lưu ý về chuyện xin cho Xuân Lan đổi trường.

Bà Phương dặn:

– Nếu ông đi Đà Lạt thì nên ghé thăm cô Thương một chút.

– Không, bà muốn đi thăm thì cùng đi với tôi.

– Ông bằng lòng cho tôi đi theo?

– Bà phải phụ với tôi để lo cho Xuân Lan. Nếu không, sau này bà nói rằng toi chỉ biết có Xuân Lan ...Tội nghiệp con bé, từ nay nó sẽ thoát khỏi mặc cảm của tội lỗi ...

– Còn mấy đứa kia lại khỏi hay sao?

– Nhưng dù sao chúng nó còn có được tình thương của bà.

– Bộ ông nói tôi không thương con Xuân Lan hay sao?

Ông Phương cười lạt:

– Nếu bà thương thật tình thì đâu có chuyện ngày nay. Dù sao thì bà vẫn ghen với Mai Lan ...

Bà Phương nói:

– Ông biết vậy sao ông còn làm chuyện thương luân bại lý? Ông là người đa tình, gặp phải người đẹp nào ông cũng có thể si mê. Với người xa lạ, tôi có ghen tuông thì cũng chuyện thường tình. Nhưng với Mai Lan, không phải chỉ là ghen mà là bảo vệ danh dự gia đình, là gìn giữ phẩm hạnh của con gái. Ông thử nghĩ để một câu chuyện yêu thương như vậy xảy ra dưới mái nhà rồi thì tiếng tăm nhà mình sẽ bị chà đạp, mà hạnh phúc của những đứa con khác sẽ còn gì?

Ông Phương nghe vợ nói vậy thì cúi đầu nhận lỗi, không cãi lại. Sự thật ông cũng muốn cho đình yên vui lại sau tấn bi kịch kia.

Sau khi chị bếp ra về, Mai Lan ngồi thừ ra suy nghĩ. Bây giờ mọi chuyện đã nổ bùng ra như vậy, không thể để cho Xuân Lan cứ phải sống trong đau khổ.

Tội nghiệp nó còn nhỏ quá, với cái tuổi mười hai, mười ba mà nó đã biết một sự thật phũ phàng. Phải khi chi cha mất mà mẹ nàng giao nàng cho bên nội rồi đi lấy ông Phương thì mọi chuyện đâu đến nỗi như ngày nay. Lúc ấy, mẹ nàng cứ khư khư đòi nuôi nàng, vì mẹ nàng nói nàng là lẽ sống của bà. Nhưng rồi mẹ nàng lại gặp ông Phương và hai người lại yêu nhau. Gia đình bên ông Phương rất phản đối cuộc hôn nhân này, vì ông Phương lúc ấy đi du học về, có địa vị và tương lai đang mở rộng, nhiều đám kêu gả con, giàu có, sang có, dòng dõi quý tộc cũng có, nhưng tình yêu đã làm ông từ chối các đám khác và cãi lời cha mẹ.

Đã vậy ông còn bằng lòng cho ba đem Mai Lan về nuôi, bất chấp dư luận

chê cười và sự khiêu nại của ông bà nội Mai Lan.

Cuộc hôn nhân lý tưởng ấy chỉ kéo dài được ba năm. Sau khi ông được đổi vào Nam thì bà Phương hoàn toàn thay đổi. Bà giao thiệp rộng nhờ chức vụ của ông, bắt đầu se sua và cũng tập tành gầy sòng với các bà bạn. Ông Phương nhiều lần can ngăn nhưng không có hiệu quả. Rồi thì vợ chồng mạnh ai có cuộc sống ấy, những lần cãi vả chỉ thêm tai tiếng và ảnh hưởng không tốt cho con cái nên ông cũng nhẫn nhục. Còn bà thấy ông không quyết liệt ngăn cấm thì cứ bắt chước các bà bạn giàu có, buôn bán hột xoàn, làm chủ hội, để có cơ đi suốt ngày. Công việc đã có chị bếp, con sen. Mai Lan khi lên mười đã biết trông nôm nhà cửa, phát tiền chợ cho chị bếp, và điều khiển công việc nhà theo lời chỉ bảo của mẹ.

Thật ra tuổi thơ của Mai Lan đâu có vui vẻ, hồn nhiên. Khi ông bà nội còn sống, đến nghỉ hè Mai Lan được về sống với ông bà hai tháng. Nhưng rồi ông bà qua đời và Mai Lan chỉ còn một người cô là bà Thường trên Đà Lạt. Bây giờ đứng trước chuyện tai tiếng này, Mai Lan không biết phải làm sao? Gửi Xuân Lan cho cô và cứ tiếp tục tu hành, chôn chặt cuộc đời trong khổ hạnh và âm thầm xa lánh tất cả?

Biết hỏi ý kiến ai bây giờ? Nàng không mong nói chuyện với ông Phương, hoặc yêu sách ông phải lo cho nàng để nàng nuôi con nếu nàng bỏ tu viện để ra lăn lộn tìm sống với đời. Với mẹ nàng thì bà nhất quyết che đậy cái điều mà bà bảo là xấu xa, để các em Mai Lan còn có ngày ngược mặt nhìn đời.

Chỉ còn cách là đêm nay, Mai Lan xin yết kiến Mẹ Bề Trên để trình bày cảnh ngộ của mình và xin Mẹ giúp cho một lối thoát. Khi nàng vào tu ở đây, bà Phương đã thưa với Mẹ Bề Trên là từ nhỏ Mai Lan đã nuôi mộng hiến thân cho Chúa, chi nên nàng không thể sống ngoài đời được. Rồi bà Phương kể về sự ngoan đạo từ lúc nhỏ của Mai Lan, lòng tín ngưỡng bầm sinh và tánh hiền từ khác những đứa trẻ khác.

Tối hôm ấy, Mai Lan được Mẹ Bề Trên tiếp tại phòng riêng của bà. Mấy năm nay bà rất yêu thương Mai Lan vì nàng ngoan đạo, chịu khó học thêm lớp văn hóa, các lớp may thêu, cả các lớp nữ điều dưỡng, để sau này có thể phục vụ trong đoàn phụ nữ chí nguyện đi các vùng nghèo khổ.

– Con có việc gì cần đến Mẹ?

– Thưa Mẹ, con có một chuyện rất khó xử, cúi xin Mẹ giúp ý kiến cho con.

– Mẹ rất sẵn sàng. Con hãy ngồi xuống cái ghế kia và trình bày cho Mẹ rõ.

Sau khi ngồi vào ghế, Mai Lan nói:

– Thưa Mẹ, con xin Mẹ cho con ra khỏi tu viện để trở lại với đời.

Không có điều gì làm Mẹ Bề Trên ngạc nhiên như lúc nghe Mai Lan nói như vậy.

– Tại sao? Con hãy nói rõ chi Mẹ hiểu đi.

Mai Lan cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn Mẹ Bề Trên và nói:

– Mẹ con đã nói dối Mẹ Bề Trên và xon vì không được phép cãi lời mẹ nên con cũng phạm tội lừa dối Mẹ Bề Trên, cúi xin Mẹ Bề Trên tha thứ cho con.

Và Mai Lan vừa khóc vừa kể cho Mẹ Bề Trên thảm cảnh của gia đình mình, đoạn nói tiếp:

– Thưa Mẹ, nay thì con của con không thể sống dưới mái gia đình ấy nữa.

Con phải ra khỏi nhà tu để tìm việc làm nuôi nó.

Thật là một tiếng sét giáng xuống căn phòng yên tĩnh và trang nghiêm mà Mẹ Bề Trên đang ngồi. Bà thở dài nhìn Mai Lan:

– Nhưng rồi đây ra đời con sẽ sống ra sao? Con làm gì để có tiền nuôi con bé? Con có còn bà con bên nội không?

Mai Lan nói:

– Thưa Mẹ, con còn người cô trên Đà Lạt. Cô con có một biệt thự rộng.

Con lên trên ấy tìm việc làm và sẽ đem con bé lên trên ấy sống với con.

Mẹ Bề Trên suy nghĩ một lát rồi nói:

– Đời là bể khổ. Con đã ở đây ẩn bao nhiêu năm khỏi mưa sa bão táp, nay con đặt chân vào đời, Mẹ rất tình yêu. Nhưng Mẹ nghĩ rằng với tuổi ba mươi, con cũng đã hiểu chút ít, không còn ngây thơ như lúc mười bảy, mười tám. Lại nữa, nếu con còn có người cô ruột thì Mẹ cũng dành cho con trở lại với đời.

Nhưng Mẹ cần gặp mẹ của con.

Mai Lan vội vàng thưa:

– Thưa Mẹ, khi con vào đây, con chưa đủ tuổi trưởng thành, nhưng nay thì

con đã ba mươi tuổi, con có thể tự định đoạt cuộc đời của con, phải không Mẹ?

Mẹ cho phép con. Và lại, mẹ con khi hay biết con đã thừa mọi việc với Mẹ Bề Trên rồi thì không bao giờ dám khiêu nại gì. Ngày mai con xin phép Mẹ về nhà thừa qua cho mẹ con rõ và sau đó thu xếp để về Đà Lạt.

Thế là Mai Lan về nhà. Hôm ấy ông Phương đi khỏi, Mai Lan đi thẳng vào phòng Xuân Lan rồi cùng Xuân Lan nói chuyện riêng với nhau thật lâu, sau đó Mai Lan đi qua phòng mẹ.

Bà Phương vô cùng kinh ngạc khi thấy Mai Lan xuất hiện. Bà bắt đầu hiểu, lo ngại và sợ hãi:

– Con về làm gì vậy?

Mai Lan thấy bà sửa soạn như như chuẩn bị đi đâu đó, nên hỏi:

– Mẹ định đi công việc à? Con có chút việc thừa với mẹ.

Và Mai Lan ngồi xuống bên mẹ:

– Con đã xin Mẹ Bề Trên ra khỏi nhà tu.

Bà Phương càng hốt hoảng hơn:

– Và Mẹ Bề Trên đã cho phép sao? Bà không đợi ý kiến của mẹ sao?

Mai Lan nhìn mẹ với đôi mắt căm hờn và hỏi:

– Tại sao lại không cho? Mẹ Bề Trên đã hứa với mẹ, khi mẹ đem con vào gởi, là khi nào con cảm thấy không thể sống ở tu viện và muốn trở về với đời thì con vẫn được mãn nguyện. Thừa mẹ, đã đến nước này thì con làm sao bỏ Xuân Lan được nữa? Con là mẹ của nó ...

Bà Phương không còn biết nói sao, nhưng vẫn chống đối; – Lo cho Xuân Lan? Ba con đã lên Đà Lạt tìm chỗ gởi nó ở nội trú.

Mai Lan đáp:

– Con nhất định ra khỏi nhà để và con sẽ lo cho Xuân Lan bằng tiền con làm ra. Mẹ quên rằng hiện giờ con có hai ba nghề sao? Có thể xin đi dạy, làm nữ y tá ở các phòng mạch bác sĩ, và cũng có thể làm ở các bệnh viện công hay tư. Mẹ Bề Trên sẵn sàng giới thiệu cho con tìm chỗ làm. Mẹ quên là mẹ ép con phải đi tu, mẹ quên là mẹ đã hứa gì khi nhận Xuân Lan làm con?

Bà Phương thở dài, bà không còn biết phải nói gì. Nói gì thì ba cũng có lỗi

cả. Bà liền nói; – Con đã đặt mẹ trước một chuyện đã rồi, mẹ không còn biết nói gì nữa.

Thôi, để mẹ đi công việc kéo trẻ.

Mai Lan hỏi:

– Mẹ không cho phép con trình bày thêm nữa sao? Mẹ không phân vân rồi đây Xuân Lan sẽ sống ra sao và con sẽ sống ở đâu à?

– Con còn cô Thưởng của con. Mẹ biết con sợ dĩ có can đảm đương đầu với mọi khó khăn là vì con ỷ bên con còn có cô Thưởng.

Bà Phương nói xong, bỏ đi. Mai Lan lại quay về nói chuyện với Xuân Lan.

Dưới nhà, Ngọc Hương nói chuyện với chị bếp:

– Sao mẹ lại bỏ đi? Lúc nãy ai cho chị Mai Lan lên lầu?

Chị bếp nói:

– Chị ấy lên gặp mẹ. Tôi đâu có quyền cấm? Nếu gặp em, em có cho chị ấy lên không?

– Ba tôi về thì phải biết. Chị ấy sắp ấ khỏi nhà tu, về đây làm khổ tụi này sao chứ?

Thiên Hương nói:

– Rời khỏi nhà tu thì tìm chỗ khác mà ở.

Mai Lan từ trên lầu đi xuống và đã nghe rõ tất cả, nên nói:

– Tôi về đây, không dám ở lại đâu mà các cô tính chuyện xua đuổi chúng tôi.

Rồi đây mẹ con tôi ra khỏi nhà này.

Ngọc Hương nói:

– Vậy là biết điều đó.

Mai Lan nhìn Ngọc Hương với đôi mắt căm hờn:

– Mà ăn nói vô lễ như vậy sao Ngọc Hương? Tao có làm gì mà mày giở cái giọng ấy.

Ngọc Hương nói:

– Làm gì? Chị tự biết lấy chứ. Cái nhà này trở thành địa ngục là vì ai, nếu không phải vì chị?

Mai Lan đi lại bên Ngọc Hương, giơ tay lên toan đánh nó, nhưng dẫn kịp, thở dài nói với chị bếp:

– Tôi chịu thua rồi. Tôi đi đây. Tôi gọi Xuân Lan cho chị.

Ngọc Hương nói:

– Không ai thèm ăn hiếp nó đâu.

Mai Lan chậm nước mắt, đi ra cửa. Chị bếp nói với Ngọc Hương:

– Em đừng làm vậy.

– Tôi giận quá, xấu hổ quá.

– Em còn nhỏ chưa hiểu nổi những ngang trái, chuyện người lớn hãy để người lớn xử với nhau. Em làm chị Mai Lan buồn rồi đó. Việc nhà này mấy năm nay đang êm đẹp, đầu đuôi cũng tại bà, trong một lúc nóng nảy, không kèm chế được.

Mai Hương nghe mấy em nói lao xao thì hỏi:

– Nói cái gì vậy?

Ngọc Hương dậm chân và nói:

– Chị Mai Lan về đây, con Xuân Lan lên mặt, em giận quá ...Lúc này chị Mai Lan còn toan đánh em nữa chứ. May mà chị ấy không đánh, phải chị ấy đánh em thì có chuyện lớn rồi ...

Mai Hương nhún vai; – Làm sao chị ấy dám đánh em? Mặc áo nhà tu mà đánh đập em thì còn tu hành cái gì nữa?

Chị bếp nói:

– Các em đừng nói vậy. Gia đình mình danh giá, đông con cái, xấu lá, xấu nem thì xấu em, xấu chị. Ai còn dám vào nhà này để làm rě?

Mai Hương nói:

– Ai làm nấy chịu ...

– Đâu có dễ như vậy. Nếu nói là lỗi thì ông nhà có lỗi, chứ chị của các em, lúc ấy còn quá nhỏ, đâu có biết gì? Nhưng xét cho kỹ thì cũng lỗi tại bà không biết cách đề phòng, quá tin ở ông. Sau này các em có gia đình rồi sẽ hiểu nỗi khổ tâm của người vợ khi gặp phải một người chồng yêu thương bừa bãi ...

Ngọc Hương nói:

– Tôi mà gặp hạng đàn ông ấy tôi bẻ cổ họ đi, chứ không đau khổ như mẹ tôi đâu ...

Chị bếp phân giải cả lúc lâu, Mai Hương mới nói với em:

– Thôi, chị bếp đã nói vậy thì mình đừng thèm nói đến Xuân Lan. Hãy để yên cho nó. Nhưng chị bếp, chị cũng phải nói cho chị Mai Lan biết chị không nên về nhà này nữa. một khi chị cởi áo đi tu thì chị nên đi nơi khác làm ăn, nếu chị muốn thì dẫn con Xuân Lan theo, không ai thèm giữ nó ở đây làm gì ...

Chị bếp nói:

– Thôi, các em hãy bắt chước chị Liên Hương, đừng nói gì hết là phải ...Để cho ông bà dàn xếp. Ông đã đi Đà Lạt tìm chỗ gửi Xuân Lan ở nội trú rồi đó ...

Ngọc Hương hỏi:

– Ở nội trú rồi nó không về đây nữa hay sao? Còn chị Mai Lan ...Chị ấy mà về đây là mẹ em phải khổ. Lúc này chị không nghe chị ấy cãi tay đôi với mẹ em sao? Chị ấy bảo không ai có quyền lo cho Xuân Lan ngoài chị ra. Và chị còn hăm dọa mẹ em là nếu không dàn xếp thì chị làm to chuyện và ai xấu sẽ biết ...

Chị bếp thở dài:

– Trong khi quá đau khổ, chị Mai Lan có thể nói như vậy ...Em thử nghĩ cuộc đời chị ấy ...

– Tại ai?

– Thì cũng phải có người gây nên tội. Chị Mai Lan đẹp đẽ, duyên dáng, lẽ ra đáng hưởng một cuộc đời yên vui bên chồng con, vậy mà có chuyện ngang trái như vậy, còn nói sao được nữa?

Chị bếp nói mãi, Ngọc Hương mới không hần học nữa, trong khi ấy Xuân Lan ở trong phòng lấy giấy bút ra viết thư cho Mai Lan, kể lể dông dài. Nó viết xong, đọc lại, rồi xé và gục đầu lên bàn khóc.

Xuân Lan đã nghĩ đến Quỳnh Như, con bà Tham Lãng, và muốn qua bên nhà cô bạn gái dễ thương ấy để khỏi phải thấy những bộ mặt thù hận của Ngọc Hương, Liên Hương hay Mai Hương.

Nhưng lúc ấy nếu Xuân Lan bỏ đi thì thế nào cũng có chuyện cãi cọ nữa.

Xuân Lan hai ba lần đi xuống lầu, ra đứng trước cửa, nhưng rồi trở vào.

Ngọc Hương có vẻ như rình rập Xuân Lan, hỏi:

– Mà y định đi đâu đó? Mà y đã hứa với mẹ, mà y không đi đâu cả kia mà.

Xuân Lan sùng sộ:

– Chứ tôi đâu có định đi đâu? Tôi có đi thì cũng qua lối xóm mà thôi ...

– Qua lối xóm để đem chuyện nhà nói cho người ta nghe phải không?

– Không đời nào!

– Không đời nào? Vậy chứ đứa nào vô trường than thở mình là con hoang, là này nọ để gia đình này mới có chuyện rắc rối ngày nay ...

– Bây giờ mấy người định bắt tôi ở nhà, không được đi đâu cả phải không?

– Mà nên nhớ rằng trên giấy tờ mà là em tao, con của ba mẹ, mà không được quyền cãi tao, mà biết không?

– Trên giấy tờ thì như vậy, nhưng chị có thương tôi và xem tôi như Thiên Hương, hay như Trong Nghĩa, Trọng Tài không?

– Mà thử nhớ lại xem sao? Trong khi ai cũng không ưa mà thì tao thương mà.

Xuân Lan cúi đầu làm thinh, Ngọc Hương hỏi:

– Mà nhớ kỹ lại xem. Nhưng rồi tại mà, mà đã thù hằn cả đám này khi mà hay biết sự thật. Mà có mặc cảm là đứa con tội lỗi rồi mà muốn danh dự gia đình này sụp đổ ... Như thế để hả dạ mà phải không?

– Tôi khổ lắm.

– Bộ tội này không khổ sao? Ai làm lỗi đâu mà tội này phải gánh chịu. Xấu ời là xấu, đâu phải một mình mà xấu. Vậy mà ba chỉ lo trấn an mà, bênh vực mà, mẹ thì giờ đây không dám làm trái ý ba ... Tao đâm ra ghét ba ghê đi, phải tao lớn bằng chị Liên Hương là tao đi khỏi nhà này, tao về Huế, tìm việc làm và sống với ông bà ngoại ...

– Dù sao chị cũng còn mái nhà ấm cúng này ... Tôi không có gì, người ra đi là tôi.

Hai chị em nói năng ra vẻ thân tình chứ không cãi cọ. Chị bếp ngồi nghe không khỏi khen thầm tội con nít đời bây giờ sao mà khôn sớm quá, lý luận như người lớn.

Mấy ngày ông Phương đi vắng đối với Xuân Lan dài vô tận. Bà Phương thì đi suốt ngày. Bà nói bà phải đi tính công chuyện làm ăn. Bà nói với chị bếp:

– Chị thấy đó, tôi có cả bầy con gái, tôi không lo thì ai lo cho tôi? Đàn ông khi họ si mê rồi, khó mà lay chuyển họ. Nếu Mai Lan cưới áo nhà tu thì thật

là một mối lo cho tôi, chị ạ.

Xuân Lan hết năm lại ngồi, không biết làm gì cho hết thì giờ. Chị bếp khuyên nó nên đi học, nó nói:

– Học hành làm gì nữa ... Em sắp đổi trường rồi kia mà ...

Ngọc Hương than thở với Liên Hương và Mai Hương:

– Việc này đổ bể đáng lẽ ba phải gọi tội mình tội tập lại để ba phân trần, chứ tại sao ba chỉ lo cho Xuân Lan, còn không thèm đếm xỉa gì đến chúng ta cả là sao?

Liên Hương nói:

– Dù sao thì Xuân Lan cũng là đứa chịu thiệt thòi nhiều nhất ... Tội mình còn có mẹ. Lại nữa, ba nghĩ tội mình còn nhỏ, là con, không được phép phê bình việc làm của ba. Ba đi tìm chỗ để gởi Xuân Lan. Ba làm vậy con nhỏ còn dễ hư hỏng. Để rồi các em xem ...

Ngọc Hương nói:

– Nhưng đâu phải lỗi tại nó ...

– Đành là vậy. Lỗi tại chị Mai Lan, nhưng chị ấy vẫn nói rằng không phải lỗi tại chị.

Mai Hương nói:

– Thì lỗi tại ba vậy.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 4

Tối hôm ấy, Xuân Lan ngồi ở phòng khách để thuê trong khi bà Phương và các con ở trên lầu. Lúc ấy đã gần mười giờ, chị bếp dọn dẹp và ủi áo quần xong, đi lên ngồi bên Xuân Lan và hỏi:

– Em chưa đi ngủ sao? Khuya rồi.

Xuân Lan nói:

– Em phải làm cho xong cái áo này.

– Việc gì phải gấp như vậy, để mai làm không được sao?

– Em lên lầu thì cũng không ngủ được. Em nghĩ đến ngày rời khỏi mái nhà này, xa chị, em buồn ghê đi ...

Chị bếp thở dài thì Xuân Lan nói:

– Bây giờ nghĩ lại, em thấy chỉ có chị là thật tình thương em ... Thì ra chị đã biết chuyện của em, chị yêu em hay chị thương hại em hả chị?

– Chị yêu em thật đấy chứ ...

Xuân Lan ngồi dựa đầu lên thành ghế và ngược mặt nhìn lên trần nhà, nói:

– Em ao ước một căn nhà ấm cúng, trong đó có chị Mai Lan, em và chị ...Không biết làm sao có được cảnh ấy hở chị? Em ngồi học bài, chị Mai Lan đọc báo, chị ủi quần áo hay may vá ...Lúc ấy em sẽ gọi chị bằng vú, chị có chịu không? Chị Mai Lan đọc báo, tức đóng vai người cha, còn vú là mẹ ....

Chị bếp cảm động nói:

– Em làm chị vú sung sướng quá. Chị thương chị Mai Lan lắm, mấy hôm nay chị đang tình yêu cho chị Mai Lan. Rồi đây ra đời không biết Mai Lan sẽ làm nghề gì để có tiền lo cho em?

– Chị đừng lo, chị Mai Lan đan giỏi, thêu khéo, may cũng lành nghề, và còn làm được cô giáo hay y tá.

– Nghề may đan thì kiếm được đâu nhiều tiền.

– Sao lại không? Mở một tiệm may không làm giàu được hay sao? Chị ấy biết đánh máy, làm thư ký không được sao chị?

– Cũng được, nhưng con gái mà đẹp như chị Mai Lan, đi làm thư ký phiền lắm. Đạo này chị Mai Lan đẹp quá, em có thấy vậy không?

– Chị Mai Lan đẹp quá, chị nhỉ? Người ta nói đẹp thì dễ tìm việc làm, sao chị nói làm thư ký phiền lắm?

Bông Xuân Lan cau mày:

– Chị Mai Lan đẹp như vậy, có thể có chồng khác và có chồng giàu sang không chị?

– Cũng có thể lắm.

– Nhưng em không thích vậy. Em muốn chị ấy ở vậy để lo cho em.

– Làm sao được? Đã trở về với đời, ra khỏi nhà tu thì phải làm lại tất cả.

– Vậy thì khó quá ...Em không muốn ở với người thứ ba, dù người ấy là người thân của chị Mai Lan ...Người thứ ba như mẹ em đó, cũng chưa hẳn là người xa lạ, không bà con ruột thịt, vậy mà thật đáng buồn.

Chị bếp lắc đầu:

– Em nghĩ đến chuyện ấy làm gì?

– Em nghĩ suốt đời em ...Rồi đây chị sẽ thấy, em sẽ trở nên xấu xa, đê hèn, lúc nào cũng nghĩ chuyện trả thù.

Chị bếp vội vàng nói; – Em đừng nói nhảm ...Bà là mẹ, là bà ngoại của em.

– Em chỉ cần tình thương chứ không cần những danh từ ngày lớn ấy ...

Chị bếp nhìn Xuân Lan, thấy đôi mắt của Xuân Lan sáng quắc thì không khỏi lo lắng:

– Em còn nhỏ lắm, hãy dẹp bỏ chuyện thù oán lại, rồi đây em sẽ hiểu nỗi khổ tâm của bà.

– Bà ấy khổ tâm nỗi gì? Bà ấy có bao giờ lo nghĩ gì đâu, cũng không thương chồng, thương con, suốt ngày chỉ biết đánh bạc. Đi thì thôi, về tới nhà la lối om sòm. Ăn bạc thì thiên hạ cũng biết vì cái lối quà bánh không tiếc tiền, mà thua bạc thì đầu trên xóm dưới cũng biết hết ...Cái nhà này, không phải em nói nịnh chị đâu, nếu không có chị thì đã tan hoang rồi, tụi này tha hồ mà khổ. Trọng Nghĩa, Trọng Tài có đánh bi đánh đáo ngoài nắng đến phát cảm thì bà cũng không biết mà ...

Chị bếp vuốt tóc Xuân Lan:

– Em đừng nói vậy mà có tội ...

Ngày hôm sau, Xuân Lan bị Liên Hương mắng nhiếc thế nào mà Xuân Lan la lên:

– Đừng ăn hiếp tôi, tôi không còn ở đây bao lâu nữa đâu!

Liên Hương nói; – Tao sẽ nói mẹ không cho mày ra khỏi nhà này.

Xuân Lan nói:

– Nếu bắt tôi ở đây thì khổ ai cho biết.

– Mày làm gì ai được chứ?

– Tôi sẽ đi nói ầm lên rồi ai xấu cho biết.

– Nói ầm lên việc gì?

– Việc nhà này. Rồi xem chị có lấy chồng được không? Ai thèm cưới một cô gái xuất thân ở một gia đình đời bại như vậy?

Liên Hương ôm mặt khóc và gào lên:

– Đó, mẹ thấy không? Nó định giết con đây này. Nó định hại đời con ...Ai làm nên tội để bây giờ con phải chịu? Anh Phát mà hay biết việc này thì còn gì là con hả mẹ?

Bà Phương dậm chân kêu trời:

– Con này mày ác đến thế sao?

Và không dẫn được sự tức giận, bà lấy cây chổi lông gà quất vào người Xuân Lan, vừa quất vừa la:

– Mày giết tao phải không?

Xuân Lan trợn người chịu đòn. Chị bấp chạy lên can thì nó nói:

– Cứ để bà ấy giết tôi, chị đừng can, rồi đây ở tù chi biết.

Hàng xóm đổ qua xem, bà Phương phân bua khéo:

– Con cái gì mà khó dạy quá.

Có người hỏi:

– Sao cháu bướng bỉnh như thế? Hãy xin lỗi mẹ cháu đi.

Xuân Lan nạt lớn:

– Can gì đến mấy người mà chen vào việc gia đình này? Tôi việc gì phải xin lỗi? Các bà biết gì mà bảo là tôi có lỗi? Người ta định giết tôi để khỏi xấu hổ đấy.

Một bà nói:

– Con cái gì mà hỗn như vậy, có giết chết cũng đáng.

Chị bếp đi ra đóng cửa lại, trong khi bà Phương kêu trời:

– Trời ơi, kiểu này thì tôi chết mất.

Xuân Lan nói:

– Bà chưa chết đâu mà sợ.

Bà Phương rít lên và quất chổi lông gà lia lịa:

– Tao chết sống với mày.

Chị bếp nhào vô can và hứng mấy chổi lông gà rát cả thịt.

Vừa lúc ấy ông Phương về, thấy cảnh đó, ông bỏ đi không nói một lời. Bà Phương chạy theo, nhào tới chụp ông, nhưng ông đã đi mất. Bà Phương ngã phịch xuống chiếc ghế dựa và nói:

– Tôi làm sao sống được trong cảnh này hả trời?

Liên Hương thương mẹ, chạy lại lấy quạt phất cho mẹ. Bà Phương ngồi yên một lát, chỉ tay vào mặt Liên Hương và nói:

– Đầu đuôi cũng tại mày. Tao đã năn nỉ tụi bây thiếu điều gãy lưỡi, hãy để cho nó ở đây vài năm nữa ...Tụi bây cũng kiếm chuyện ...

Liên Hương nói:

– Đầu phải lỗi tại con ...Mẹ không thương con.

Bà Phương la lên:

– Bây giờ tao không thêm thương đứa nào hết. Mặc kệ tụi bây với nhau. Tao cũng đi khỏi nhà này. Tao không chết đói đâu.

Mai Hương, Ngọc Hương xúm lại năn nỉ mẹ, Liên Hương khóc lóc kể:

– Đó, các em thấy không, chị đâu có làm gì nên lỗi.

Bà Phương không thể đi được, ngồi lại ôm mặt khóc. Mãi đến chiều tối ông Phương mới về và ông bảo Xuân Lan xếp đồ đạc đi ngay với ông.

Bà Phương hỏi:

– Ít ra ông cũng phải cho tôi biết ông định dẫn nó đi đâu chứ?

Ông Phương nói:

– Nếu tôi không đem nó ra khỏi nơi này thì bà giết nó chết rồi bà ở tù thì sao?

– Ông có biết đầu đuôi câu chuyện ra sao không? Nó hỗn lắm, chịu không nổi.

– Tôi không cần biết. Tôi vừa về đến là đã thấy bà đánh nó như mưa. Tôi

dẫn nó đem gởi ở nhà người ta ...

– Không được. Nó là con tôi.

Xuân Lan cười lạt:

– Thưa bà, bây giờ bà mới nói câu tình nghĩa ấy thì hơi trễ đấy.

Mai Hương xấn lại:

– Thưa ba, con Xuân Lan nói hỗn quá, ba đã nghe nó nói chưa? Mẹ thì nóng mà nó cứ chọ tức mẹ hoài.

Bà Phương than:

– Tôi đau tim, ông cũng biết chứ.

Ông Phương nói với các con:

– Ba đưa Xuân Lan lên Đà Lạt học, rồi đây ba sẽ tổ chức lại cái nền nếp ở gia đình này. Ba hứa với các con. Ba tin là các con hiểu ba và không phiền trách ba.

Nói xong ông Phương đi.

Xuân Lan đi Đà Lạt được một tuần thì Mai Lan đã được phép ra khỏi nhà tu để về sống với gia đình. Mai Lan dọn đồ đạc về nhà ông bà Phương rồi đi ngay, không để cho ông Phương gặp mặt. Mai Lan nói với mẹ; – Con chẳng ở đây đâu ...Con chỉ gởi đồ đạc để lên Đà Lạt thăm Xuân Lan, xem thử nó ăn ở và học hành như thế nào ...

Bà Phương nói:

– Con phải tìm chỗ ở và việc làm.

– Con không ở Sài Gòn và cũng không làm phiền mẹ về vấn đề tiền bạc. Con sẽ đi làm, mấy bà phước đã giới thiệu cho con vào làm ở các cơ quan từ thiện rồi ...

– Thế con định ở đâu?

– hoặc ở Đà Lạt, hoặc ở Nha Trang. Ở Đà Lạt con thấy không tiện, vì mẹ sẽ không yên lòng ...

Bà Phương nhìn Mai Lan không nói gì thì Mai Lan nói tiếp:

– Vì thế nào dưỡng cũng lên thăm Xuân Lan ...Con không muốn gặp dưỡng nữa. Chuyện lỡ lầm của đời con đã làm con ăn năn bao năm nay rồi ...Con rất ân hận là lúc ấy con quá nhỏ nên gây cho mẹ một chuyện đau khổ như vậy, bây giờ thì con không đại nữa ...Xin mẹ yên lòng.

– Mẹ có thể tin ở lời hứa của con không?

– Mẹ có thể tin được. Bao nhiêu năm ở trong tu viện, con đã suy nghĩ và sám hối không phải ít.

– Nhưng còn dưỡng con?

– Mẹ làm sao giữ dưỡng con được thì làm. Con không để cho ông ấy gặp ...Rủi sau này trên đường đời con và ông ta gặp lại nhau thì cũng chỉ như người dưng mà thôi ...Ông ấy cũng phải nghĩ đến luân thường đạo lý, đến tương lai các em, chúng nó đã lớn rồi, chúng nó biết chuyện đã qua rồi, ông ấy mà còn phạm lỗi một lần nữa thì nguy lắm, các em con có thể buông xuôi, đi vào con đường trụy lạc thì danh giá nhà này còn đâu nữa. Dù sao thì dưỡng cũng phải nghĩ đến điều này. Ông ấy là một công chức cao cấp..

Bà Phương nói:

– Mẹ có thể tin con, nhưng không thể tin ở lời hứa của ông ấy. Ông ấy yếu đuối lắm ...

Bà Phương nhìn Mai Lan, không khỏi ngạc nhiên thấy Mai Lan vẫn trẻ và đẹp như khi mới sanh bé Xuân Lan, có phần đẹp hơn là khác. Bà nghĩ:

– Nếu ông ấy thấy con bé thì khó lòng kiềm chế được sự thèm muốn.

Bà còn lạ gì tính tình của chồng. Từ khi xảy ra chuyện Mai Lan bỏ đi tu, ông Phương thường đi chơi với bạn bè và suốt mười năm nay ông đã có ít lắm là ba cô nhân tình, cô nào cũng trẻ và đẹp. Bà Phương phải khôn khéo lắm mới làm ông không bỏ bê gia đình. Trong số ba cô nhân tình này, có cô Lucie Châu là người đáng lo ngại nhất. Con thuyền gia đình lúc ấy sắp bị đắm rồi, vì ông Phương mê Lucie đến nỗi không về nhà, không đưa tiền lương mỗi tháng để bà nuôi con. Ông Phương đưa Lucie đi Vũng Tàu, đi Long Hải và đi Nha Trang mỗi tuần. Về việc này ai cũng biết, nhưng bà Phương cố tình giấu không cho các con biết.

Bà Phương phải về Huế để cầu cứu với ông bà nội của đám con mới làm cho ông Phương bỏ Lucie. Nhưng sự thật cũng nhờ Lucie đã chán ông Phương vì ông không có nhiều tiền như các ông nhân tình ngoại quốc, nên mới buông tha ông ta ...

Mấy lúc nay có người cho bà Phương biết ông Phương rất si mê cô thư ký mới chuyển đến. Cô này người Cần Thơ, đẹp tuyệt trần. Ông Phương đang

trên đường chiếm đoạt tình cảm của Mỹ Lệ, cô thư ký mới, thì xảy ra chuyện rắc rối ở gia đình, nên ông phải dẹp lại đó để dàn xếp việc nhà. Ông đã đưa Mỹ Lệ đi Huế cùng thời gian mà ông bỏ nhà ra đi, viện lẽ bà Phương đã làm nổ trái bom tội lỗi của ông. Khi ông trở về, Mỹ Lệ bỗng xin nghỉ dài hạn và nghe đâu đã về quê sống với cha mẹ ..... Hay biết việc này, nhưng bà Phương đâu còn lòng dạ nào để ghen nữa, bà đang lo cho Mai Lan. Mai Lan mà trở về thì thật là một mối đe dọa tày trời. Mai Lan mới đáng sợ, chứ còn Mỹ Lệ hay Lucie Châu, dù ông Phương có si mê thì chuyện ấy cũng không đến nỗi mang tai tiếng nhiều.

Mai Lan thấy mẹ cúi đầu suy nghĩ thì biết mẹ đang phân vân và không thể tin vào sự giác ngộ của ông Phương. Mai Lan nói:

– Bây giờ con xin phép mẹ để đi tìm việc làm. Một tuần nữa con trở lại lấy đồ đạc, cũng có lẽ con không về, con sẽ nhờ người đến chở, hay mẹ bảo chị bếp chở đến cho con, khi con đã có chỗ ở và báo tin cho chị ấy hay.

Bà Phương nói:

– Con phải cẩn thận vì đời đầy chạm bẩy. Mười năm ở nhà tu, con không biết gì về đời đâu.

Mai Lan nói:

– Xin mẹ đừng lo nghĩ gì về con.

Mai Lan ra đi và bà Phương nghe trong người nhẹ nhõm.

Khi Mai Lan đi rồi, chị bếp có vẻ ái ngại quá. Dạo này cô đẹp ghê, cái đẹp quý phái, lộng lẫy khác thường. Còn chán vạn người phải mê cô ta như mê bà, lúc ông trước vừa mất. Bà còn nhớ cái dạo người ta ca tụng nhan sắc của cô Tuyết Hoa không?

Bà Phương thở dài:

– Chị nhắc đến chuyện ấy làm gì? Nó thuộc về dĩ vãng rồi ...

– Nhưng bây giờ Mai Lan đang đi vào con đường ấy, vì vậy tôi lo cho Mai Lan quá. Mười năm bị kềm hãm trong nhà tu, bây giờ tiếp xúc với đời, Mai Lan có thể buông xuôi.

Bà Phương hồ thẹn là mình làm mẹ sao lại không nghĩ đến chuyện ấy mà chỉ muốn Mai Lan ra khỏi nhà, không cho ông Phương về gặp. Bà nói với

chị bếp:

– Trong cảnh tôi, chị nghĩ tôi phải làm sao bây giờ? Một bên là Mai Lan, một bên là các con tôi sau này. Trên cán cân, lẽ dĩ nhiên mấy con tôi với ông Phương phải nặng hơn ...chúng nó đang có một tương lai sáng lạn trước mắt.

Liên Hương sắp có chồng, đã có người để ý rồi, nếu bên nhà trai hay biết việc này thì nguy quá.

Chị bếp trách khéo:

– Bà biết vậy tại sao bà đối xử rất tệ với Xuân Lan và kêu Mai Lan ra khỏi nhà tu?

– Chị nói gì lạ vậy? Tôi kêu Mai Lan ra khỏi nhà tu bao giờ?

– Thì cũng tại bà, cô ấy mới cưới áo di phước. Bà không kêu thì cũng chẳng khác gì đã kêu. Nếu bà yêu thương Xuân Lan như các em khác, thì làm gì có chuyện con hoang, con ruột? Rồi thì tức giận, bà đã nói toạc ra hết. Một khi bà đã nói toạc ra thì Xuân Lan không thể ở đây và Mai Lan phải ra khỏi nhà tu để lo cho con chứ.

Bà Phương thở dài:

– Thì cũng tại tôi nóng tánh ...Tánh tôi như vậy, kèm chế không kịp. Từ trước đến giờ hồng bao nhiêu việc rồi, tôi biết, nhưng tánh nào tật ấy, làm sao bây giờ?

Ông Phương đưa Xuân Lan lên Đà Lạt đến ngay nhà bà Thường. Ông trình bày sơ qua cho bà biết về chuyện rắc rối ở gia đình, gửi gắm Xuân Lan cho bà, hứa mỗi tháng sẽ gửi tiền lên đóng tiền trường, tiền ký túc xá. Ông cũng cho bà biết là Mai Lan đã ra khỏi tu viện và ông không muốn gặp Mai Lan, để chuộc lại lỗi lầm ngày trước.

Bà Thường mỗi khi Xuân Lan là nói:

– Cháu giống cha cháu lắm. Mấy chị cháu, vậy mà không giống, vì tụi nó giống mẹ.

Xuân Lan thường nhận được thư của Mai Lan, cách xưng hô vẫn không thay đổi, “chị chị, em em” như ngày trước. Như cái thuở Xuân Lan chưa biết Mai Lan là mẹ của mình.

Trong một bức thư gửi cho Xuân Lan, Mai Lan viết:

“Chị chưa thể lên Đà Lạt được, chị hiện đang làm ở Nha Trang. Chị không dám đem em về sống với chị vì trên pháp luật, em là con của mẹ ....Lại nữa, mẹ vì chuyện của em mà đau khổ nhiều, mẹ hiện bị bệnh nặng, mẹ nhớ em và thương em ...”.

Khi Xuân Lan đọc đoạn thư ấy, cô bé giận dỗi nói:

– Chị Mai Lan hứa cái gì cũng không giữ đúng lời, chán thật. Thì ra người ta đem ta lên bỏ trên này, chỉ có ba là tình yêu mà thôi ...

Một hôm Xuân Lan đi học rồi không thấy về. Bà Thường hốt hoảng chạy đi tìm khắp nơi, không thấy Xuân Lan đâu cả.

Hôm sau, người ta báo tin cho bà biết Xuân Lan bị tai nạn giao thông và được đưa vào bệnh viện Đà Lạt. Bà liền đến nơi thì thấy Xuân Lan nằm mê man, xương ống chân bị gãy và được băng bột. Xuân Lan bị thương, mất máu nhiều nên được truyền máu.

Bà Thường liền đánh điện cho ông Phương biết, đồng thời cũng báo tin cho Mai Lan hay.

Ông Phương được tin vội vã lên với Ngọc Hương. Còn bà Phương không lên được vì bà cũng đang nằm bệnh viện bởi chứng đau tim.

Lúc ông Phương lên thì Xuân Lan đã tỉnh, nó rên la và khóc kể thảm thiết.

Ông Phương xin phép được chở Xuân Lan về Sài Gòn, vì vậy khi Mai Lan lên thì Xuân Lan không còn ở đó nữa. Bà Thường trách Mai Lan:

– Cháu làm gì mà mấy tháng nay không lên thăm con bé. Nó thương cháu lắm, ngày nào cũng nhắc tên cháu. Nó ao ước một ngày nào đó cháu đem nó về sống chung và cháu đi làm nuôi nó ...

Mai Lan bùi ngùi:

– Mẹ cháu cấm không cho cháu lên đây.

– Vì lẽ gì?

– Vì sợ cháu và ông Phương gặp nhau. Gần đây mẹ cháu tự nhiên bị chứng đau tim.

– Đâu phải tự nhiên. Bao nhiêu chuyện dồn dập, cháu không thương mẹ cháu sao?

– Mẹ cháu đâu có yêu thương cháu. Bà ấy đi lấy chồng, bỏ cháu bơ vơ. Khi cần đưa coi em, bà mới đem cháu về và đẩy cháu vào con đường tội lỗi.

Rồi xem cháu như một kẻ tình địch, bà đẩy cháu vào nhà tu. Bây giờ vì tương lai phải Xuân Lan, cháu trở về cuộc đời bụi bặm thì mẹ cháu sợ cháu và ông Phương sẽ gặp nhau nếu cháu nuôi Xuân Lan, vì vậy mẹ cháu buộc không được nuôi Xuân Lan. Mẹ cháu hăm dọa cháu đủ điều, nào sẽ đưa ra ánh sáng chuyện loạn luân của ông Phương, nào Xuân Lan bây giờ là con của mẹ cháu trên pháp luật, cháu không được quyền nhìn nhận nó để làm nhục gia đình ông Phương, làm hại danh dự mấy cô em gái sắp lấy chồng. Mẹ cháu nói nếu không nghe lời sẽ bắt cóc Xuân Lan và đem giam giữ một chỗ nào đó.

– Mẹ cháu tàn nhẫn đến vậy sao?

– Mẹ cháu không đau tim đâu, làm bộ để giữ ông Phương đấy. Khi cháu có ý định ra khỏi nhà tu là cháu nghĩ đến Xuân Lan, nó là con của cháu, cháu phải có bổn phận lo cho nó. Nhưng bây giờ cháu đã bỏ ý định nuôi Xuân Lan.

– Cô hiểu rồi. Đời nhiều quẩn rũ đã thay đổi tâm tư cháu. Xuân Lan chỉ là một chướng ngại vật cho đời cháu mà thôi, phải vậy không?

Mai Lan làm thỉnh thì bà Thường thở dài:

– Tội nghiệp con bé. Mẹ cháu đã đầu độc cuộc đời nó, bây giờ đến phiên cháu.

– Cháu biết làm gì hơn?

Bà Thường nhìn chiếc áo pull và cái quần jean bó sát người của Mai Lan và nói:

– Cháu không biết làm gì à? Ít ra mỗi tuần cháu cũng phải viết cho Xuân Lan bức thư để an ủi nó.

Mai Lan tâm sự; – Nhà tu buồn tẻ quá, tuy rộng rãi nhưng không nuốt nổi tâm sự của cháu.

Trở về với đời, cháu thấy đời đẹp quá. Cháu cần phải sống để hưởng thụ những cái đẹp của đời.

Mai Lan nói nhiều lắm và bà Thường ngồi nghe không khỏi lấy làm lạ tại sao Mai Lan dám nói những lời lẽ như thế. Nhưng Mai Lan nói tiếp:

– Sanh Xuân Lan, cháu mới mười bảy tuổi, còn nhỏ lắm. Mẹ cháu đã lừa dối mọi người, lừa gạt cả cháu, nói cháu là một thiếu nữ trinh trắng, có tâm

nguyện muốn hiến dâng cuộc đời cháu cho Chúa, và cháu đã bắt đầu học đạo ngay lúc ấy ...Không, cháu không muốn lừa dối ai hết, không thể lừa dối đấng tối cao, cháu phải trở về cuộc sống.

Bà Thường tức giận:

– Vậy thì cháu hãy biến mất luôn trong cuộc đời của Xuân Lan, đừng để con bé hy vọng hão huyền ở tình yêu của cháu.

– Cô khỏi bảo ...Cháu sẽ biến luôn để con bé hết hy vọng và trở về với mẹ cháu. Cháu sẽ viết cho nó một bức thư và nói vì lẽ gì cháu không thể lo cho nó.

Mai Lan đã viết bức thư ấy và Xuân Lan khi đọc xong, làm thinh không nói gì. Nhưng từ hôm ấy Xuân Lan như người câm, ít khi mở miệng chuyện trò với bất cứ ai. Nét mặt của nó lúc nào cũng đăm đăm, xa vắng, đôi mắt sâu thẳm và đen lay láy. Xuân Lan nằm ở bệnh viện đến ba tháng, khi cái chân đi đứng được như thường, ông Phương đến đưa Xuân Lan lên Đà Lạt dưỡng bệnh thêm một thời gian nữa. Mỗi tuần ông đều lên thăm và mãi đến khi Xuân Lan đi học lại, bà Phương mới lên. Bà cho bà Thường biết bà vừa nhận được thư của Mai Lan và bà không khỏi ngao ngán. Bà nói:

– Bây giờ Mai Lan giao con bé cho tôi.

Bà Thường ngạc nhiên hỏi:

– Chứ từ hồi nào đến giờ, Mai Lan có chăm nom, săn sóc cho nó đâu?

– Mai Lan nói về vật chất thì không, nhưng về phần hồn thì lúc nào Mai Lan cũng nghĩ đến Xuân Lan, đến đứa con tội lỗi. Bây giờ ra khỏi tu viện, Mai Lan thú nhận thật ra lúc ấy nghĩ đến đứa con chỉ để có cớ ra khỏi nhà tu, và Mai Lan ngày không muốn bị ai ràng buộc nữa cả.

Bà Phương đưa bức thư Mai Lan viết cho mình cho bà Thường đọc. Bà này đọc từng câu, từng chữ.

“Mẹ yêu thương của con, Xin mẹ tha thứ cho đứa con tội lỗi này và dành cho nó một chút tình mẫu tử để nó có thể hãnh diện đi trên con đường đời đầy chông gai này. Tình thương của mẹ cũng sẽ cho nó đủ can đảm nhìn mọi người và quên đi chuỗi ngày u buồn đen tối nhất của con.

Mẹ thương, bây giờ con sẽ làm lại tất cả, con chưa bao giờ thấy ham sống và đời đẹp như lúc này. Thì ta mười năm nay con đã tự giam cầm hay bị giam

cầm mà nào có biết gì.

Với tuổi chưa đầy ba mươi, thời kỳ đẹp nhất của đời người, đầy nhựa sống, con không thể dồn ép con như một góa phụ mới chết chồng, con cảm thấy khao khát yêu thương, và mẹ có thông cảm cho con vì lẽ gì không? Con không có cha, có mẹ lại như không, một bầy em mà như không có, một đứa con không dám nhìn nhận. Tất cả tình thương không có, không còn, thì bảo sao con không khao khát được yêu thương hở mẹ. Mẹ đừng lo ngại cho con giờ đây như chiếc thuyền khao khát bể rộng, sông dài và chưa đương đầu với sóng ngày gió lớn. Không sao đâu mẹ, lần lần con sẽ rút kinh nghiệm trong lối sống, đời sẽ dạy con và con sẽ khôn lanh tàn ác, lạnh lùng để khỏi bị đời đê bẹp.

Con sẽ đi làm đủ sức tự lo cho con, và mẹ nên yên lòng về hai điểm sau đây:

- Con không bao giờ cho cha Xuân Lan gặp con nữa.
- Con không bao giờ đem Xuân Lan về nuôi. Con sẽ tìm cách để nó dần dần quên và dành hết tình thương cho mẹ.

Con cũng xin mẹ đừng lo nghĩ gì cho con về vật chất cũng như tinh thần. Mẹ dồn hết tình cảm cho các em con và tạo cho chúng một cuộc sống thật bình thản, không còn sóng gió.

Mẹ thấy đó, mấy tuần nay con không về Sài Gòn, cũng không lên Đà Lạt thăm Xuân Lan. Con bé sẽ thất vọng và sẽ oán hờn con. Con cầu mong cho nó ghét bỏ con để về sống với mẹ, hay ở Đà Lạt với cô Thường và tình yêu việc học hành.

Thật là một tai nạn bất ngờ. Xuân Lan nếu bị tàn tật thì có lẽ Trời phạt con hay phạt mẹ, chứ con bé thì tội tình gì?

Hiện giờ có người đang thương yêu con và muốn xây dựng với con. Người này có địa vị, giàu có và hơi lớn tuổi. Lớn tuổi lẽ dĩ nhiên là có gia đình. Con đang do dự, lưỡng lự về lẽ ấy. Nhưng ở tình cảnh con, con có thể hy vọng một cái gì đẹp đẽ hơn không mẹ? Một người đàn ông còn tân, có thể yêu thương một đứa con gái nạ dòng không? Và con phải nói với họ như thế nào về chuyện dĩ vãng của con?

Một bà nọ thấy con đẹp và hiền lành, lại muốn nhận con làm con nuôi. Bà

gó chồng, không con, và giàu có lắm. Con thường đến chơi với bà nhưng bà không biết gì về con, cứ tưởng con ở viện mồ coi và không có người thân thích.

Có lẽ rồi đây con sẽ nhận bà ấy làm mẹ để có nơi nương tựa ...Mẹ tha thứ cho con nếu con phải nhìn nhận một người đàn bà xa lạ làm mẹ.

Con cũng biết làm như thế là chạm vào lòng tự ái của mẹ, gây tủi buồn cho mẹ, nhưng đời con đã quá thiếu tình thương, con biết nói sao bây giờ?

Mẹ rãnh lên Đà Lạt thăm Xuân Lan. Mẹ không đau nặng lắm đâu mà chỉ tại mẹ quá lo nghĩ, thành ra tưởng mình đau tim, vì lúc nào tim mẹ cũng phập phồng hồi hộp. Mẹ cố gắng lấy lại tình thương của Xuân Lan và cho nó một niềm tin, mẹ nên khuyên các em con, Ngọc Hương, Thiên Hương, Mai Hương nên yêu thương Xuân Lan, đừng thù oán nó vì không phải nó là thủ phạm. Nó chỉ là nạn nhân mà thôi.

Mẹ thương, con thật đắc tội với mẹ là từ khi ra đời cho đến bây giờ, con chưa làm được cái gì để mẹ hãnh diện, vui mừng, mà chỉ gây cho mẹ bao nhiêu phiền muộn. Từ nay mẹ tin ở con, con không làm mẹ buồn nữa đâu và có lẽ con sẽ đi khỏi cuộc sống tình cảm của mẹ ....Xin mẹ thương con và tha tội cho con.

Xin mẹ thương Xuân Lan và xây dựng, dạy dỗ cho nó.

Con bất hiếu của mẹ.

MAI LAN”.

Bà Thương đọc đi đọc lại bức thư hai ba lần và thở dài:

– Mai Lan viết thật táo bạo ...Dám nghĩ, dám viết và không sợ gì cả.

Bà Phương nói:

– Tôi có thể tin ở nó không?

– Tin là nó không bao giờ gặp lại ông Phương nữa phải không?

Bà Phương gật đầu. Bà Thương nói; – Chứ gặp để làm gì? Nó thù ghét ông Phương lắm mà, nhưng việc này con tùy ở bà.

– Tại sao tùy ở tôi?

– Tùy ở cách đối xử với Xuân Lan. Nếu bà bạc đãi Xuân Lan thì Mai Lan sẽ về và mọi chuyện sẽ thay đổi.

Bà Phương cắn môi, suy nghĩ, đoạn nói:

– Tôi rất thương Xuân Lan, nhưng đôi khi vết thương lòng như lở lói lại, tôi điên cuồng vì đau khổ nên đã nói lên những lời bậy bạ có hại cho gia đình. Đến khi ăn năn thì đã muộn.

Bà Thường nói:

– Vậy thì từ nay bà nên cẩn thận. Bà vào thăm con bé đi.

Bà Phương vào thăm Xuân Lan, hỏi gì con bé cũng chỉ gật đầu hay lắc đầu, chứ không chịu nói.

Bà Phương nói với bà Thường; – Con bé oán ghét tôi lắm.

– Bà hãy bền chí nhẫn nại. Mỗi ngày vào thăm nó một lần, mang quà, thức ăn vào cho nó. Trẻ con dễ dụ dỗ lắm. Nó sẽ thương yêu và triu mến bà, vì bây giờ nó còn ai để thương yêu và triu mến nữa?

Bà Phương nói:

– Tôi còn ở đây một tuần ...Tôi cũng ráng làm theo lời bà dặn.

Ngày nào bà Phương vào, Xuân Lan cũng nhìn bà với đôi mắt đen lay láy mà không nói gì. Bà Phương hỏi:

– Con giận mẹ sao?

Xuân Lan lắc đầu.

– Tại sao con không nói gì với mẹ cả?

Xuân Lan thở dài. Bà Phương liền nói:

– Mẹ lên đây để săn sóc cho con, và khi con lành rồi thì mẹ đưa con về Sài Gòn. Con chịu không?

Xuân Lan lắc đầu.

– Con không nhớ mấy chị và mấy em sao?

Xuân Lan rơm rớm nước mắt, bà Phương thấy vậy liền nói:

– Chuyện cãi cọ như thế, gia đình đông con nào mà không khỏi có, nhưng giận hờn rồi thì thôi, chứ ai lại ghim vào lòng như con vậy. Mấy chị con cứ đòi lên thăm con.

Xuân Lan khóc, bà Phương vuốt tóc nó và nói; – con đang học ở Gia Long.

Xuân Lan tủi lòng, khóc lớn, bà Phương nói:

– Con về Sài Gòn, nếu con không chịu ở nhà thì mẹ gửi con vào ký túc xá.

Con ở đây, cô Thường thương con nhưng trên này buồn lắm, không có ai bên con để chuyện trò với con.

Mỗi ngày bà Phương mỗi thuyết phục Xuân Lan. Đến ngày thứ bảy thì con bé đã xiêu lòng, nó nói:

– Con về nhà mấy chị không thương con. Lại nữa, con sẽ làm cho cha mẹ không hòa thuận. Thôi, thà để con ở đây. Nhưng mẹ thương con là được rồi.

Còn chị Mai Lan? Tại sao chị ấy không lên đây để thăm con? Chị Mai Lan đã lừa gạt con!

– Chị Mai Lan đã lừa gạt con? Tại sao con lại nói như vậy?

– Chị ấy bảo sẽ ra khỏi nhà tu, đi làm, thuê nhà và đem con về sống chung với chị. Nhưng rồi mọi việc không phải như vậy.

Bà Phương nói:

– Mai Lan chỉ lấy chuyện lôi thôi ở nhà mình để làm cái cớ xin ra khỏi nhà tu. Bây giờ con biết không, chị Mai Lan sắp có chồng, sắp có mẹ nuôi và Mai Lan sẽ về sống với những người ấy.

Xuân Lan bậm môi và nhìn bà Phương, nửa tin nửa ngờ.

– Mẹ không nói sai đâu. Đây, con hãy đọc một đoạn thư của Mai Lan.

Bà Phương xếp bức thư lại, chỉ chừa một đoạn và đưa Xuân Lan đọc ...Xuân Lan đọc xong, nói; – Thôi, mặc chị ấy. Mẹ cứ để chị ấy đi tìm lẽ sống. Mẹ đã làm khổ chị ấy nhiều rồi.

– Trong cảnh mẹ, mẹ làm sao? Nhưng mẹ cầu Trời Phật cho Mai Lan từ nay gặp nhiều may mắn. Mẹ sẽ viết thư cho nó, khuyên nó khoan lấy chồng.

Xuân Lan nói:

– Mẹ nói chị ấy không nghe đâu.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 5

Khi bà Phương trở về Sài Gòn thì Xuân Lan không còn giận bà nữa. Xuân Lan nói với bà Thường:

– Cháu chưa muốn về nhà, mặc dù cháu rất nhớ mấy chị và mấy em. Cô nghĩ thế nào? Cháu về, cả nhà có còn tử tế với cháu không?

– Sao lại không? Cháu định về à?

– Mẹ cháu bảo thế. Nhưng cháu chưa muốn về. Cháu không còn hy vọng ở chị Mai Lan nữa thì cháu phải về nhà, chứ biết đi đâu bây giờ? Cháu bây giờ là một trở ngại cho chị Mai Lan, chị ấy không bao giờ chịu nhận cháu là con, phải không cô?

Rồi Xuân Lan thở dài:

– Xuất xứ của cháu thật đen tối thì cuộc đời của cháu sẽ đen tối, cô ạ.

– Cháu không được nói vậy. Biết bao nhiêu đứa trẻ mồ côi đã tự tạo lấy cuộc đời đầy huy hoàng và hạnh phúc.

– Thì cũng có những chuyện như vậy.

Trong khi Xuân Lan còn nằm ở bệnh viện thì Mai Lan và người đàn ông cô mới gặp ngày ngày đi dạo ở biển Nha Trang. Như trong thư Mai Lan viết cho bà Phương, Mai Lan được Cảnh, tên người đàn ông, yêu thương lắm. Cảnh đã bốn mươi tuổi, là một nhà thầu khoán, có vợ và ba con, nhưng vợ và các con Cảnh đều sống ở Đà Lạt, và mỗi tháng Cảnh chỉ về thăm nhà một lần. Cảnh gặp Mai Lan tại nhà một người bạn tên Sương. Cảnh là chú của Sương. Cảnh giàu lắm, cha mẹ Cảnh có đồn điền ở Buôn Mê Thuật và Lâm Đồng.

Sương đã nói với Mai Lan:

– Chú tôi giàu lắm. Thím tôi bệnh hoạn, từ khi sanh đứa con thứ ba, bị giải phẫu nên bây giờ không còn hy vọng sanh gì nữa, mà thím chỉ có ba đứa con gái. Vì thế ông bà tôi cứ bắt chú tôi phải cưới vợ khác để có con trai. Máy lúc nay gặp Mai Lan, chú tôi thường khen Mai Lan có tướng ích phu vượng tử.

Nhưng ngặt cảnh chú tôi như vậy, e rằng Mai Lan không bằng lòng làm kẻ đến sau.

Mai Lan nghe Sương nói như vậy, cúi đầu làm thinh. Sau đó, ông Cảnh hỏi nàng:

– Cháu tôi có nói gì với cô không?

– Dạ có.

– Cô nghĩ thế nào?

– Tôi khó nói quá. Chúng ta mới quen nhau, ông lại là người đã có gia đình.

Tôi lo ngại vợ ông, con ông sẽ lên án tôi.

– Không, cô không có lỗi gì hết. Vợ tôi không làm phiền gì cô đâu.

Ông Cảnh quá sốt sắng với Mai Lan nên nàng không sao từ chối được sự mời mọc ân cần của ông. Thêm nữa, bây giờ trở lại với đời sống vui vẻ, Mai Lan cảm thấy yêu đời và thích sống thật sôi động, hăng say.

Ông Cảnh là người có thể tạo cho nàng nếp sống ấy. Nhờ ông Cảnh, Mai Lan mới biết được không khí phòng trà vui vẻ, náo nhiệt như thế nào, những bữa ăn ở nhà hàng ngon lành, cầu kỳ như thế nào. Mai Lan lại có dịp phô bày cái đẹp của mình.

Nhiều người đã khen Mai Lan đẹp đẽ duyên dáng và theo đuổi nàng. Không ai có thể ngờ Mai Lan ba mươi tuổi và đã có một con gái mười ba tuổi. Người ta tưởng Mai Lan chỉ là một thiếu nữ trong trắng, ngoài hai mươi tuổi. Ngay cả Sương là bạn thân của Mai Lan cũng không biết cô bạn mình đã có con rồi.

Một hôm Sương đưa Mai Lan đến thăm bà Hà Chi, một góa phụ không con, rất giàu. Bà Hà Chi ở một biệt thự lớn trên bãi biển.

Vừa thấy Mai Lan, bà Hà Chi đem lòng yêu thương ngay. Bà hỏi Sương về Mai Lan. Sương không biết gì về cô bạn mới gặp nhưng đã thân ấy, cô nói:

– Chị ấy ở nhà tu ra.

Bà Hà Chi nghĩ rằng ở nhà tu, tức là ở cô nhi viện của các dì phước, nên nói:

– Nghĩa là cháu không còn cha mẹ?

Mai Lan nói:

– Cháu còn mẹ nhưng cũng như không, vì mẹ cháu có chồng khác.

– Bây giờ cháu sống với ai và như thế nào?

Mai Lan nói:

– Cháu đi làm thư ký. Cháu gặp chị Sương đây, chị ấy rất tử tế, chỉ vẽ cháu nhiều chuyện lắm, và giúp đỡ cháu nhiều.

Bà Hà Chi giữ Mai Lan và Sương ở lại dùng cơm:

– Trưa nay chị bếp của tôi nấu bánh canh cua giò heo ngon lắm.

Rồi bà Hà Chi kể Mai Lan nghe về cuộc đời của bà. Khi bà còn trẻ, cha mẹ rất giàu, bà học đầy đủ về nữ công, nữ hạnh, nhưng về chữ nghĩa thì bà chỉ học đến bậc tiểu học. Cha mẹ bà cứ nghĩ rằng nhà giàu, con gái lại đẹp đẽ, nét nhà làm gì không có được một người chồng tử tế, đàng hoàng, vì vậy không mấy quan tâm về chuyện hôn nhân của bà Hà Chi.

Nào ngờ ngày tháng cứ trôi đi, bà Hà Chi đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa có chồng. Đến lúc ấy, kẻ thấp không dám với lên mà người cao lại không chịu cuối xuống. Cha mẹ bà mới cuống quýt lên nhờ người mai mối. Và người ta đã làm mai cho bà một ông lớn có địa vị, có tiền của, nhưng đã ngoài sáu mươi tuổi và góa vợ, có đến bảy người con mà người con lớn, lờn hơn cả bà Hà Chi. Hà Chi là tên ông quan ấy.

Về sống với chồng có ba năm, bà phải chôn chồng. Gia tài của chồng, các con chồng chia nhau hết, bà chỉ được ngôi biệt thự này. Sau đó, cha mẹ bà chết, để lại cho bà một gia tài và bà đã ở vậy, không còn thiết đến chuyện làm lại cuộc đời. Bà chỉ hưởng có ba năm ân ái, một thứ ân ái bất đắc dĩ, không xứng sức, xứng tài, vì vậy bà Hà Chi lúc nào cũng buồn bã.

Sương và Mai Lan ngồi nghe bà Hà Chi kể chuyện, không tránh khỏi thương hại cho cuộc đời thiếu hạnh phúc của bà. Cuộc sống tinh thần của bà thật thiếu thốn.

– Hôm khác cháu đến đây một mình, tôi sẽ có chuyện này bàn với cháu.

Mai Lan nhận lời và ba hôm sau, nhân đi ngang nhà bà Hà Chi, nàng bỗng nhớ đến lời dặn của bà nên tạt vào. Bà Hà Chi đang nằm đan áo trên ghế xích đu. Thấy Mai Lan, bà mừng lắm, hỏi:

– Cháu đi làm về phải không?

– Dạ, nhưng ở sở ra cháu đợi một người bạn, người ấy hẹn đến với cháu

nhưng chờ mãi không thấy họ đến, cháu đi về phía này và nhớ đến lời dặn của bà, cháu ghé vào thăm bà. Mấy hôm nay cháu không sao quên được sự tiếp đãi tử tế của bà.

Bà Hà Chi rất hài lòng về những lời nói của Mai Lan. Bà bảo Mai Lan ngồi xuống một bên rồi nói:

– Cô Sương bảo rằng rất thân với cháu nhưng lại không biết gì về cuộc đời cháu. Còn cháu bảo Sương giúp đỡ cháu, vậy cháu đừng nghĩ là tôi ò mò, cháu có thể cho tôi biết Sương đã giúp gì cho cháu không?

Mai Lan nói:

– Bà mới gặp cháu, và tỏ ra rất lưu ý đến cháu, cháu cảm động lắm. Vậy cháu không được phép giấu giếm bà điều gì hết. Bà là người có nhiều kinh nghiệm sống ...

Bà Hà Chi nói:

– Cảm ơn sự tin cậy ấy của cháu.

Mai Lan kể:

– Thưa bà, khi cháu từ nhà tu, ở Sài Gòn lên Đà Lạt rồi ra đây thì cháu gặp chị Sương, chị ấy giới thiệu cháu đến ở nhà người cô của chị và giới thiệu cháu vào làm ở sở buôn mà chị đã giúp việc. Lương ở đây tuy không là bao nhưng bước đầu như vậy cũng may mắn lắm rồi.

– Rồi cô Sương có giúp gì cháu nữa không?

Mai Lan nhìn bà Hà Chi và nói như để dò ý của bà:

– Chị Sương giúp cháu có chỗ ở, chỗ ăn, chỗ làm, như vậy là nhiều lắm rồi. Cháu không biết bà muốn nói gì khi hỏi cháu câu này?

Bà Hà Chi cười:

– Vì cô Sương không giúp ai như vậy và rồi chịu thôi đâu. Cô ấy sẽ giúp cháu tìm một người chồng nữa.

Mai Lan cúi đầu nói:

– Sao bà đoán giỏi vậy? Hiện giờ chị ấy đã giới thiệu cháu với một người bà con của chị.

– Người bà con ấy là ai? Cháu có thể cho tôi biết được không? Tôi thấy cháu ở nhà tu ra, tôi e cháu thiếu kinh nghiệm và có thể vấp ngã. Tôi muốn giúp cháu.

– Người bà con ấy là ông Cảnh.

– Ông Cảnh? Sương muốn cháu làm vợ bé ông Cảnh? Sương đã nói thế nào về gia đình ông ấy?

– Người vợ bị bệnh, không có con trai, bà chấp thuận cho ông Cảnh có vợ khác.

Bà Hà Chi hỏi:

– Cháu đã gặp ông Cảnh mấy lần rồi?

– Nhiều lần lắm. Ông ấy đưa cháu đi chơi và cho cháu biết bộ mặt thật của xã hội. Ông bảo cháu ở nhà tu không thể biết cuộc đời có lắm thú vui, đáng cho người ta ham sống ...

Bà Hà Chi hỏi:

– Nhưng cháu đã hứa gì với ông ấy chưa?

– Cháu nói, cháu không dám làm vợ ông vì ông đã có gia đình ...Thế mà ông vẫn theo đuổi cháu.

Bà Hà Chi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Hôm nọ khi ở đây ra và trước khi đưa cháu đến đây, co Sương đã nói gì với cháu về tôi?

– Thật ra không phải chị Sương có ý đưa cháu đến đây. Số là chị ấy đưa cháu đi chơi, đi ngang qua đây, thấy ngôi biệt thự này có nhiều hoa đẹp, cháu ngừng lại để ngắm thì chị Sương cho biết ngôi nhà này của bà, một góa phụ rất giàu, không có con. Chị còn bảo chị đến đây mấy lần để xin bà quần áo cũ cho các gia đình nghèo.

– Còn khi ở đây với cháu về?

– Chị ấy nói rằng bà là người có nhiều tiền nhưng không có hạnh phúc, bà có lòng nhân đạo, nhưng lại khắt khe với những người sống tự đàn ông, bừa bãi ...

– Chỉ có nói từng ấy thôi sao?

– Dạ ....

– Vậy thì cô Sương còn là người biết điều ...Cô ấy nói đúng, cô đến để xin quần áo cũ, để quyên tiền cho các tổ chức từ thiện, vì cô ta là một Phật tử thích hoạt động. Nhưng việc này xảy ra cách đây hai năm rồi. Lúc sau này tôi ít gặp cô Sương. Bây giờ gặp lại thì thấy cô ta thay đổi nhiều. Tôi có hỏi

mấy cô đến đây để quyên tiền thì họ cho biết cô Sương làm thư ký và làm một nghề thứ hai mà cô che đậy kỹ lắm, là nghề dặt mối ...

– Dặt mối?

– Giới thiệu gái đẹp cho mấy ông lớn. Gặp cô gái nào cần giúp đỡ, cô sẵn sàng giúp đỡ, giới thiệu cho họ một việc làm tùy khả năng, rồi sau đó kiếm mối để giới thiệu ...Hôm nọ tôi mời cô ấy ở lại dùng cơm, cô ta từ chối mãi, tôi sinh ra nghi phải giữ cô ta ở lại cho kỳ được. Nếu cháu tin ý chắc cháu phải nghi ngờ chuyện này ... Tôi biết rõ gia đình ông Cảnh. Bà Cảnh bị bệnh thật, chị có ba đứa con gái, bà ấy cứ đòi cho tôi nuôi ba đứa bé để bà đi tu, vì bà buồn ông Cảnh nhiều lắm.

– Thật may cho cháu mới được gặp bà ...Bà đã biết rõ về chị Sương và nói cho cháu đề phòng như vậy, cháu cảm ơn bà nhiều.

Lúc ấy Mai Lan đâm ra nghi ngờ bà Hà Chi:

“Ta không có kinh nghiệm gì hết. Đời đầy cạm bẫy và lòng người khó dò lắm. Ta tưởng Sương là người tốt, nào ngờ Sương cũng chỉ lợi ta ...Ngay như mẹ ta bây giờ, ta biết suy xét, thấy mẹ cũng không tốt với ta. Biết đâu bà Hà Chi này không có ý lợi dụng ta, li gián ta và Sương?”.

Thấy Mai Lan cúi đầu ra vẻ suy nghĩ, bà Hà Chi hỏi:

– Cháu nghĩ gì vậy? Cháu ở nhà tu ra, cháu không hiểu đấy thôi, chứ lòng dạ con người đen bạc lắm, đời thì đầy cạm bẫy, cháu vô ý một chút là vấp ngã ngay. Huống chi từ thuở bé, cháu vốn thiếu tình thương của gia đình, vì vậy khi ra đời cháu thấy ai tỏ ra săn sóc, yêu thương cháu là cháu cảm động ngay và nghĩ người ta đã yêu thương cháu thật sự. Nhưng chưa hẳn như thế đâu, cháu ạ.

Với tôi, cháu cũng có quyền nghi ngờ. Tại sao mới gặp cháu, tôi đã đem lòng thương cháu và có ý muốn nhận cháu làm con nuôi? Tôi có ý gì lợi dụng cháu không? Tôi sống một mình và giàu có như thế này, tôi có phải hạng người lương thiện không? Hay tôi đã che đậy sau cái bề ngoài tưởng giả, quý phái này, một nếp sống bừa bãi, hay những hành động ám muội gì đó? Tôi giàu là do tài sản ông bà cha mẹ để lại? Hay tôi đã buôn lậu, làm giàu trên xương máu của đồng bào? Cháu có quyền đánh dấu hỏi như vậy.

– Cháu đâu dám nghi ngờ bà như vậy ...

– Không, ở cái xã hội mà lòng người đảo điên, mà luân thường đảo ngược này cháu phải đề phòng, phải nghi ngờ, đừng vội tin ai. Vì chuyện ôn Cảnh, nếu cháu đã trải qua một đời chồng, nếu cháu đã ngoài ba mươi tuổi, yêu thương dang dở thì cháu mới nên nhận lời. Kể ra, tìm một chỗ nương tựa như vậy cũng được lắm rồi. Nhưng còn cháu, cháu vừa ở tu viện ra, một thiếu nữ trong trắng thì tội gì làm vợ nhỏ ông Cảnh. Đời của cháu còn tươi đẹp lắm, cháu ạ. Nếu tôi nhận cháu làm con thì tôi có thể gả cháu cho bác sĩ, luật sư, cho người có địa vị và danh vọng.

Nghe bà Hà Chi nói, Mai Lan không khỏi buồn tủi vì Mai Lan đâu còn trinh trắng, ngây thơ như bà tưởng. Lúc ấy, Mai Lan cần tâm sự lắm, nhưng nàng cố nén lòng để khỏi thổ lộ. Nàng nghĩ:

Ta phải chờ một dịp khác.

Bà Hà Chi nói tiếp:

– Ông Cảnh có tiền cưới thêm vợ, ông đủ sức lo cho vợ sau cũng như lo cho vợ trước, và không bỏ bê vợ con. Bà Cảnh lại bệnh, không ghen tuông, và cháu có thể sống yên ổn. Cháu đẹp trẻ, ông ta yêu thương cháu, cũng chịu chuộng, nhưng như rôi đã nói, tội gì ...Cháu bằng lòng đến đây ở với tôi hay không? Hay cháu cứ dọn về đây ở với tôi một thời gian để thử thách, cháu nghĩ sao?

– Bà tử tế quá. Để cháu thu xếp và suy nghĩ kỹ đã.

– Được. Cháu về suy nghĩ, cân nhắc đi rồi cho tôi biết.

Trên đường về, Mai Lan suy nghĩ:

“Ta có thể biết qua cuộc đời của Sương do bà Hà Chi tiết lộ, nhưng giờ đây muốn biết rõ bà Hà Chi thuộc về hạng người nào, ta biết hỏi ai? Hay ta hỏi Sương?”.

Về đến nhà, Mai Lan liền hỏi Sương:

– Chị biết gì nhiều về bà Hà Chi không?

– Tôi chỉ biết bà Hà Chi là người đáng kính, thích làm việc thiện. Ở đây ai cũng kính nể bà, bà hào hào việc gì là có người hưởng ứng ngay.

Sương không nói một lời nào bất lợi cho bà Hà Chi cả. Sương còn nói:

– Ông Cảnh cũng rất phục bà Hà Chi.

Nghe Sương nói vậy, Mai Lan nghĩ:

“Ta sẽ hỏi ông Cảnh.”.

Ngày hôm sau, khi ông Cảnh đến rũ Mai Lan đi dạo phố, và đi dùng cơm, Mai Lan liền hỏi ông Cảnh về bà Hà Chi. Ông Cảnh ngạc nhiên:

– Cô cũng biết bà Hà Chi à? Bà Hà Chi là một người thích làm việc thiện. Vợ tôi định gởi ba đứa nhỏ cho bà ấy nuôi, không gởi chứ gởi là bà Hà Chi lãnh liền. Bà Hà Chi nghe ai đau khổ về tình duyên là bà thương lắm.

Mai Lan nói:

– Nhưng chắc ông đâu để cho ba em làm con nuôi bà Hà Chi phải không?

– Không ...Tôi còn đây, vợ con tôi đâu có quyền gởi con như vậy. Nếu Mai Lan về làm vợ tôi thì Mai Lan có thể yêu thương chúng nó không?

– Các em được bao nhiêu tuổi? Có lẽ xấp xỉ tuổi tôi rồi phải không?

Ông Cảnh nói; – Ba con của tôi, đứa lớn mười tám tuổi tên là Tuyết Anh, đứa giữa mười sáu tuổi tên là Tuyết Mai, đứa nhỏ mười ba tuổi tên là Tuyết Hồng. Chúng nó rất dễ thương ...Nhưng tôi nói đùa thế thôi, chúng nó không bao giờ chịu xa mẹ chúng đâu ...Cô năm nay bao nhiêu tuổi, cô Mai Lan?

Mai Lan mỉm cười:

– Ông đoán thử đi.

– Hai mươi ba tuổi.

– Tôi đâu trẻ quá như vậy.

– Chứ bộ cô già lắm hay sao.

– Ông đoán lầm rồi. Tôi ba mươi tuổi rồi đó.

Ông Cảnh nhìn Mai Lan và nói:

– Trong cô còn trẻ hơn Tuyết Anh của tôi. Trên mặt cô không có một nếp nhăn nào cả ...

Mai Lan cười, mặt nàng tươi đẹp khác thường, khiến ông Cảnh sửng sốt.

Ông nói:

– Cô đừng đùa.

– Ông chưa tôi biết thật rõ về bà Hà Chi.

– Cô hỏi làm gì mà kỹ vậy?

– Tôi đã nói rồi mà. Bà Hà Chi thừa hưởng của chồng một gia tài lớn, và từ khi chồng chết, bà ở vậy làm việc từ thiện.

– Chồng bà giàu lắm sao?

– Giàu lắm. Một đồn điền cao su ở biên giới Cao Miên, một đồn điền trà và cà-phê ở Bảo Lộc, mấy ngôi biệt thự ...Tiền thu được mỗi năm bà Hà Chi xài chưa hết một phần mười. Nhưng cô điều tra làm gì mà kỹ vậy?

Mai Lan lại hỏi:

– Thế còn cô Sương, cô ấy có tốt không?

Ông Cảnh nói:

– Nếu không tốt, cô ta đâu dám giúp đỡ cô như vậy.

– Ngừng một lát, ông Cảnh hỏi:

– Hay cô thấy cô Sương làm may cô cho tôi rồi cô nghĩ xấu cho cô ấy?

– Tôi bằng bạc bèo như vậy. Tôi rất ơn chị Sương ...

– Nhưng hôm nay sao cô lại có vẻ lo nghĩ như vậy? Cô quen với bà Hà Chi hồi nào?

– Chị Sương đưa tôi đến.

– Sương đưa cô đến? Tôi không tin.

– Nhưng cũng vì tình cờ.

Mai Lan kể tỉ mỉ cho ông Cảnh nghe tại sao mình quen với bà Hà Chi. Ông Cảnh nói:

– Nếu vậy lạ lắm, tại sao Sương không ngăn cản cô vào nhà bà Hà Chi?

– Tại sao lại ngăn cản, mà ngăn cản sao được? Tôi thấy nhà người ta có nhiều hoa, với tư cách khách thập phương xa lạ, tôi xin vào đấy để xem hoa, chị Sương lấy tư cách gì mà ngăn cản? Tôi vào đấy có gì không lợi cho chị Sương chẳng?

Bị Mai Lan hỏi một hơi, ông Cảnh liền nói:

– Thật ra cũng không có gì ...

– Ông nói úp mở tôi không hiểu. Bây giờ tôi hỏi thật ông, bà Hà Chi định nuôi tôi cho ăn học để xây dựng tương lai sự nghiệp thì ông nghĩ sao? Ông có khuyên tôi nên nhận lời không?

– Cô đừng đùa. Cô làm như tôi dễ gạt lắm sao?

– Sao lại gạt? Việc này có gì đáng cho ông lấy làm lạ đâu. Ông vừa nói cho tôi biết bà Hà Chi thương nhưng gặp chuyện tình duyên ngang trái ...

Ông Cảnh ngạc nhiên nhìn Mai Lan:

– Cô có gì lạ vậy? Người nào gặp chuyện tình duyên ngang trái, chứ còn cô ...việc gì mà cô ...

Mai Lan cười:

– Ông mới quen tôi, ông nào biết tôi là ai, và dĩ vãng của tôi ra sao mà dám gắn bó với tôi? Nếu tôi nói dối và che đậy dĩ vãng của tôi thì ông làm sao hiểu được. Làm sao tin được bề ngoài hả ông? Tôi năm nay đã ba mươi tuổi, tôi đã có một thời gian ở tu viện, nhưng tôi xuất thân từ một gia đình khá giả. Điều này thì chị Sương biết và chị đã nói rõ cho ông nghe rồi, nhưng còn nhiều chuyện không may đã xảy ra cho đời tôi mà vì một lý do nào đó, tôi không thể tiết lộ cho ông biết thì sao?

Ông Cảnh nhìn Mai Lan đoạn nói:

– Cô cũng biết tôi bao nhiêu tuổi rồi chứ? Trên đường đời tôi đã đi được hai phần ba rồi. Nhìn qua cô, tiếp xúc với cô mấy lâu nay tôi cũng hiểu cô là một người có học, chưa hiểu đời bao nhiêu và thời gian cô đi tu như cô nói là thời gian cô đã kiếm hãm được bao nhiêu ham muốn, bao nhiêu ước vọng nên cô tránh được những bước thăng trầm của kiếp hồng nhan.

Mai Lan chỉ cười mà không nói, ông Cảnh lại nói:

– Được rồi, dù dĩ vãng của cô thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng tin rằng tôi không lầm khi yêu cô. Mấy tháng nay, sống ở đây, cô có một nếp sống thật đàng hoàng, đúng đắn. Cái hiện tại bảo đảm cho tương lai và nói lên cái quá khứ của con người. Tôi nghĩ như vậy, cô đồng ý không?

Mai Lan nghẹn ngào nghĩ rằng ông Cảnh thật tình yêu nàng và nếu nàng nhận lời thì nàng có thể tìm thấy hạnh phúc. Mà nhận lời ông Cảnh, Mai Lan cũng không phải nhận làm co nuôi bà Hà Chi.

Khi còn nhỏ, Mai Lan có một người bạn thân cùng học trong lớp. Tiểu Nhi, con một gia đình giàu, cha mẹ lại đông con. Tiểu Nhi phải đi làm thuê làm mướn để có tiền đóng tiền học, nhưng Tiểu Nhi học rất giỏi và tính tình rất dễ thương. Lúc ấy có một người muốn xin Tiểu Nhi để nuôi và đem ra ngoại quốc.

Cha mẹ Tiểu Nhi, vì tương lai của con, bằng lòng cho Tiểu Nhi cho người đàn bà giàu có ấy, nhưng Tiểu Nhi nhất định không chịu. Tiểu Nhi đã tâm sự với Mai Lan:

“Đứa con chỉ do một người mẹ sanh ra, không thể nhận ai khác làm mẹ khi mẹ mình còn sống sờ sờ đó. Sau này, khi lập gia đình, mình sẽ có một người mẹ thứ hai, người ấy là mẹ chồng. Cha mẹ nghèo thì bốn phận con cái là ở với cha mẹ để giúp đỡ cha mẹ, chứ ai đang ở tuổi nhờ cậy được này lại bỏ cha mẹ để đi tìm sự sung sướng về vật chất như vậy?”.

Bỗng nhiên lúc ấy Mai Lan nhớ đến những lời nói của Tiểu Nhi và cuối đầu suy nghĩ. Ông Cảnh thấy vậy liền hỏi:

– Cô nghĩ gì vậy? Đã gần đến ngày cô hứa sẽ tâm sự cho tôi biết chuyện riêng tư của cô rồi đó. Tôi tin rằng dù câu chuyện của cô có thế nào đi nữa thì tình yêu của tôi đối với cô vẫn không có gì thay đổi cả.

– Dù sao tôi cũng cảm ơn ông đã có những tình cảm tốt đẹp dành cho tôi.

Được, tôi xin nghĩ lại và sẽ trả lời cho ông sau.

– Còn chuyện bà Hà Chi?

– Chuyện bà Hà Chi tôi chưa thể trả lời được vì nhiều lý do khác mà cũng không khác gì những lý do tôi sắp nói với ông.

Khi hai người chia tay trước nhà Sương, ông Cảnh bùi ngùi nói:

– Cô thật sắt đá. Tôi thật tình yêu cô và muốn xây dựng với cô, vậy mà cô vẫn không tin tôi. Chắc có người gièm pha tôi với cô rồi.

– Không ...Tôi định sẽ nói tất cả cho ông rõ ...

– Xin cô cứ nói.

Mai Lan ngập ngừng một lát rồi nói:

– Để tuần sau tôi sẽ nói hết cho ông hiểu.

– Tại sao không là tuần này?

– Chưa tiện ...

Ông Cảnh thở dài:

– Vậy thì tôi không ép cô đâu. Nhưng chuyện tôi đề nghị, cô nghĩ thế nào?

Cô có nói cho bà Hà Chi biết không?

– Có, tôi đã cho bà Hà Chi biết.

– Rồi bà ấy nói sao?

– Bà nói rằng nếu tôi đã một lần tình duyên dang dở, tôi có thể nhận lời đề nghị của ông, nếu tôi là một thiếu nữ mới ra đời, trong trắng, thì không nên.

– Nghĩa là bà Hà Chi bàn ra, không muốn cô làm vợ tôi. Cái bà này phá

đám thật, tôi biết bà đã nghiêng về phía vợ tôi. Đàn bà thường bênh vực nhau.

– Ông biết vậy, sao còn tính chuyện với tôi? Tôi không biết bênh vực vợ ông sao, tôi sẽ đến gặp bà, trình bày rõ việc này trước khi trả lời ông ...

Ông Cảnh nhún vai:

– Đàn bà lôi thôi quá, và dường như cô không tin cô Sương ...Cô ấy tốt lắm, vậy mà có nhiều người nghi ngờ cô ấy là người không đứng đắn, giúp người ta với mục đích lợi dụng. Người ta có thể nghi ngờ như vậy vì thấy những người mang ơn cô Sương thường biếu xén cô Sương vật này vật nọ, hoặc hùn hạp làm ăn. Có người còn ác miệng, ác mồm nói rằng cô Sương làm nghề tú bà. Miệng thiên hạ hơi đâu mà nói. Vả lại, cái nghề làm mai mỗi bạc béo lắm. Làm mai cho người ta, người ta được nhà cao cửa rộng, không nói làm gì, nhưng rùi vợ chồng cản đặng, cơm không lành canh không ngọt, hoặc nghèo túng, nợ nần, người ta đổ hết lên đầu bà mai, ông mai, chứ mấy ai chịu nhận một phần lỗi ở mình hay duyên số xui nên.

Mai Lan hỏi:

– Theo ông, cô Sương là người tốt? Còn về bà Hà Chi thì bà là người giàu lòng từ thiện và thương ai gặp chuyện tình duyên dang dở. Có phải vậy không?

Nhưng chắc ông không biết về dĩ vãng của bà Hà Chi, ông chỉ biết bà ấy góa chồng và chồng bà để lại cho bà một gia tài lớn.

– Cô còn thắc mắc điều gì nữa? Ở đây người ta chỉ biết như vậy và người ta đã thỏa mãn lắm rồi, vì bà Hà Chi là người đứng đắn, rất tốt.

– Lại nữa bà cũng đã lớn tuổi ...Phải bà còn trẻ thì người ta đã bàn tán về nếp sống và sự giao thiệp rất rộng của bà.

Ông Cảnh có vẻ nghi ngại:

– Lạ quá. Hôm nay cô làm sao quá ...Khó hiểu thật.

– Dường như ông chưa nói cho tôi biết ý kiến của ông về chuyện bà Hà Chi muốn nhận tôi làm con nuôi.

– Ý kiến của tôi? Tôi tán thành và mừng cho cô gặp được người như bà Hà Chi ...Nhưng tôi buồn cho tôi vì cái may của cô, tức là cái rùi của tôi.

– Tại sao vậy?

– Tại một khi cô đã là con nuôi bà Hà Chi thì tôi không còn hy vọng gì được cô chấp thuận làm vợ.

Mai Lan cười:

– Làm con nuôi bà Hà Chi rồi thì tôi sẽ có chồng bác sĩ, kỹ sư phải không? Biết đâu chuyện ấy.

– Tôi đợi cô một tuần nữa để biết ý kiến về lời đề nghị của tôi. Tôi đã trông đợi lâu rồi.

Mai Lan có vẻ ăn năn:

– Tôi đã làm ông phải chờ đợi. Tôi cũng thấy làm như thế là gây phiền hà cho ông, việc gì phải tính dứt khoát đâu ra đó thì hơn.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 6

Mai Lan về nhà mà trong lòng không vui. Nàng hiểu là Cảnh yêu nàng thật sự. Một mối tình chân thật như vậy mà nàng còn dè dặt thì cũng lạ. Cảnh đã lớn tuổi, có đũa khôn ngoan để chiếm đoạt nàng nhưng Cảnh không bao giờ có ý lợi dụng, lúc nào cũng tôn trọng Mai Lan. Cũng chính vì điều đó mà Mai Lan áy náy. Nàng sợ một khi Cảnh hay biết nàng đã có một đứa con, đã bị rơi vào một tình yêu nghiệt ngã thì liệu Cảnh có còn kính nể nàng, thương quý nàng như một vật quý nữa không? Hay là tâm lý đàn ông, người nào cũng xem thường hạng con gái hư hỏng, dễ dãi?

Ngày hôm sau, sau một đêm suy nghĩ, Mai Lan quyết định đến gặp bà Hà Chi và nói hết sự thật cho bà nghe. Bà là người lớn tuổi, có học thức, xuất thân ở một gia đình khá giả, ba lại lịch duyệt, thì nàng có thể trao gởi cho bà câu chuyện không may của đời con gái của nàng. Nàng phải nói sự thật để bà xét đoán có còn ý muốn nhận nàng làm con nuôi nữa không? Và sau này nếu bà khám phá ra sự thật thì bà không trách nàng là giả dối, thiếu chân thành.

Thế là Mai Lan đến gặp bà Hà Chi. Thấy Mai Lan đến thành tình, bà không khỏi ngạc nhiên:

– Hôm nay cháu rảnh hay sao mà đến thăm tôi vậy?

Mai Lan liền ngồi xuống bên bà:

– Thưa bà, con đã hứa với bà để con về suy nghĩ về lời đề nghị của bà. Hôm nay con đã nghĩ kỹ rồi và xin đến thưa để bà rõ. Nhưng trước khi nhận lời bà, con xin phép bà cho con được kể hết về cuộc đời của con để bà hiểu và tùy bà định đoạt.

Và Mai Lan đã kể hết cho bà Hà Chi về gia cảnh và chuyện không may của đời con gái của mình.

Mai Lan kể đến đoạn bị ông cha ghẻ dụ dỗ và cơn ghen kinh khủng của mẹ khi khám phá ra chuyện ấy thì ôm đầu nước nở ...

Bà Hà Chi ngồi nghe, vô cùng cảm động ...Nghe đến đoạn Xuân Lan hay

biết sự thật bà Hà Chi thở dài:

– Vậy thì mẹ cháu có lỗi quá. Tội nghiệp con bé, bây giờ nó ở đâu? Cháu ra khỏi nhà tu cũng phải. Không thể để con bé của khổ sở vì thiếu tình thương.

Mai Lan nói cho bà Hà Chi biết hiện giờ Xuân Lan đang nằm bệnh viện:

– Vì Xuân Lan, cháu ra khỏi nhà tu, nhưng bây giờ cháu ăn năn về việc làm ấy. Trở lại với đời, cháu thích sống thật sung sướng, hưởng thụ thật nhiều để bù lại những năm chôn vùi cuộc đời xuân trẻ trong bốn bức tường gỗ tu viện. Cháu chưa yêu, chuyện ngày xưa chỉ để lại lòng cháu một sự sợ hãi, nhưng cũng có phần khao khát yêu thương ...Cháu muốn nếm qua hương vị chúng tôi tình yêu, làm lại tất cả ...Và bây giờ, chính Xuân Lan là một trở ngại cho cuộc đời mới của cháu. Cháu đang bị giằng co giữa bốn phận và hạnh phúc riêng tư ...Bà là người có kinh nghiệm sống, chắc hiểu cháu nhiều, xin bà tha lỗi cho cháu vì tình cảm quá phức tạp. Rồi ra đây tìm việc làm, cháu gặp chị Sương, gặp ông Cảnh. Ông Cảnh đã cho cháu nếm qua cảnh sống xa hoa của lớp người giàu sang. Những gì cháu chưa biết trước đây, ông Cảnh đã mở mắt cho cháu ...Bây giờ, cuộc đời cháu ra thế này, cháu không còn trách ai.

Bà Hà Chi nói:

– Lỗi tại mẹ cháu, vậy mà mẹ cháu vẫn ung dung lo xây dựng hạnh phúc. Tội nghiệp cho Xuân Lan ... Tôi cảm ơn cháu đã thành thật như vậy. Nếu cháu cố tình che đậy, sau này hay được chắc tôi phiền trách cháu lắm.

Mai Lan lo lắng nhìn bà Hà Chi. Bà đặng hắng rồi nói tiếp:

– Hiểu rõ hoàn cảnh đau thương của cháu, tôi càng yêu thương cháu. Tôi vẫn không thay đổi ý định nuôi cháu làm con nuôi. Nhưng bây giờ, một khi đã biết cháu còn có cha mẹ, tôi em ngại một điều.

– Điều gì thưa bà?

– Nếu tôi nhận cháu làm con nuôi, rồi gia đình cháu không bằng lòng thì sao?

– Như cháu đã trình bày với bà, mẹ cháu chỉ muốn cháu ra khỏi nhà, đừng bao giờ để dưỡng cháu gặp mặt nữa, nếu bây giờ có người lãnh nuôi và dạy dỗ cháu thì mẹ cháu càng mừng rỡ, cảm ơn là khác.

– Đành là vậy, nhưng nếu mẹ cháu biết có người lo cho cháu, sẽ buồn, sẽ tủi.

Tôi biết tâm lý con người lắm, và nhất là tâm trạng người mẹ.

– Như vậy bà không còn muốn nhận cháu làm con nuôi nữa phải không?

– Không, tôi không bao giờ bỏ ý định ấy. Tôi sẽ nhận cháu làm con, nhận Xuân Lan làm cháu. Tôi sẽ gửi Xuân Lan đi ngoại quốc học.

Mai Lan nhìn bà Hà Chi với đôi mắt chứa chan sự biết ơn thì bà nói tiếp:

– Nhưng tôi muốn cháu viết thư về trình bày rõ việc này với mẹ cháu, hoặc mời mẹ cháu ra Nha Trang để cháu thưa rõ mọi chuyện. Tôi không cần gặp mẹ cháu, vì chắc mẹ cháu cũng không muốn gặp tôi, cháu đã trưởng thành rồi, cháu có quyền định đoạt cuộc đời cháu. Bên nội của cháu có còn ai bà con không?

Bên nội của cháu còn người cô, chị của cha cháu. Cô Thường rất yêu thương cháu. Hiện giờ Xuân Lan ở với cô trên Đà Lạt.

– Tôi có thể gặp cô Thường được không? Cháu có thể cho tôi biết địa chỉ cô Thường không?

– Dạ được.

– Vậy cháu hãy viết địa chỉ bà Thường vào quyển sổ tay này.

Mai Lan ghi vào cuốn sổ tay của bà Hà Chi địa chỉ của bà Thường.

Bà Hà Chi giữ Mai Lan lại dùng cơm trưa với bà. Trong khi ăn, bà nói:

– Chắc khi hay biết cháu gặp tôi, mẹ cháu sẽ buồn lắm ... Một người mẹ đầy đủ bốn phận không bao giờ để con phải chịu cảnh này và không bao giờ bắt con phải đi tu một cách vô lý như vậy. Tôi thương cháu lắm. Nếu cháu là con nuôi của tôi rồi thì tôi không bao giờ cho phép ông Cảnh đeo đuổi cháu. Cháu đừng nghĩ vì chuyện dở dang ngang trái kia mà cháu không có quyền có chồng tử tế ... Biết bao nhiêu thiếu phụ năm bảy con rồi mà vẫn có chồng tử tế thì sao?

Một tuần sau, Mai Lan lên Đà Lạt theo lời khuyên của bà, để gặp cô Thường.

Trước đó nàng cũng đã viết thư cho cô.

Nhưng điều nàng không ngờ là tại đây, nàng gặp cả mẹ. Bà Phương nhìn Mai Lan không chớp mắt vì thấy nàng xinh đẹp trong chiếc áo dài màu rêu

và chiếc choàng đen bằng nhung.

Bà Thường khen:

– Cháu của cô càng ngày càng trẻ, càng đẹp. Cháu lên đây vì những điều cháu đã nói trong thư phải không?

Mai Lan không ngờ gặp mẹ ở đây nên cũng cảm thấy khó xử, vì vậy nàng tìm cách hoãn binh và nói với bà Thường:

– Cô và mẹ cho phép con đi thay đồ và tìm cái gì ăn qua đã. Sáng nay ra đi con không ăn điểm tâm vì sợ lên xe bị nôn.

Nói xong Mai Lan đi vào nhà trong. Bà Thường đi theo hỏi:

– Lên đây con ở được mấy ngày?

– Thưa cô, ngày kia con đã phải về lại Nha Trang rồi.

Mai Lan vào phòng tắm rửa mặt, trang điểm lại và thay bộ đồ tây, định sẽ vào ký túc xá thăm Xuân Lan sau khi nói chuyện với mẹ và cô. Nàng càng xinh đẹp, gọn ghẽ trong chiếc quần tây bó sát và chiếc áo nỉ dài tay với cái cổ cao lót nhung.

Mai Lan kể lại những gì nàng đã nói cho bà Hà Chi biết và việc bà Hà Chi yêu cầu gặp bà Thường.

Bà Thường nghe xong, dè dặt chưa nói gì vì tính bà từ xưa đến nay bao giờ cũng vậy, nhưng bà Phương thì với tính bùng bột, nóng cố hữu liền kêu lên đầy vẻ tức giận:

– Mai Lan, làm như vậy, con không nghĩ là con đã làm nhục mẹ, làm xấu hổ cho dượng con hay sao?

Mai Lan ôn tồn nói:

– Thưa mẹ, về chuyện làm nhục mẹ, con nghĩ không có gì mẹ phải nhục, vì sau khi mẹ ném con vào tu viện và giờ đây ném con ra ngoài đời, con có nhận bà Hà Chi làm mẹ nuôi thì cũng là sự hợp lý, hợp tình. Còn chuyện làm xấu hổ cho ông dượng ghê thì, xin lỗi mẹ, hành vi ngày nào của ông ấy cũng đã la một việc xấu hổ rồi, đợi gì con phải làm.

Bà Thường thấy mặt bà Phương tái lại thì không khỏi thương hại, liền nói:

– Mai Lan, con nên nhẹ lời và đừng quên là mẹ con cũng đau khổ không kém gì con.

Mai Lan khóc:

– Sự thật con không ngờ con lên đây lại gặp mẹ con. Con đã thưa rõ với bà Hà Chi và bà chỉ cần thưa chuyện với cô là đủ.

Bà Phương kêu lên:

– Như vậy là con đâu còn kể mẹ ra gì!

Mai Lan lau nước mắt:

– Mẹ bao giờ cũng là mẹ của con và trong đời đứa con nào thì cũng chỉ có một bà mẹ. Con sợ dĩ nhận lời làm con nuôi bà Hà Chi là tìm một chỗ dung thân cho những ngày sắp tới. Như vậy cũng là để tránh cho mẹ những lo nghĩ, và con cũng không phải lăn lóc ngoài xã hội để tìm cái sống.

Bà Phương cau mày:

– Con nói như vậy là con không biết thương mẹ. Mẹ còn sống sờ sờ đây mà con lại đi làm con nuôi người khác.

– Mẹ quên là con đã ba mươi tuổi sao?

– Mà bà Hà Chi ấy là người thế nào? Rủi bà ta có ý xấu, lợi dụng nhan sắc của con thì còn gì là đời.

Mai Lan kêu lên một cách mỉa mai, cay đắng.

– Còn là gì đời con? Mẹ ơi, bây giờ mẹ mới lo như vậy sao? Mẹ không tin bà Hà Chi nhưng tại sao hồi đó, mẹ lại không gọi con lên đây với cô Thường, rồi mẹ cứ nuôi Xuân Lan, cứ xem nó là con của mẹ? Với cái tuổi mười tám, hai mươi, con có thể kiếm một tấm chồng nếu mẹ và cô thật sự xây dựng lại cho con. Đàng này mẹ lại nhốt con vào tu viện.

Bà Thường nói:

– Hồi đó, cô đã đề nghị như vậy mà mẹ con không chịu, cô biết sao? Con là cháu của cô nhưng là con của mẹ con. Cô đâu có quyền. Thì như con biết đó, cô có nhiều lần xuống tận Sài Gòn để bàn với mẹ con về chuyện của con, nhưng mẹ con lại giành lấy mà nuôi con.

Bà Phương nói:

– Tôi đâu ngờ ông Phương lại có tâm địa xấu xa như vậy. Huống chi Mai Lan là kỷ niệm mỗi tình đầu của tôi. Cha của Mai Lan xuất thân từ một gia đình hoàng tộc, bên nội đều có bà con giàu có. Lúc được làm vợ anh ấy, tôi rất hạnh diện với bạn bè. Tôi yêu kính anh ấy lắm.

Bà Thường nói:

– Thôi, nói chi những chuyện dông dài. Cháu Mai Lan lên đây là chỉ để hỏi ý kiến chúng ta về việc bà Hà Chi nhận nó làm con nuôi. Hôm qua, khi mẹ lên đây, tôi đã nói chuyện với mẹ rất nhiều về cháu và Xuân Lan. Tôi đã khuyên mẹ nên yêu thương Xuân Lan, gây lại tình thương yêu trong gia đình giữa các con. Cứ cho phép Mai Lan định đoạt cuộc đời nó. Mẹ cứ nói đi nói lại cái chuyện cũ mèm đã xảy ra trên mười năm nay rồi. Phải hay trái thì thời gian đã trôi qua, không ai kéo lại được bao giờ.

Mai Lan tán thành ý kiến của cô:

– Cô con nói rất phải, mẹ ạ. Sở dĩ bà Hà Chi cần ý kiến của cô con là vì bà ấy nghĩ rằng mẹ đã có chồng khác, nên cô con đại diện cho gia đình cha con, cô con có quyền định đoạt.

Bà Phương nói lấy:

– Ừ, thì mẹ không có quyền.

Bà Phương nói:

– Một khi mẹ đã tái giá ...Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ, chứ hồi đó khi nghe mẹ có chồng khác thì mẹ tôi có sai tôi đi bắt Mai Lan về. Nhưng giờ đây, việc đã xoay chiều thế này, có bà Hà Chi nào đó xen vào cuộc đời Mai Lan thì hôm nay tôi cũng có một việc này phải nói rõ cho cháu biết. Lẽ ra tôi phải nói từ lâu rồi, nhưng cháu chưa đến tuổi trưởng thành đã gặp chuyện không may mà sau đó lại còn vào tu viện, mẹ không hỏi ý kiến của tôi.

Mai Lan sốt ruột hỏi:

– Việc gì vậy cô?

Bà Phương cũng nói:

– Việc gì, chị cứ nói cho tôi nghe với.

Bà Thương nói:

– Mẹ tôi chết sau thầy tôi ba năm. Mẹ tôi khi còn tỉnh táo có kêu tôi lại và nói:

“Mẹ chắc không còn sống bao lâu nữa, mẹ có điều này nói cho con rõ, là mẹ đã làm một chúc thư riêng để lại các món nữ trang, của gia bảo của gia đình mình, và một số tiền, tiền riêng của mẹ dành dụm từ ngày lấy chồng, cho Mai Lan, tôn nữ Mai Lan, con của Tôn Thất Chương và vợ là Hoàng

Tuyết Hoa.

Nhưng hiện giờ Mai Lan chưa đến tuổi trưởng thành. Tiền này nằm ở phòng chưởng khế, để tên con làm giám hộ. Khi nào Mai Lan đủ mười tám tuổi thì con có quyền lấy của cải và tiền ra, rồi gửi lại ở ngân hàng với tên Mai Lan. Việc này con không cần cho mẹ nó hay và tùy theo hoàn cảnh, tình thế, con có quyền tùy nghi sử dụng tiền ấy cho con Mai Lan”.

Bà Phương nghe vậy hết sức kinh ngạc, liền hỏi:

– Số tiền ấy chị có thể cho em biết hiện nay lên đến bao nhiêu không? Và những của gia bảo ấy gồm có những gì?

Bà Thường nhìn Mai Lan, thấy nàng ngồi cúi đầu lặng thinh thì hỏi:

– Con có cần bo rõ không?

Việc này bà Thường chỉ muốn nói riêng cho Mai Lan biết, nên khi nghe bà Phương hỏi như vậy bà mới hỏi lại Mai Lan là để dò xem ý kiến của nàng.

Mai Lan hiểu ngay ý cô:

– Tại sao trước đây cô không cho cháu hay mà phải đợi đến hôm nay mới nói?

Bà Thường liền phân trần:

– Cháu trách cô đó à? Để cô nói cho cháu hiểu. Lúc bà mất thì cháu mới lên tám, chín tuổi gì đó. Lúc cháu vào tu viện thì chưa đầy mười tám tuổi, cô làm sao cho cháu hay được? Mà lúc ấy cho cháu hay để làm gì. Cô đã nghĩ thôi thì mọi việc đã xoay chiều như vậy, khi nào Xuân Lan được mười tám tuổi cô sẽ cho cháu hay để cháu làm giấy tờ cho nó thừa hưởng. Đâu phải là món tiền nhỏ, những món nữ trang này cũng là cả một cái gia tài kếp xù.

Mai Lan thở dài:

– Hồi đó mà cháu hay cháu có một cái gia tài lớn như vậy thì cháu không bao giờ chịu để mẹ cháu ép cháu bỏ cuộc đời này mà đi tu. Với số tiền ấy cháu có thể sống độc lập và nuôi con.

Bà Phương nhìn con:

– Lúc ấy con còn quá trẻ mà làm chủ một gia tài lớn thì rất nguy hiểm.

– Việc gì mà nguy hiểm hả mẹ? Con còn có cô Thường làm giám hộ mà.

Huống chi lúc ấy mẹ đưa con lên trên này sanh. Con ở luôn trên này thì có ai biết? Mà dù có ai biết, cũng không sao. Con có thể nói chồng con bị tai

nạn chết, con là quả phụ mà Xuân Lan là cô nhi. Ôi! Mất đi một cơ hội! Nhưng thưa cô, nếu cháu sắp trở thành triệu phú thì cháu cần gì phải làm con nuôi ai cho mệt. Cháu cứ ở đây, cô giúp cháu bằng cách chuyển món gia tài của nội cháu vào ngân hàng. Cháu sẽ về Nha Trang tìm mua một căn nhà nhỏ và đi làm sinh sống, cháu có thể kiếm một người chồng tử tế, cháu không dám tiêu xài hết tiền ấy đâu, tiền ấy cháu để lại cho Xuân Lan một phần, cô nghĩ có nên không?

Bà Phương thấy Mai Lan tính gì cũng hỏi ý kiến của cô mà không thèm đếm xỉa đến mình thì buồn rầu nói:

– Em đã có chồng khác, chuyện gia tài mẹ chồng em để lại cho Mai Lan, em không có quyền gì hết. Nay với gia tài kia, Mai Lan nói là không còn nhận lời bà Hà Chi nữa thì em không còn phải phân vân lo nghĩ gì nữa. Đã vậy Mai Lan giờ đây đã có chị, trăm việc em nhờ chị, nhưng em xin một điều là đừng để Mai Lan nhận Xuân Lan làm con, rắc rối cho chúng em lắm.

Bà Thương lắc đầu:

– Việc nhận Xuân Lan làm con hay không còn phải có pháp luật can thiệp. Lại nữa cũng tùy Mai Lan, nếu nó muốn khai sanh lại cho con bé thì mình cũng không nên làm khó dễ làm gì.

Bà Phương hốt hoảng:

– Khai sanh lại cho con bé? Chị nói gì lạ vậy? Trên giấy tờ, nó là con của chúng tôi ...Mà cũng đúng, nó là con của nhà tôi. Làm lại giấy tờ tức đem chuyện “thâm cung bí sử” ra phơi bày cho thiên hạ biết hay sao? Mà rồi đây ai dám cưới Mai Lan?

Mai Lan tức giận nói:

– Thì con ở vậy suốt đời để nuôi đứa con gái của con, chứ có gì lạ đâu mẹ? Những chuyện ấy hồi sau sẽ phân giải, bây giờ thì con đi thăm Xuân Lan.

Bà Phương cũng đứng lên:

– Mẹ cũng đi phố mua một ít rau để ngày mai về Sài Gòn sớm.

Bà Phương đi ngay không đợi Mai Lan cùng đi, mà nàng cũng muốn nhân cơ hội nói chuyện riêng với bà Thương, muốn biết rõ về món gia tài, trị giá của nó.

Bà Thường kéo tay Mai Lan lại gần và nói:

– Lúc này cô không nói rõ về món tiền và những món nữ trang là vì không muốn mẹ con biết. Bây giờ để cô nói cho con rõ. Tiền thì bây giờ cả vốn lẫn lời đủ cho xài cả đời. Còn nữa trang thì gồm hai đôi xuyến trơn, mỗi đôi một lượng, hai đôi vòng chạm, mỗi đôi cũng một lượng, một chiếc ngọc thạch trị giá cả chục lượng vàng và một đôi mã não cùng năm cái nhẫn nạm kim cương và hai đôi hoa tai vàng nhận hột xanh, đỏ. Những thứ này là của gia bảo, từ đời dâu này để lại đời dâu khác không ai có quyền bán. Nếu cha con không xấu số thì những món này thuộc về mẹ con và rồi sau đó, cha truyền con nối cứ để lại cho các cô dâu. Cha con là con trai một, của ấy lẽ dĩ nhiên là của mẹ con nhưng bây giờ nó là của con, đó là ý của bà. Cô và hai cô nữa, ai cũng làm ăn giàu có, và bà thì cũng đã chia cho các cô nhiều tiền của rồi, các cô không tranh giành gì của con đâu. Nếu sau này con có chồng tử tế, sanh được một đứa con trai thì những của này sẽ thuộc về dâu của con. Chứ con không có quyền cho Xuân Lan. Cho Xuân Lan tiền thì được. Nhưng theo cô biết, cha của nó, ông Phương có gửi ở ngân hàng một số tiền, tiền ấy mỗi tháng mỗi gửi cho đến khi nó trưởng thành, gọi là chuộc lại phần nào tội lỗi trước đây.

Thật là một chuyện bất ngờ đối với Mai Lan, một chuyện có thể thay đổi tất cả những trù tính mấy lúc nay và cuộc đời của nàng hiện giờ.

Với gia tài kia, nàng có nên nhận lời bà Hà Chi nữa không? Và bà Hà Chi có phải là người tốt không? Sương có phải là cô bạn tốt không? Và cả ông Cảnh, ông ta có phải là người đàn ông thật sự yêu thương nàng không? Nay mai bà Hà Chi lên gặp bà Thường, bà Hà Chi sẽ nói gì và cô Thường sẽ đưa ra những điều kiện gì khi chấp nhận cho Mai Lan làm con nuôi?

Thấy Mai Lan cúi đầu suy nghĩ, bà Thường nói:

– Cháu nghĩ gì mà thờ người ra như vậy?

Mai Lan đứng lên:

– Để cháu đi thăm Xuân Lan đã, rồi tối nay cô cháu mình sẽ bàn lại sau.

Nhưng cháu xin cô đừng nói chuyện gia tài cho Xuân Lan hay bất cứ ai biết.

Lúc ấy cô nói cho mẹ cháu nghe, cháu thấy cũng không nên. Người đàn bà

khi đã có chồng khác và một đám con với người chồng sau thì quyền lợi thường làm mù quáng, cô ạ. Như cô thấy rõ đó. Mẹ cháu dám hy sinh cháu để giữ gìn hạnh phúc cho các em khác cha với cháu, mẹ cháu nói với chị bếp rằng trên cán cân một bên chỉ có mình cháu, bên kia thì cả một lũ em cháu và cả dượng cháu, tất nhiên đĩa cân bên này cũng phải nặng hơn.

Bà Thường gật đầu:

– Cô cứ nghĩ cháu ở tu viện ra tất phải ngay thơ và không biết đời là gì. Nào ngờ cháu cũng khôn quá sức đi chứ. Vậy cháu học với ai?

Mai Lan cười:

– Cháu học ở sách vở. Cháu chỉ thích đọc truyện trinh thám. Loại sách này làm cho đầu óc mình khôn ra, nếu khi đọc mình biết suy nghĩ. Cháu tuy ở tu viện nhưng được đi ra ngoài học những khóa y tế, văn hóa, xã hội. Mẹ Bề Trên khuyến khích cháu tham gia những đoàn phụ nữ chí nguyện đem tình thương chăm sóc cho phụ nữ, trẻ em ở các vùng kém mở mang. Do đó cháu cũng thường tiếp xúc nhiều với các nhân vật lỗi lạc để học hỏi thêm và am hiểu cách đối phó, cư xử với những trường hợp bất thường.

Bà Thường khen:

– Nếu vậy cháu cũng giỏi, đáng khen.

Mai Lan vào thăm Xuân Lan, thấy con bé đã khỏe nhiều, nàng cũng rất mừng là trong thời gian chờ mở bột cho cái chân, Xuân Lan được mấy bà phước dạy cho học thêm toán, lý, hóa để có thể theo kịp lớp.

Xuân Lan vẫn có vẻ còn hờn Mai Lan:

– Chắc chị lên có việc riêng, chứ không phải để lên thăm em, phải vậy không?

Mai Lan cười:

– Dù chị có đi vì công việc riêng thì chị ghé đây thăm cũng là tốt rồi, tại sao em lại trách móc như vậy. Chị có bao giờ quên em đâu. Lúc nào chị cũng nghĩ đến em. Một ngày nào đó, chị em mình cùng sống bên nhau.

– Thôi đi, chị ơi! Ai lo cho bà Hà Chi, ai đi chơi với ông Cảnh mà chị lo cho em?

– Ai nói với em như vậy?

– Mẹ chứ ai, mẹ nói hết năm học này em sẽ về lại Sài Gòn, xin vô trường

Gia Long lại. Mẹ bây giờ không còn ghét em nữa, đó là lời mẹ nói.

Xuân Lan nói xong, cười một cách khó chịu. Mai Lan nghĩ:

– Sao mà nó giống ông Phương quá! Nó cũng đẹp, nhưng lại có vẻ đẹp điệu ngoa làm sao ấy, nhất là khi nó mím chặt đôi môi.

Mai Lan nói:

– Mẹ nói như vậy chứ cô Thường không để mẹ đem em về đâu. Em phải ở đây với cô, phải vào Couvent des Oiseaux mà học, để sau này trở thành một thiếu nữ hoàn toàn, âm nhạc cũng biết, hội họa cũng sành và nhất là nữ công, nữ hạnh cũng giỏi. Sau này có thể làm một người vợ hiền, một người mẹ đảm đang.

– Em cũng thích vào học ở Couvent des Oiseaux, nhưng em nghe nói trường ấy toàn là các ông lớn, các cán bộ cao cấp không à. Mình nghèo lấy tiền đâu mà học?

– Chị sẽ lo cho em.

– Bằng tiền của bà Hà Chi?

– Thì đã sao! Nhưng không phải bằng tiền của bà Hà Chi chi đâu, tiền của chị.

Xuân Lan cười khó chịu:

– Chị làm gì ra tiền?

– Miễn sao chị có thì thôi, chị không xin ai đâu. Tiền chị làm ra. Chị muốn tương lai của em được đảm bảo.

– Sao chị nói giống giọng của ba em quá. Ông ấy mỗi lần lên thăm em đều nói như vậy.

– Chị nhờ cô Thường lo cho em, em có thấy cô Thường dễ thương không?

Xuân Lan ngẫm nghĩ đoạn nói:

– Em thấy cô Thường cũng dễ thương như chị bếp. Mà sao chị bếp đi làm công mà lại có đức độ và tình người không thua gì người có học hả chị?

– Chị bếp xuất thân từ một gia đình có học, lỗi tại chị ấy quá tự ái mà chuyện chồng con dang dở, chị phải tìm một chỗ nương thân, chứ chị biết điều lắm. Mà sao em lại so sánh chị bếp với cô Thường?

– Em không so sánh. Em chỉ nói em thấy cô và chị ấy đều là người tốt. Em ao ước một ngày nào đó chị có nhà, chị sẽ đem chị bếp về sống với mình.

Mai Lan cười:

– Chuyện ấy rồi cũng có thể được thôi. Bây giờ thì em ráng ăn uống điều độ để mau phục hồi sức khỏe, để đi học. Em không phải lo gì hết. Chị sẽ chiều theo ý em nếu em lờ mẹ về Sài Gòn, hay ở lại đây với cô Thường thì chị cũng bằng lòng, không soa cả. Em cứ suy nghĩ đi.

Mai Lan sau khi bàn kỹ với cô về chuyện gia tài, liền trở về Nha Trang.

Người đầu tiên đến tìm nàng là Sương, Sương ngắm Mai Lan và nói:

– Em hợp với khí hậu miền núi thật đấy. Em đi có mấy ngày mà đẹp hẳn ra. Hay là có tin gì vui khiến em thay đổi như vậy?

Mai Lan không khỏi khen thầm Sương có con mắt tinh đời:

– Em thì có chuyện gì vui đâu chị. Nhưng lần này em vui vì vừa giải quyết được một chuyện khó xử.

– Chị không biết em đã gặp chuyện gì khó xử, nhưng em bảo là đã giải quyết xong là chị mừng rồi.

Ngắm nghĩ một lúc, Sương tiếp:

– Mấy lúc nay chị biết tuy em có cảm tình với chị, nhưng sự thật em không biết rõ chị là hạng người như thế nào. Nói rằng chị thích giúp đỡ các bạn gái gặp rủi hoặc, nhưng biết đâu họ không nghĩ là chị lấy sự giúp đỡ này để kiếm lợi. Chị cũng định sẽ nói hết cho em biết. Thôi thì hôm nay chị cũng nói vậy.

Mấy lúc nay chị không nói là vì chị sợ những chuyện chị nói, chuyện sự thật phũ phàng, chuyện yêu thương bừa bãi khiến cho tâm hồn trong sạch của em phải xao xuyến hay hoen ố, khiến em không còn tin tưởng vào đời vì bị những chuyện kia đầu độc.

Mai Lan đặt tay lên vai Sương và nói:

– Chị đã biết gì về em chưa mà nói như vậy hả chị? Rủi như em không phải là một thiếu nữ hiền lành, trong trắng thì sao?

– Em nói gì lạ vậy?- Sương vừa nói vừa nhìn sững sờ vào mặt Mai Lan.

– Thì chị cứ kể đi đã. Chị em ta cần thành thật với nhau, hiểu biết rõ nhau trước khi em trả lời cho ông Cảnh và bà Hà Chi.

Sương trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Em biết không, chị là một thiếu nữ xuất thân từ một gia đình có ba chị em

đều là gái cả. Mà cả ba chị em đều cùng mẹ mà khác cha. Mỗi đứa có một ông cha, mà là thứ cha không thừa nhận con. Nói như vậy em cũng đủ hiểu mẹ chị là người đàn bà không may mắn. Ba cuộc tình duyên đều đổ vỡ, lần đầu tiên người cha chị, sau khi gặp mẹ chị, ăn ở một thời gian rồi đi làm ăn xa và không thấy trở về. Khi chị chào đời không có cha và phải lấy họ mẹ. Mẹ chị vốn là một người đàn bà từ quê bỏ nhà lên tỉnh thành, tìm kế sinh nhai, sống nơi phồn hoa, làm bất cứ nghề gì có thể kiếm được tiền nuôi con và chịu làm người mất gốc luôn không về quê xưa nữa. Khi chị bắt đầu hiểu thì mẹ chị là một chiêu đãi viên ở một cái bar bán rượu cho người ngoại quốc. Khi chị lên tám tuổi, mẹ chị lại sanh một đứa con gái nữa. Lần này chị không thấy ai là cha đứa em xấu số ấy cả. Rồi lại thêm một đứa em thứ ba cũng là gái. Phải công nhận mẹ chị thật là một người đàn bà can đảm, bất chấp cả lời chê cười, dị nghị, cứ cắm cổ làm việc và vui vẻ nuôi con, cũng cho ăn học, cũng tạo được một mái nhà.

Khi chị lên mười bảy tuổi, mẹ chị đưa chị vào làm ở bar mà trước đây mẹ chị đã làm, rồi mẹ chị lại đi làm nghề khác, đứng bán hàng ở một cửa tiệm bách hóa của người Pháp. Chị làm được mấy tháng thì bà chủ bar làm mối chị cho một người đàn ông lớn hơn chị cả mười tuổi, có tiền, có nghề nghiệp tử tế. Chị nghĩ người con gái không như chị, kiếm được một tấm chồng cũng là kiếm được một chỗ an thân, tránh những cơn bão táp phong ba. Em cũng thừa hiểu đời người con gái, sung sướng nhất là khi còn nhỏ được sống dưới mái nhà có đầy đủ cha mẹ, sống trong tình thương và sự dạy dỗ chăm sóc của cha mẹ, kho lớn lên được có chồng tử tế, để đi từ tình yêu thương của cha mẹ đến tình yêu của chồng để rồi được làm mẹ và sống trong sự yêu thương kính nể của con cái, góp sức với chồng để lo xây dựng tương lai cho con cái. Đó, đời người con gái chỉ có thể mới gọi là hạnh phúc, là may mắn, có phải không em?

Mai Lan nghe Sương kể, ứa nước mắt. Sương cũng không khỏi thương cảm vì câu chuyện của mình, lấy khăn chấm những giọt lệ. Giọt Sương kể tiếp:

– Nhưng cuộc đời của chị cũng như của các em chị không làm gì có được sự may mắn ấy. Cũng như cuộc đời của mẹ chị thật là cuộc đời của một người con gái bất hạnh, chị chỉ sống với người chồng ấy chỉ có ba năm, ba

năm bất hòa, chỉ vì người đàn ông ấy là một thương gia ở Sài Gòn đã có vợ và hai con. Mỗi khi người ấy ra đây vì công việc làm ăn buôn bán thì ở với chị, mỗi tháng cho chị tiền đủ sống. Chị cũng có nghe người ta nói về anh ta nhưng thấy anh chàng lo lắng đầy đủ cho chị nên chị cũng không quan tâm nhiều. Chị lúc ấy còn trẻ nên chưa hiểu đời, nhưng mẹ chị nói:

Thằng Phong, chồng con, nó giữ kỹ để con không có con. Nó sợ lòi thối khi gia đình nó hay biết. Mẹ chị nói vậy mà chị cũng không hiểu làm sao để giữ cho không có con. Chồng chị lại có tánh ghen khùng khiếp vì nghĩ rằng khi chàng đi vắng thì chị có thể đến quán bar hay nghe lời mẹ chị mà đi khách. Thật ra lúc ấy chị không bao giờ nghĩ cách phụ chồng, làm chuyên đòi bại, mặc dù mình chỉ là một cô gái thuê bao không hơn không kém. Nhưng không biết anh chàng Phong giữ kỹ thế nào mà chị vẫn có thai. Do đó Phong nghi ngờ chị, và đã tra khảo chị đến nỗi phải hư thai, rồi Phong bỏ chị luôn không về, và lẽ dĩ nhiên không còn cấp dưỡng nữa. Mẹ chị liền giới thiệu chị đi làm chỗ khác, ngồi giữ két cho một cái bar gần Cam Ranh. Cuộc đời của chị lúc ấy ba chìm bảy nổi, bốn cái lênh đênh, nhưng nói cho cùng đã làm nghề này, gần gũi với bọn buôn hương bán phấn, những tên lính ngoại quốc luôn muốn mua vui thì làm sao chị không bị lòi cuốn theo đà hỗn độn ấy.

Cũng may lúc ấy chị gặp bác sĩ Toàn. Ông ta góa vợ, thấy chị còn trẻ đẹp và cũng thương hại chị, muốn đưa chị ra khỏi cảnh trầm luân, nên ông ta cưới chị và đưa chị về Sài Gòn. Cũng may là các con ông ở với ông bà ngoại, thành ra chị không gặp phải cảnh mẹ ghẻ con chồng. Việc gì cũng vậy, nếu không suôn sẻ thì phải gãy đổ. Chị và bác sĩ Toàn sống hạnh phúc được đâu năm năm thì ông ấy được cử đi học một khóa huấn luyện ở nước ngoài. Chị không có con vì lần hư thai ấy chị kể như mất khả năng sanh đẻ, nên Toàn ra đi mà không yên lòng, muốn đem chị về sống với cha mẹ để chị không còn ngựa quen đường cũ.

Chị cũng hiểu sự lo lắng của Toàn vì đối với Toàn, chàng chẳng những là một người chồng mà còn là một vị ân nhân đưa chị ra khỏi cảnh trầm luân cũng như Thúc Sinh đưa Kiều ra khỏi lầu xanh vậy mà.

Mai Lan nghe đến đây liền nói:

– Chị ví như vậy, em không đồng ý. Thúc Sinh có vợ mà Kiều thì ở lâu xanh, chứ chị đâu phải ở cảnh ấy. Nhưng rồi sao nữa chị?

Sương nói tiếp:

– Chị bằng lòng về sống với cha mẹ chồng. Hai ông bà cũng rất tử tế, biết thương và hiểu hoàn cảnh của chị, duy có cô em chồng là khắt khe và thâm hiểm. Cô ấy tìm đủ mọi cách làm cha mẹ chồng ghét chị vì dĩ vãng của chị. Chị mới xin cha mẹ chồng cho chị đi học một khóa kế toán, đánh máy, vì chị có một người bạn hứa sẽ giúp chị tìm công ăn việc làm. Việc này chị cũng có viết thư hỏi ý kiến Toàn. Toàn bằng lòng và gửi tiền về cho chị để chị có thể đóng tiền đi học. Một năm sau, chị không còn nhận được tin tức gì của Toàn cả. Cô em chồng cho chị hay Toàn đã cưới một nữ bác sĩ ở ngoại quốc. Lúc ấy, chị đã có việc làm tử tế, nên cũng không quan tâm nhiều đến việc này. Sau đó chị nhận được thư của Toàn. Toàn xin chị tha thứ về sự không chung thủy của chàng và gửi cho chị một số vốn để lo cho tương lai. Chị nghĩ dù sao Toàn cũng là ân nhân của chị, giúp chị ra khỏi vòng ảnh hưởng tai hại của mẹ chị và cái xã hội trụy lạc, nhiều cam bẫy. Chị vui lòng trả tự do cho Toàn để Toàn cưới vợ và chị xin ra đây làm việc, dứt khoát với cái dĩ vãng đen tối. Từ ấy chị chuyên giúp đỡ các bạn gái lỡ bước và cũng đã gây dựng cho một số chị em, vì vậy mà họ biết ơn chị, biểu xén chị món này món nọ.

Mai Lan hỏi:

– Thế còn hai em của chị?

– Hai em chị ít được học bằng chị lúc nhỏ nên khi ra đời cũng không tránh được cảnh dở dang. Có điều tội nó rất có hiếu với mẹ chị. Chúng nó không phản đối việc làm của mẹ chị, không hề oán hận mẹ một việc gì. Lăn lóc với đời rồi đứa nào cũng như cục đá. Lăn hoài rồi cũng gặp một nơi định cư. Nghĩa là hai em chị rồi cũng có chồng, đứa làm bé một thương gia, đứa lấy chồng ngoại quốc rồi đi theo họ về nước. Chúng nó giản dị, không quan niệm về hạnh phúc của người con gái như chị, thuần túy thương mẹ và làm gì cũng vì mẹ. Những tâm hồn bình dị thì sống sao miễn đừng đói khác và có tiền giúp mẹ sống yên thân ở tuổi già là được. Một người lớn tuổi đã nói với chị:

“Bất cứ đứa con nào dù đi sai đường, dù phạm lỗi mà còn giữ được lòng hiếu thảo thì rồi ra cũng có ngày cất đầu lên nổi”. Rồi chị gặp ông Cảnh, ông ấy cũng theo đuổi chị một thời gian chứ chị đâu có bà con gì với ông ấy. Chị chỉ xem ông ta như một người bạn, và giới thiệu cho ông ấy một số bạn gái gặp tình cảnh khó khăn. Vì vậy mà ông Cảnh thường hay lui tới đây và nhiều cô gái khác cũng hay lui tới đây. Lần thứ nhất chị giới thiệu cho ông ta một cô gái con nhà tử tế, không đẹp lắm nhưng làm cô giáo dạy mẫu giáo. Ông Cảnh tìm hiểu cô một thời gian rồi chê cô quá trẻ con, không xứng với địa vị của ông. Về phần cô giáo, cô cũng chê ông ta là tay ăn chơi sành sỏi, sống với ông sẽ không bao giờ có hạnh phúc.

Mai Lan gật đầu khen:

– Cô ấy nghĩ vậy rất phải. Rồi chị còn giới thiệu cô nào khác nữa? Câu chuyện chị kể hấp dẫn thiệt!

– Chị giới thiệu một thiếu nữ bị một tên sở Khanh lừa gạt đến khi mang thai thì bỏ cô ta.

– Chị giới thiệu cho ông Cảnh một thiếu nữ đang thai nghén và đang thù ghét đàn ông à?

– Nhưng người đàn bà ấy còn trẻ đẹp và đang cần nơi nương tựa. Thật ra, nếu ông Cảnh bằng lòng thì ông phải đợi cô này sang đẻ xong đã. Nhưng ông Cảnh bảo nếu phải chờ đợi như vậy thì ông ta đi chơi bời còn hơn. Đàn ông họ muốn cái gì thì tính liền.

– Rồi còn ai nữa không?

– Lần thứ ba chị giới thiệu một cô vũ nữ xinh như mộng ...Cô này mới hai mươi hai tuổi, có một vẻ đẹp Tây phương, nghĩa là quyến rũ, mạnh mẽ ...Cô ta tên Alice Duyên ...

– Tên đẹp thật. Và ông Cảnh chắc phải bằng lòng?

– Ông Cảnh đã theo đuổi cô, hay nói đúng hơn là thì cô ta đeo đuổi ông Cảnh suốt mấy tháng trời. Ông Cảnh tiêu xài với cô không ít, nhưng rốt cuộc ông nhất định không chịu tính chuyện lâu dài với cô Alice. Ông bảo ai lại tính chuyện lâu dài với một vũ nữ!

– Ông Cảnh viện cớ khá đầy, nhưng chắc chắn đã hứa nhiều với cô Alice và cô này đã là nhân tình ông rồi ...

– Cô Alice có hai dòng máu, cha người Pháp, chết đi để lại cho mẹ cô một lũ con năm đứa. Alice là con lớn, phải làm vũ nữ để có tiền giúp mẹ nuôi các em.

Mai Lan hỏi, giọng trách móc:

– Sao chị quen đủ hạng người vậy?

Sương thở dài:

– Bởi lẽ đó ở đây có người xấu miệng bảo chị làm nghề tú bà. Thật ra, giới thiệu người này với người khác, chị có ăn được đồng nào đâu.

– Rồi còn ai nữa?

– Nhiều người lắm nhưng chưa có ai đáp ứng đủ điều kiện như em, còn trẻ, mới ra đời, tâm hồn chưa bợn nhơ ...

Mai Lan cười:

– Chị biết em là ai đâu?

– Nhưng nhìn người cũng đoán biết phần nào chứ?

– Chị không sợ lắm sao? Chị dám tin ở tài xét đoán bên ngoài ấy sao?

Câu chuyện đến đây thì ông Cảnh đến. Mai Lan nói:

– Chà, hôm nay ông ấy chưng diện quá.

Ông Cảnh khóa xe, đi vào, thấy Mai Lan mặc chiếc áo mỏng thêu hoa trắng thì khen:

– Hôm nay cô đẹp quá, trông cứ như một nữ sinh ở Couvent ra.

Sương nói:

– Thì vừa rồi Mai Lan mới khen ông hòa hoa phong nhã quá.

Mai Lan không bằng lòng:

– Chị đừng bịa chuyện, tôi nói ông Cảnh hôm nay chưng diện quá, còn câu kia là của chị.

– Ai khen cũng không sao. Nhưng Mai Lan có bằng lòng đi chơi với tôi chiều nay không?

Sương nhanh nhẩu nói:

– Tôi đã nói cho Mai Lan biết rồi. Mai Lan đã nhận lời.

Ông Cảnh nói:

– Nếu vậy hay lắm. Mời cô đi trang điểm lại.

– Ông đợi tôi đi mặc chiếc áo dài.

Khi Mai Lan đi vào nhà, ông Cảnh hỏi nhỏ Sương:

– Cô ấy có nói gì về bà Hà Chi không?

Sương nhìn về phía cửa phòng và nói:

– Câu chuyện dài lắm.

Ông Cảnh lo ngại:

– Cô nhắm chuyện của tôi có thể xuống không?

– Thì cứ hy vọng đi.

– Tôi không dám hy vọng nữa. Cô Mai Lan đẹp và trẻ quá, làm gì đến tay tôi.

– Ông chịu làm kẻ bại trận rồi sao?

– Tôi buồn quá. Nếu lần này không thành, chắc tôi không còn dám nghĩ đến chuyện cưới ai nữa.

Mai Lan ra tới, thật đẹp, thật tươi trong chiếc áo màu cam. Mai Lan còn nhớ khi nàng mới lên mười lăm tuổi, bà Phương may cho nàng một chiếc áo dài màu cam. Ai cũng khen Mai Lan đẹp trong chiếc áo dài ấy, nhưng cũng vì chiếc áo dài ấy, ông Phương lần đầu tiên đã nhìn Mai Lan với đôi mắt đầy vẻ khác lạ.

Cuộc đời của Mai Lan đi vào khúc quanh nguy hiểm từ dạo ấy.

Nhờ nói chuyện với Sương và được biết qua về ông Cảnh với những lần Sương giới thiệu các cô bạn gái, nên Mai Lan lần đi chơi này có vẻ dè dặt. Lại nữa, giờ đây nàng đã biết mình đang làm chủ một gia tài lớn thì nàng không cần phải tìm vội một nơi nương tựa. Nàng tuy đã có một con nhưng con tim nàng chưa hề rung động, chưa yêu ai và cũng chưa hiểu muôn hình vạn trạng của tình yêu, nàng lại còn có nhiều bốn phận với Xuân Lan. Lại nữa, đối với mẹ mấy lúc nay Mai Lan có vẻ oán hờn, nhưng một câu nói của Sương đã làm nàng tỉnh ngộ:

Bất cứ một kẻ tội lỗi nào, dù phạm tội với đời, nhưng trong thâm tâm con một điểm hiếu thảo với cha mẹ là trời không bao giờ chặn mất con đường ăn năn hối lỗi và mở ra cho họ một con đường sống để khỏi phụ công sanh thành dưỡng dục. Mai Lan có phải là đứa con có hiếu với mẹ không? Mai Lan đã làm gì để mẹ khỏi đau khổ? Dù sao thì chuyện không may trong đời Mai Lan cũng đã làm mẹ nàng lao tâm khổ trí không phải là ít.

Ông Cảnh thấy Mai Lan đi chơi với mình mà lại không có vẻ vui tươi như mọi ngày thì nghĩ:- Không biết Sương đã nói gì với Mai Lan mà hôm nay trông nét mặt của nàng có vẻ già giặn hẳn ra như vậy. Nàng bao nhiêu tuổi rồi? Có thật nàng là một thiếu nữ còn trong trắng không? Cái dáng đài các kia, đôi bàn tay mềm mịn kia không thể đôi tay của một thiếu nữ phong trần, nghèo khó.

Ông Cảnh như nhớ ra hỏi:

– Có phải hôm nay Mai Lan sẽ nói cho tôi nghe một chuyện quan trọng lắm không? Thế Mai Lan lên Đà Lạt có gì vui? Có gặp được người thân? Còn chuyện bà Hà Chi đã đến đâu rồi?

Mai Lan nhìn Cảnh bằng một ánh mắt thật sâu sắc:

– Thì ra những gì tôi làm, hay tôi đi đâu, chị Sương đều nói cho ông biết hết.

Tôi lên Đà Lạt thăm một người cô và cũng có vài chuyện cần giải quyết trước khi trả lời bà Hà Chi ...

– Và cũng cho tôi nữa chứ.

– Vâng.

Bỗng ông Cảnh đề nghị:

– Tôi nói thế này cô đừng phiền nhé, hay đúng hơn thì tôi đề nghị thế này, cô nghĩ nếu nhận được thì cứ chấp thuận cho tôi vui. Cô có thể cho tôi được xem cô như một người em gái, còn cô ...

– Còn tôi thì xem ông như một người anh? Có phải anh muốn nói vậy không?

Như vậy cũng tốt thôi, đâu có gì mà anh ngần ngại.

– Cảm ơn em. Bây giờ chúng ta nói chuyện. Đã được phép xem em như một người em, hôm nay điều thứ nhất anh nói để em rõ là cô Sương thật ra không có họ hàng gì với anh cả. Cô ta cũng chỉ là một cô bạn kết nghĩa vậy thôi. Nhưng cô Sương thật là người tốt, thời xuân trẻ đã trôi qua một cách dang cay, gai góc và không hạnh phúc. Nhưng nay cô Sương đã tìm được cho đời mình một lối thoát để sống yên vui và chịu đựng. Tuy vậy, em cũng nên cẩn thận. Đời em chưa gặp những phong trần, ngang trái, em đừng để tâm hồn bị đầu độc bởi những chuyện đau buồn. Nếu em có chuyện gì riêng

tư khó xử thì cứ nói cho anh nghe. Dù sao anh cũng đã trải đời, đã tiếp xúc với đủ hạng người. Gặp em, anh không hề có râm trạng như gặp các cô thiếu nữ, hay các thiếu phụ trước đây. Anh thấy dường như anh không có quyền làm em phải đau khổ vì chuyện tình cảm. Nếu bảo rằng yêu em thì anh cũng chỉ muốn xây dựng với em, tạo lại cho anh một mái gia đình và đem lại cho em một phần hạnh phúc. Dù sao thì anh cũng đã một lần lập gia đình, cuộc hôn nhân ấy tuy không có hạnh phúc nhưng cũng đã buộc anh với những bổn phận mà người có lương tâm không thể xao lãng được. Với dĩ vãng ấy, dù anh có yêu em, lo lắng cho em bằng tất cả tấm lòng của anh, thì anh cũng vẫn chưa làm cho em hoàn toàn hạnh phúc. Vì vậy đôi khi anh tự hỏi yêu em và tính chuyện xây dựng với em, anh có quá ích kỷ không? Có quá lợi dụng tình cảm trong trắng của em không?

Hôm ấy Cảnh nói nhiều lắm và Cảnh còn khuyên Mai Lan không nên quá tin Sương, hãy khoan nhận lời của bà Hà Chi, chờ chàng nhờ một người bạn điều tra kỹ về bà ta đã.

Mai Lan lo lắng:

– Anh làm thế bà Hà Chi hay được lại oán em thì sao? Ba hôm nữa em phải đến gặp bà, vì hôm nay chắc bà đi vắng. Bà bảo với em bà phải đi lên đồn điền để thu xếp vài chuyện riêng.

– Thì trong thời gian này anh cho người điều tra. Em hãy nghe lời anh, khoan trả lời bà ta đã. Đừng để phải kẹt thì rất tai hại. Em hứa với anh đi.

Mai Lan nhận lời và nói:

– Nhưng anh phải làm sao cho khéo, kéo bà ấy hay biết lại oán hờn em.

Cảnh đưa Mai Lan đi dạo một vòng trên bãi biển, đoạn cả hai vào một tiệm ăn gần chợ để dùng cơm.

– Vậy đến bao giờ em mới trả lời cho anh biết?

– Thì cũng phải chờ anh điều tra về bà Hà Chi đã.

Sau khi chia tay về nhà, Mai Lan đi thẳng vào phòng, để nguyên quần áo nằm nhìn lên trần nhà, suy nghĩ liên miên. Những lời Cảnh nói rất phải, rất chân tình, và Cảnh nghi ngờ bà Hà Chi cũng không phải vô lý. Cuộc sống của người nghèo không có gì phải giấu giếm, hằng ngày họ sống đơn giản, đem toàn lực ra lo cho cái ăn, cái mặc, luôn vật lộn với cuộc sống gập gờ.

Tình cảm của họ cũng rất giản đơn, thương ghét ai cũng có thể hiểu. Còn cuộc sống của người giàu, đời họ bị bao vây che giấu trong các căn nhà cổng kín cao tường, việc làm, tình cảm nào ai thấy rõ, đó là một thâm cung bí sử thu hẹp, một ao tù trường giả cần phải che đậy. Cái hạnh phúc hay sự giàu sang phú quý của họ mà người ngoài chỉ nhìn qua chiếc xe hơi, cái nhà lầu, những bộ quần áo đắt giá, những đứa con ngoan ngoãn, có thật sự là điều mà đời có thể tin là sự thật, mà mục tiêu cho những kẻ không may nhìn vào và ao ước vươn lên bằng họ chẳng? Nhưng Mai Lan bây giờ tinh thần vững vàng lắm. Cảnh đã xem nàng như một người em. Sương dù có một dĩ vãng u buồn, thiếu may mắn như vậy nhưng không hẳn là người xấu. Mai Lan có thể không cần phải làm con nuôi bà Hà Chi. Mai Lan đang là một nhà triệu phú kia mà! Rồi đây mọi việc sẽ được thu xếp một cách tốt đẹp, chỉ cốt Mai Lan khôn ngoan và biết đề cao cảnh giác. Đồng tiền tuy có giá trị nhưng chưa chắc mang lại hạnh phúc cho con người nếu con người không biết làm chủ nó và biết dùng đồng tiền vào những việc hữu ích. Mai Lan phân vân không biết có nên nói thật chuyện không may của đời con gái của mình cho Sương và Cảnh nghe không. Nàng tiếc là đã lỡ lời nói cho bà Hà Chi nghe rồi, vì khi ấy nàng chưa hay biết mình đang được hưởng một gia tài quá lớn.

Bà Tùng Long

Đời Con Gái

Chương 7

Bà Thường tiếp bà Hà Chi tại phòng khách. Vừa nhìn thấy người khách ấy, bà Thường đã không có cảm tình vì đôi mắt của bà có một vẻ gì không ngay thẳng, lại nữa bà ta tuy ăn nói diêm dăm, phong cách cao sang nhưng lại không dễ gây cảm tình trong khi chuyện trò.

Bà Thường thấy ngay bà Hà Chi nhận Mai Lan làm con nuôi với một mục đích riêng tư, vụ lợi. Bà Hà Chi mở đầu câu chuyện bằng câu:

– Mai Lan là cháu của bà, cháu kêu bằng cô ruột? Tôi lên đây chỉ để xác nhận điều này. Tôi không làm lạ khi gặp bà, cháu nào cô nấy. Bà quý tướng, giàu có ...

Bà Thường không để bà Hà Chi nói hết câu, nói ngay:

– Mai Lan đã ba mươi tuổi, quá tuổi trưởng thành rồi, việc gì cháu đã thừa với bà hay đã hứa với bà là quyền của cháu. Dù là cô hay là mẹ, chúng tôi cũng không can thiệp lắm gì. Nhưng có điều lòng mẹ hay tình cô thì lúc nào cũng không khỏi lo lắng cho con hay cháu có thể lầm lẫn trong sự xét đoán hay định đoạt. Tôi chỉ biết khuyên cháu tôi phải cẩn thận và dè dặt. Lại nữa, thật ra chúng tôi không phải không lo nỗi cho cháu, mà chỉ vì cháu aos tánh độc lạo, không muốn làm phiền mẹ cha khi sau cháu còn cả một bầy em; khi tôi, cô cháu, đã già.

Bà Hà Chi cũng không có vẻ gì là bằng lòng về những lời của bà Thường, và cũng không có cảm tình với bà ta. Bà Thường nói tiếp:

– Cháu đã gặp bà, một người có phúc đức, thích làm việc thiện, trong lúc xế chiều, đồng tiền không biết dùng để làm gì nếu không là để giúp đỡ kẻ nghèo đói, bơ vơ, kẻ sống thiếu tình thương, vì thừa bà, có ai chết mà mang theo được của cải đâu? Nếu cháu tôi có thừa thật chuyện rắc rối của gia đình thì bà xem đó là một tấn bi kịch rất dễ xảy ra ở bất cứ xã hội nào, Đông hay Tây gì cũng vậy.

Bà là người từng trải, tôi tin chắc bà không vì sự khờ dại của cháu Mai Lan mà tiết lộ cho người khác biết. Điều này tôi biết thừa với bà là dư, vì Mai

Lan cũng không đến nỗi đại, nó biết trao gởi tâm sự cho bà là không sợ bà nói cho ai khác nghe.

Bà Hà Chi hỏi:

– Thế là cháu đã nói hết cho bà nghe rồi phải không? Tôi rất mến cháu. Thấy cảnh cháu, tôi rất thương, thương trước khi biết rõ tất cả dĩ vãng của cháu.

Hai bà nói chuyện có ve lợt nhạt, nhưng cũng không có gì có thể gây ác cảm cho nhau. Rồi bà Hà Chi ra về, lòng không được vui. Bà có cảm giác như việc bà đang sắp đặt rồi sẽ không thành.

Riêng phần bà Thường không khỏi lo lắng là tại sao Mai Lan lại khờ dại đem tâm sự thầm kín của mình nói với một người đàn bà như bà Hà Chi. Việc nhận nuôi Mai Lan chắc chắn có một nguyên nhân gì đây. Không biết Mai Lan có khám phá ra trước khi nhận lời không?

Rồi bà Thường tự trách mình tại sao không nói cho Mai Lan biết về món tiền gia tài kia khi Mai Lan ra khỏi tu viện, để chi bây giờ mới nói, như vậy là có chậm trễ không?

Bà Thường liền viết cho Mai Lan một bức thư nói rõ những điều bà nhận xét về bà Hà Chi, nhưng bà vẫn dè dặt:

“Cô nhận xét như vậy không biết có đúng không, mặc dù từ trước đến nay cảm giác đầu tiên của cô khi tiếp xúc với một người nào không hề sai lầm”. Bức thư ấy đến cùng một lúc với điều mà Cảnh đã khám phá ra về bà Hà Chi và đã kể Mai Lan nghe trong một lần đi chơi phố. Hai người ngồi trên lầu thượng của một nhà hàng và cùng ăn bánh ngọt, uống nước cam tươi.

– Anh đã biết rõ về bà Hà Chi rồi. Thì ra chỉ là chuyện tranh giành gia tài thôi, em ạ. Nguyên bà Hà Chi khi lấy ông Hà Chi thì đã ba mươi tuổi, mà ông Hà Chi đã có một đời vợ, có một người con trai cũng xấp xỉ tuổi bà ấy. Trước khi ông Hà Chi cưới bà, ông có để một phần gia tài của ông bà để lại, cho người con trai. Rồi bà Hà Chi có thai và sanh con, đứa bé đã chết. Việc này cậu Bá, con ông Hà Chi, không hay biết vì lúc ấy cậu Bá đi làm ăn xa, mãi đâu ngoài Bắc. Rồi ông Hà Chi mất, theo chúc thư thì tất cả gia tài, điền sản của ông sẽ thuộc về con của ông và vợ, nếu bà Hà Chi có con trong thời gian này. Ông Hà Chi làm chúc thư từ khi mới cưới bà. Chúc thư

ấy cậu Bá không hay, nên sau này khi bà từ Đà Nẵng dọn vô Sài Gòn rồi dọn về Nha Trang, ở đây không ai biết bà là ai ngoài những công tác xã hội và lòng từ thiện của bà. Bà viết thư cho Bá sau khi ông Hà Chi chết và cho Bá hay là đứa con gái của bà tên Cẩm Hà bị bắt cóc và mấy lúc nay bà đang chờ các thám tử dò tìm ...Bá lúc đầu không quan tâm nhiều đến chuyện tiền của vì trước đó ông Hà Chi đã chia cho chàng phân nửa gia tài trước khi cưới vợ khác. Nhưng nay vì công việc làm ăn thua lỗ, Bá đến gặp bà và cũng có đến văn phòng chương khế để xem qua chúc thư. Bá hỏi về đứa em gái tên Cẩm Hà mà bà đã khai trên giấy tờ. Vì cũng chuyện gia tài, quyền lợi mà bà bịa chuyện Cẩm Hà bị bắt cóc lúc lên mười tuổi. Có lẽ vì vậy bà muốn nuôi Mai Lan để rồi đây bắt nàng đổi tên họ thế vào đứa con mà bà tuyên bố đã bị thất lạc? Mưu mô ấy nếu có thành cũng còn phải lắm nhiều khê và khó khăn, cũng phải lao tâm mệt trí.

Cảnh đem chuyện này nói với Mai Lan khiến Mai Lan sững sốt. Trước đó, bà Hà Chi có ý nuôi một đứa con của Cảnh, nhưng vợ Cảnh không bằng lòng, lúc ấy bà đã có ý tráo con hay nhận con người khác đóng vai Cẩm Hà. Tính thì bà cứ tính, nhưng chuyện thành hay không lại còn có pháp luật, đâu phải chuyện dễ. Sự thật mấy lâu nay bà đã khôn khéo bán một phần của cải của ông Hà Chi để đổi lại cho bà làm chủ và có chuyển tiền thành nữ trang của riêng bà ...

Cảnh kể xong, nói:

– Chuyện này là chuyện thật, không phải anh bịa đặt đâu. Em không nên nhận lời bà Hà Chi, làm như vậy sau này em không khỏi gặp chuyện phiền phức.

Mai Lan nói:

– Nếu em nhận làm con nuôi của bà thì em cũng có những điều kiện riêng buộc bà phải nghe theo chứ anh.

Nói đến đây Mai Lan toan kể Cảnh nghe về chuyện của mình, nhưng nàng chưa kịp nói thì Cảnh lại kể:

– Trong khi điều tra về chuyện bà Hà Chi, anh tình cờ gặp lại một thằng bạn thân. Lúc nhỏ hai đứa cùng học chùn một trường cho đến bậc trung học. Sau đó anh vào quân ngũ, còn nó thì học ở trường Hành Chánh. Bây

giờ nó đang làm ở Sài Gòn, là một cán bộ cao cấp. Gặp nhau hai đứa mừng lắm, nó kể anh biết nó đã xin đổi về Huế. Nó rủ anh về nhà chơi. Gia đình bạn anh có vẻ hạnh phúc, đông con, bà vợ cũng là người đảm đang, mà theo lời bạn anh nói riêng thì trước kia đã có một đời chồng, vốn dòng dõi hoàng tộc.

Nghe đến đây Mai Lan bỗng hồi hộp toan hỏi thì Cảnh đã nói:

– Phương, bạn anh, có vẻ không được vui, xin đổi về Huế vì chuyện lung củng gia đình sao đó. Anh Phương có hứa khi dọn về Huế rồi, sẽ mời anh ra chơi. Anh Phương có đông con gái lắm, mà cô nào trông cũng đẹp.

Mai Lan lo lắng hỏi:

– Bộ anh có đến nhà bạn anh sao?

– Anh có đến, bạn ở trong một cư xá ở Phú Nhuận.

Nghe đến đây, Mai Lan tái mặt, ngồi không vững nữa. Thấy vậy Cảnh hỏi:

– Em nghe trong người ra sao? Hay là ngồi trên này gió lắm, em không chịu nổi?

– Thôi, chúng ta về nghe anh.

– Thế còn chuyện em hứa với anh.

– Ngày mai em sẽ kể anh nghe về cuộc đời của em, và tuần sau em sẽ lên Đà Lạt.

Cảnh nhìn Mai Lan hết sức ngạc nhiên thấy thái độ kỳ lạ của nàng khi nghe Cảnh nói về ông Phương.

Về đến nhà, Mai Lan ngồi sững sờ cả buổi. Nàng không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy. May mà nàng chưa kể Cảnh nghe về chuyện của mình. Ấu đây cũng là chuyện hay, còn chuyện bà Hà Chi, Mai Lan không thể nhận lời, nhưng nàng cũng cần gặp để kiểm lại xem Cảnh nói có đúng sự thật không. Còn đối với Sương, nàng chưa kể chuyện riêng tư của mình thì không có gì phải lo nghĩ.

Sương vẫn là người bạn tốt của nàng và tình cảm giữa hai người như vậy cũng đủ rồi.

Mai Lan đến gặp bà Hà Chi. Bà rất vui mừng khi nghe nàng nói:

– Con đến đây để trả lời cho bà biết việc bà đề nghị với con.

– Con đã trả lời với ta rồi, đã nhận lời rồi mà, vì vậy ta đã lên gặp bà

Thường, cô của con. Cô con không phản đối mà.

Mai Lan nói:

– Thưa bà, con nhận lời làm con nuôi của bà, nhưng con cũng có vài điều kiện trình bày với bà.

– Những điều kiện gì thì con cứ nói.

– Điều thứ nhất, bà có bắt con phải thay đổi họ tên không? Bà có cho con đem Xuân Lan về đây sống với con không?

Bà Hà Chi ngạc nhiên nhìn nàng:

– Con đã là con của ta thì ta phải thay đổi lại họ tên, làm lại khai sanh. Con sẽ là Cẩm Hà, 21 tuổi. Còn vấn đề Xuân Lan, ta sẽ bàn sau. Con là Cẩm Hà, con gái của ta, thì làm sao là mẹ của một đứa gái đã lên mười ba tuổi? Ta có thể xem Xuân Lan như là Cẩm Tú, đứa cháu nuôi đang giúp việc cho ta.

Mai Lan biết Cảnh nói đúng, không phải là sự bịa đặt. Nàng liền thưa với bà Hà Chi.

– Thưa bà, như vậy không được. Dù là con nuôi của bà thì con vẫn là Mai Lan, vì con là con nuôi, đâu phải là con ruột? Con ở đây với bà là để bà tìm thấy một niềm vui trong lúc tuổi già bóng xế, chỉ vậy thôi. Về phần con thì con có một mái gia đình, nhưng con vẫn đi làm chứ không phải ý có bà nuôi mà ăn không ngồi rồi. Đó là điều kiện của con. Lại nữa con xin bà mỗi năm cho con về Đà Lạt một tháng để ở với cô Thường con.

Bà Hà Chi không giấu được sự tức giận:

– Cái gì lạ vậy? Tại sao con lại thay đổi ý kiến? Ta đã bảo khi ta làm lại khai sanh cho con thì ta sẽ lo cho con xuất dương du học.

Mai Lan lắc đầu:

– Con không thể đi xa khi ở đây con còn nhiều bổn phận.

– Ta sẽ lo cho Xuân Lan.

– Xuân Lan đã có cô con lo. Bà gặp cô con rồi, chắc bà cũng thấy cô con không phải nghèo túng.

– Con có thể cho ta biết có phải có ai gièm pha chuyện này không?

Lúc ấy không hiểu ai xui khiến mà Mai Lan bỗng nói; – Thưa bà, không ai xúi xủ hay gièm pha chuyện này đâu. Sự thật ngoài cô con và bà ra, không

ai hay biết việc này. Mẹ con lúc đầu khi nghe bà định xin con làm con, và con đã nhận lời thì mẹ con vì tự ái nên có phản đối và rầy là con, nhưng sao đó nghe cô con phân trần hơn thiệt thì mẹ con không can thiệp nữa. Đây cũng là một chuyện tình cờ thôi bà ạ. Số là ...Mà thôi, thưa bà, con không dám nói. Nói ra, bà lại nghĩ rằng con đã tìm hiểu chuyện gia đình của bà.

Mai Lan ngừng lại nhìn bà Hà Chi rồi nói:

– Bà đừng lo nghĩ gì về sự từ chối này của con. Dù không được làm con nuôi của bà thì con vẫn giữ những cảm tình đẹp đẽ của bà đối với con, và luôn biết ơn sự chiếu cố của bà trước tình cảnh của con. Con chỉ xin bà bỏ qua những gì con đã thưa với bà trước đây.

Bà Hà Chi đặng miệng, không còn biết nói gì. Bà muốn biết ai đã nói gì về chuyện của bà cho Mai Lan biết, nhưng rất dè dặt, bà nói:

– Con không tin ta sao? Thiên hạ họ thấy ta giàu có, sống dư dả, họ bịa đặt, thêu dệt để hạ uy tín của ta thì sao?

– Thưa bà, họ nói mặc họ, con đâu có tin. Nếu con tin thì hôm nay con không đến đây để thưa chuyện với bà. Con vẫn kính nể bà, con sẽ về Đà Lạt nhưng thỉnh thoảng xuống đây, con sẽ đến thăm bà. Tình cảm của con đối với bà vẫn không có gì thay đổi.

Bà Hà Chi nghe vậy, không còn biết nói gì nữa, bà nhìn Mai Lan một lúc lâu, đoạn vui vẻ đứng lên đi lấy bánh và trái cây ra mời Mai Lan. Bà nói:

– Bây giờ con tính sao?

– Con sẽ trở về Đà Lạt. Con không làm ở đây nữa, không còn việc gì dính dấp ở đây.

Bà Hà Chi thay hẳn thái độ. Bà không tỏ vẻ tức giận, căm thù, chỉ năn nỉ Mai Lan là nếu có nghe ai gièm pha gì bà thì cũng đừng nói lại cho ai biết, nhất là đừng nói với Sương hay Cảnh. Và cũng đừng nói cho ai biết là bà đã muốn nhận nàng làm con nuôi, muốn đổi họ tên, hạ tuổi nàng xuống ...

Mai Lan nói và nhìn thẳng vào mắt bà:

– Bà hãy tin con, tuy còn nhỏ nhưng con cũng hiểu việc gì cần nói, đáng nói, việc gì phải giữ kín và không cần đem ra phanh phui, nhất là khi đối với bà, con đã kể hết những chuyện riêng tư của con.

– Vậy thì tốt lắm.

Mai Lan đứng lên định ra về. Bà Hà Chi vội vã lấy ở tay bà ra một chiếc nhẫn có chạm hai hạt kim cương, cầm lấy tay Mai Lan toan đeo vào ngón tay giữa của nàng. Mai Lan vội vã rút tay lại.

– Bà cho con làm gì món quà đắt tiền quá vậy? Con làm sao dám nhận.

– Con phải nhận để ta vui. Đây chỉ là một món quà nhỏ, không phải để lo lót sự im lặng của con, mà để đánh dấu sự quen biết của con và ta. Và, đây là một món quà kỷ niệm, con phải nhận, nếu không ta giận lắm đó.

Mai Lan biết bà muốn mua chuộc sự kín miệng của nàng. Nàng do dự nói:

– Thôi thì con xin nhận. Con không nhận bà không yên lòng. Từ nay về sau, nếu bà có việc gì cần đến con thì xin bà cứ cho gọi con. Con sẽ cho bà địa chỉ của con khi con đã tìm được chỗ nhất định.

Mai Lan đi chậm chậm trên đường về nhà Sương, vừa đi vừa suy nghĩ:

– Cảnh đã nói thật. Cảnh nhờ ai mà nói biết rõ về chuyện của bà Hà Chi?

Như vậy biết đâu Cảnh không nhờ người dò hỏi về ta? Khi Cảnh nói về người bạn tên Phương cho ta nghe, có phải do sự tình cờ hay là Cảnh dò ta, xem thử ta có thành thật với chàng không, hay là cố ý che đậy? Như vậy ta không thể nào không nói thật cho Cảnh biết. Cảnh là người tốt, thì khi hay biết chuyện làm trái luân thường đạo lý của ông Phương, chắc chắn Cảnh không khinh khi ta mà lại thương hại ta. Ta đã có ý định không nhận lời cầu hôn của Cảnh thì đây cũng là dịp tốt để ta có thể từ chối mà Cảnh không giận. Còn Sương, ta không cần phải nói thật cho Sương nghe làm gì. Nhưng trước hết ta phải kiểm tra lại Cảnh nói là mẹ ta sắp đổi chỗ ở, có thật như vậy không?

Mai Lan liền gọi điện thoại về nhà. Nàng biết giờ này các em đều đi học và dường nàng cũng không có ở nhà. Nếu bà Phương cũng đi vắng thì còn có chị bếp. Bên kia đầu dây là tiếng của chị bếp. Mai Lan rất mừng, liền hỏi:

– Mẹ tôi đi vắng sao?

– Thế ai gọi vậy?

– Mai Lan đây, tôi có chuyện cần nói với mẹ tôi.

– Bà đang ở phòng tắm. Cô Mai Lan, có việc gì vậy?

Và không cần Mai Lan trả lời, chị bếp nói một hơi:

– Ông bà sắp đổi về Huế rồi. Ông đã đi Huế để xem nhà, tất nhiên là nhà

của nhà nước. Khi đâu đó yên xong, bà và các cô cậu sẽ ra sau. Hiện giờ bà đang thu xếp đồ đạc và cũng có xe về chở đồ ra trước. Tôi sắp thất nghiệp rồi, ông bà không cho tôi đi theo. Tôi buồn lắm.

Mai Lan nghĩ ông Phương không muốn đem chị bếp theo vì chị này biết rõ việc gia đình, ông Phương muốn cho việc nhà từ nay được yên ổn.

Mai Lan định nói:

– Alô! Chị vẫn còn nghe phải không? Thế thì khi mẹ tôi và các em tôi đi rồi, chị cứ lên Đà Lạt, đến nhà cô Thường tôi, tôi sẽ cần đến chị. Xuân Lan rất yêu thương chị.

– Trời ơi! Cô Mai Lan cho tôi ở với cô sao? Nhưng bà đâu có để cho ... Bà ra kia rồi, cô nói chuyện với bà đi.

– Alô! Mẹ, con chào mẹ.

– Mai Lan đây à? Việc gì thế?

– Mẹ sắp đổi ra Huế, vậy về chuyện Xuân Lan thì sao?

– Mẹ đã bàn với Thường rồi. Mẹ định gửi thư báo tin cho con biết, nhưng mà con nghe ai nói vậy? Xuân Lan sẽ vào học Councent des Oiseaux như ý nó muốn.

Mai Lan ngừng một lát để suy nghĩ đoạn nói:

– Và trước khi đi, mẹ không cần gặp con và nói sao?

– Ra đến Huế và nhà cửa yên xong, mẹ sẽ vào Đà Lạt.

– Như thế cũng tốt. Nhưng con nghĩ mẹ cũng không cần phải vào Đà Lạt nữa, mọi việc sẽ có con. Từ nay con sẽ lo cho Xuân Lan.

– Thế còn chuyện con và bà Hà Chi? Và chuyện con và người đã yêu con?

– Thưa mẹ, không có chuyện gì đâu. Con đã nghĩ lại rồi. Con không làm con nuôi ai hết, và Xuân Lan là con của con. Từ nay con sẽ yêu thương và lo lắng cho nó. Xin mẹ yên lòng. Con chào mẹ.

Hôm sau, Mai Lan bay về Sài Gòn, nàng không sợ gặp ông Phương vì biết ông này đã ra Huế. Lần đi này giấu kỹ, nàng chỉ đón chị bếp khi chị trên đường ra chợ Phú Nhuận vào giờ giặc mà Mai Lan đã biết. Mai Lan bàn với chị khi bà Phương dọn đi rồi thì chị cứ đến tìm nàng tại nhà Ngọc, bạn cũ của nàng. Chị bếp nghe Mai Lan sắp về thuê nhà ở Sài Gòn và sẽ đem chị về làm quản gia chị mừng lắm. Chị hỏi:

– Bộ cô sắp có gia đình phải không? Thế còn em Xuân Lan?

– Không, tôi chưa có gia đình. Xuân Lan vẫn còn học trên Đà Lạt thêm vài năm nữa. Việc này chị nhớ giữ kỹ nha đừng cho ai biết.

Rồi Mai Lan trở lên Đà Lạt. Nàng nói hết ý định của nàng cho bà Thượng biết và nói:

– Con phải về Sài Gòn, con đã nhờ bạn con tìm mua hay thuê cho con một căn phố nhỏ, ở Tân Định. Ngọc, bạn con, bảo là có quen với một người định cho thuê căn phố bà ta đang ở để đi xuống miền Tây làm ăn. Chừng một tháng nữa thì mẹ con đi Huế và lúc ấy thì chuyện nhà cửa của con cũng yên xong. Con sẽ bàn với Xuân Lan xem thử nó thích ở đây học hay về Sài Gòn. Nhưng việc này cô đừng cho mẹ con hay vội. Con cũng chưa cho Xuân Lan hay vì con phải về Nha Trang gấp, còn một việc tình cảm cần giải quyết.

– Chuyện ông Cảnh phải không?

– Chính vậy.

– Con nhận lời?

– Con từ chối.

– Cô mừng lắm. Vì con bây giờ đã giàu, con vẫn đẹp. Tìm một tấm chồng, không phải chuyện khó lắm đâu.

Mai Lan như mắc cửi. Nàng lại về Nha Trang và hẹn gặp Cảnh vào ngày hôm sau. Vừa gặp Mai Lan, Cảnh đã kêu lên:

– Em đi đâu biệt tăm biệt tích cả tuần nay, làm anh lo quá. Lo có ai bắt cóc mất em rồi!

Mai Lan cười vui vẻ:

– Thì anh cho thám tử đi tìm, khó gì? Thám tử của anh tài thật đấy. Anh nói chuyện bà Hà Chi trúng phong phóc. Em đã từ chối không làm con bà, bà có vẻ tức tối nhưng sau bà làm lành, và còn cho em chiếc nhẫn này.

Cảnh nói:

– Được lắm. Bây giờ chuyện chúng ta thì sao?

– Anh vẫn còn nuôi ý định muốn cưới em làm vợ sao? Hôn thơ hôn thú của anh nào đã hủy bỏ cuộc, vợ anh vẫn là vợ chánh thức của anh kia mà. Em thế này mà đi làm một thứ gái bao của anh, hay là người vợ không chánh

thức của anh sao? Anh đừng quên luật gia đình không cho phép anh đa thê đâu.

Cảnh nhìn sững vào mặt Mai Lan như định nói gì đó mà chàng dần được.

Nàng hiểu chàng đã nghĩ:

– Thứ con gái hư, đã có một mặt con rồi mà còn làm cao!

Cái nhìn ấy cho Mai Lan thấy là Cảnh đã biết hết về chuyện dở dang của mình. Nàng nói:

– em sắp kể hết cho anh nghe đây. Khi em nghe anh nói về người bạn tên Phương của anh, thì em biết anh đã biết rõ về em. Anh chắc đã cho người điều tra về em. Dù ông Phương chỉ là người bạn do anh dựng nên để thử lòng em có thành thật với anh không, thì hôm nay em cũng phải nói, nói sự thật chua cay, đau xót.

Và thế là Mai Lan kể hết. Khi kể, nàng ngồi bên Cảnh trên một tảng đá bên bờ biển, tay nắm lấy tay Cảnh.

Cảnh nghe xong, nói:

– Em nói đúng. Anh vì muốn biết tại sao em cứ chần chừ chờ không chịu cho anh biết về em, về thuở xuân sắc của em, nên anh âm nghi. Xin lỗi em là anh đã nghi em là một thiếu nữ không đứng đắn. Nhưng khi anh hay biết chuyện không may của em và người gieo rắc tai họa cho em lại là người bạn của anh, thì anh cảm thấy khó xử vô cùng. Anh không tin em có đủ can đảm để nói tất cả sự thật. Nhưng anh thành thật khen em, em là một thiếu nữ đáng phục.

– Một thiếu phụ thì đúng hơn. Nhưng như anh biết, mọi việc đã như thế.

Người bạn thân của anh lại là dượng ghẻ của em, thì việc của chúng ta lẽ dĩ nhiên không thể nào có một kết cuộc như anh mong muốn. Huống chi em thấy anh nên yêu thương một đứa con gái như em làm gì. Em đã suy nghĩ kỹ. Em cần phải có một thời gian để làm lại tất cả. Mà điều em cần làm nhất là đem lại tình thương yêu cho Xuân Lan. Em phải giải độc tâm hồn đau khổ của nó. Em đã hiểu cuộc đời thơ ấu của em thiếu tình thương trọn vẹn của cha mẹ, sống lo ấu dưới một mái gia đình luôn luôn bị sóng gió là đau đớn như thế nào, thì tại sao em lại ích kỷ chỉ biết tìm cho em một cuộc sống yên vui sau khi rời tu viện? Rời tu viện làm gì nếu không là để lo cho

Xuân Lan?

Cảnh nói, giọng đượm buồn:

– Em không biết đó, chứ từ khi biết em là con ghẻ của Phương, bạn anh, anh vô cùng thất vọng. Anh thấy như cuộc đời anh hoàn toàn sụp đổ. Anh không thể nào tính chuyện yêu thương với em mà không có chuyện cưới hỏi đàng hoàng.

Mà cưới hỏi đàng hoàng sao được khi anh đã có vợ, dù vợ anh bây giờ là người bất lực ...Thôi, việc đã vậy, chúng ta cứ xem như anh em. Từ nay em cần gì thì cứ cho anh biết, anh sẵn sàng giúp đỡ em.

Mai Lan nắm tay Cảnh đứng lên và nói:

– Em không biết nói gì để cảm ơn anh. Em không thiếu về mặt tài chánh, vì bên nội của em giàu có. Nhưng rồi đây nếu có việc gì khó xử, em sẽ nhớ đến anh ...Anh là người anh ruột mà đáng thiêng liêng đã cho em. Anh là niềm may mắn của đời em sau những gì ông Phương đã gieo rắc cho em.

Hai người chia tay, cả hai đều ứa nước mắt. Rồi Mai Lan về Đà Lạt sau khi từ giã Sương. Trước quyết định đột ngột của Mai Lan không làm con bà Hà Chi, không nhận tình yêu của Cảnh, Sương không hiểu ra sao cả, nhưng Sương nghĩ Mai Lan làm như vậy là phải. Mai Lan là cành vàng lá ngọc, đâu phải lẫn lóc phong sương như nàng.

Trước khi về Sài Gòn, Mai Lan đóng kín cửa phòng lại ngồi viết cho bà Phương một bức thư.

Mẹ thân yêu của con,

Điều trước tiên con thưa với mẹ là con xin mẹ tha thứ cho con về những đại dột mà con đã gây buồn phiền cho mẹ ....Chuyện ngày xưa, cái chuyện đau lòng ấy, đâu phải lỗi của con. Lúc ấy con còn nhỏ dại quá phải không mẹ? Vậy thì người gây ra lỗi là dượng con. Nhưng cũng chính vì việc này mà mẹ lo âu, sợ sệt, che đậy, để gia đình khỏi mang tiếng xấu xa. Rồi cũng vì thế mà mẹ và con có sự xa cách, có lúc con nghĩ mẹ ghét con, và Xuân Lan khi bắt đầu hiểu cũng nghĩ là mẹ ghét bỏ nó ...Việc này đã khiến con mất niềm tin yêu, có những tư tưởng chán nản, thù hận, và đôi khi có những lời nói xúc phạm đến mẹ. Mẹ là mẹ nên mẹ đã tha thứ cho con.

Từ ngày ra khỏi tu viện và tiếp xúc với đời, làm quen với Sương, một cô

gái đã sống nhiều, đã thiếu tình thương gia đình, đã tranh đấu để tồn tại, con học ở người con gái bất hạnh này bao nhiêu kinh nghiệm. Rồi con gặp bà Hà Chi, một người đàn bà giàu sang, quý phái, trước mắt thiên hạ là một người thích làm việc thiện, cứu vớt những linh hồn đau khổ, giúp đỡ những thiếu nữ lầm đường lạc lối. Suýt chút nữa con đã lọt vào cái áo tù trường giả này nếu không có người mở mắt cho con thấy bên trong cái bề ngoài cao thượng ấy là một sự tính toán khó lường, mà tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm của con có thể bị sụp bẫy.

Rồi con gặp tình yêu ...người đàn ông ấy đã yêu con tha thiết, họ không phải là một thanh niên mới bước chân vào đời, mới biết yêu lần đầu, mà là một người đã yêu, đã si mê, đã có khi bị sắc đẹp lung lạc. Nhưng khi gặp con, người ấy đã yêu con tha thiết, đã quý trọng con, đã tính chuyện xây dựng với con.

Nhưng rồi mỗi tình này cũng chỉ dừng lại ở đây, vì chàng hiểu rằng tình yêu nếu thật sự cao quý, không thể không trọn vẹn. Chàng đã có vợ, có con, mặc dù vợ đang mắc bệnh không thể tiếp tục sống cho chồng như ngày nào, mà người đàn ông còn trẻ thì cần đến chuyện gói chẵn. Nhưng họ còn hôn thú, người đàn bà kia vẫn còn yêu chồng, mà người chồng thì còn có nhiều bổn phận đối với vợ con. Khi biết con xuất thân từ một gia đình nề nếp và con đã được rèn luyện thật kỹ, thật đầy đủ ở tu viện thì chàng không dám đi sâu vào cảm tình với con.

Yêu một người con gái như con, một người con gái đã làm mẹ bất đắc dĩ, một người con gái mà con tim chưa hề rung động, yêu thương, thì phải là một cuộc hôn nhân chính thức chứ đâu phải chuyện qua đường. Vì vậy chàng đành hy sinh tình yêu của mình mà chỉ nghĩ đến hạnh phúc của con. Chàng không dám sống với con và chấp thuận xem con như một người em gái. Con cũng xin thú thật với mẹ là con cũng đã có nhiều cảm tình với chàng, con biết tình yêu của một người đã từng trải chắc chắn là sâu sắc, vững vàng chứ không phải là bộp chộp hay nông nổi. Nhưng con đâu thể làm vợ một người đàn ông như vậy?

Tình yêu phải đi đến hôn nhân, để rồi dưới mái gia đình yên ấm, những tiếng cười của con cái được hồn nhiên, tương lai của chúng không bị những

đám mây mù che phủ như các đứa con sanh ra do những mối tình vá víu và không chánh thức.

Mẹ thân yêu, con bây giờ là đứa con gái biết suy nghĩ sau mới một năm lăn lóc với đời. Con thấy dù không phải do ý muốn của con, nhưng con đã gây cho mẹ nhiều lo lắng, khổ tâm. Con đã vì không dẫn được lòng con mà thốt ra với mẹ những lời vô lễ, chỉ trích mà không suy nghĩ kỹ. Ngày nay con đã nhận thấy lỗi lầm ấy và xin mẹ tha thứ cho con. Mẹ vẫn là mẹ của con. Đời đứa con chỉ có một người mẹ. Huống chi người mẹ ấy đã hao tâm nhọc trí vì con, thì con nỡ lòng nào không yêu thương và hiểu mẹ?

Con viết thư này để thưa với mẹ là con sắp dọn về Sài Gòn. Mẹ đã theo dượng mang các em ra Huế thì con không thể ở Nha Trang sau những chuyện tình cảm mà con vừa kể với mẹ. Con xin mẹ cho phép con được nuôi Xuân Lan trên danh nghĩa nó là con của mẹ và dượng, thì luôn luôn nó là con của mẹ và dượng, là em của Liên Hương và của các em khác. Nhưng trên tinh thần, trên thực tế và trên tình cảm, nó là con của con. Một đứa con mà con không hề ao ước nhưng khi nó đã thành hình rồi thì con thấy yêu thương nó kỳ lạ và cũng thấy là con cần phải có bổn phận đối với nó. Con Xuân Lan từ nhỏ đã yêu thương con hơn các anh chị trong gia đình doi một sợ dây thiêng liêng vô hình, nay đã hiểu biết nó là con của con thì tình thương ấy làm sao không sâu đậm tha thiết, vì đó là tình mẫu tử. Con không thể chối bỏ tình mẫu tử thiêng liêng ấy để đi tìm một thứ tình nào khác, thứ tình nào khác thì rồi cũng không thể đẹp đẽ, cao cả bằng lòng mẹ thương con, phải không mẹ? Điều này chắc mẹ hiểu rõ hơn con, con xin mẹ cho con được phép lo cho nó, với thiên hạ thì con là một người chị cả nuôi bót cho mẹ một đứa em vì gia đình quá đông. Người ta ai mà để ý đến việc này làm gì, mà mẹ cũng như dượng không nên câu chấp.

Con bây giờ giờ giàu rồi, phải không mẹ? Con dư sức lo cho Xuân Lan, không phải chỉ lo cho nó về vật chất mà còn đem đến cho nó một tình thương chân thật, sâu đậm và êm đềm. Lúc nó còn nhỏ, con không có được cái may mắn cúi xuống chiếc nôi xinh xinh của nó để đón lấy những thay đổi kỳ diệu của một đứa con từ lúc lọt lòng đến khi ra khỏi chiếc nôi để tập tễnh bước vào đời, từ cái nhìn của cặp mắt thơ ngây, ngạc nhiên trước vũ

trụ, đến những nụ cười xinh đẹp vô tư, rồi đến những tiếng bập bẹ “Ma! Ma!”. Không, con không có diễm phúc ấy, nhưng rồi đây con sẽ có cái vui xây dựng cho nó, thấy nó bước chân vào đời bằng những bước vững vàng, tin tưởng và hãnh diện. Con sẽ cho nó học ở Couvent des Oiseaux, nghĩ hè nó về Sài Gòn sống với con, những ngày nghỉ đó về nhà cô Thương. Mẹ và dưỡng không cần gặp tụi con. Nếu khi nào mẹ cảm thấy nhớ con, hay Xuân Lan, thì mẹ về thăm. Nhưng còn dưỡng con thì mẹ nói dùm dưỡng không cần phải lo cho nó. Dưỡng con nên dồn hết tình thương, tiền bạc để lo cho các em con.

Còn con, con sẽ làm gì, mẹ chắc cũng phân vân muốn biết.

Con sẽ ghi tên đi học ở một phân khoa đại học nào đó. Con cần có một sự nghiệp. Người ta bảo, với người đàn bà, tình yêu và sự nghiệp không thể đến cùng họ, vì tình yêu và sự nghiệp là những con đường một chiều. Con bây giờ chưa gặp được tình yêu thì con hãy lo tạo cho con một sự nghiệp. Chuyện yêu thương bất đắc dĩ lúc trẻ dại, rồi đến mỗi tình không có đoạn kết mới ngày nào cho con thấy lúc này con cần một thời gian để yêu thương con, một thời gian để tìm lại sự bình thản, hồn nhiên bằng cách lại cấp sách đến trường.

Khi nào Xuân Lan học xong, rồi có gia đình, lúc ấy con sẽ nghĩ đến hạnh phúc của con, con nghĩ cũng không trễ lắm đâu, phải không mẹ?

Chị Năm, người bếp trung thành với gia đình mình, sẽ về sống với con. Chị sẽ lo cho con và cũng được rảnh tay để học.

Cuối thư, con xin mẹ tha thứ cho một lần nữa về những dại dột mà con đã gây cho mẹ. Con lập lại một lần nữa:

Trên đời này chỉ có tình mẫu tử là cảm hóa được con cái. Và chỉ có tình mẫu tử là đem lại sự sanh tồn của loài người.

Con xin ngừng bút và cầu chúc cho mẹ từ nay sống những ngày không sóng gió, và hưởng hạnh phúc xứng đáng giữa tình thương của các con.

Con của mẹ.

Mai Lan

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: TaiXiu

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 8 tháng 10 năm 2005